

895.1

౪451౪

8.5

ช่วยถ่วง

เล่ม ๕

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
สาขาสงขตบุรี

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๑,๕๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๕๑๐

เลขห้อง กจ

องค์การคชของครูสภา เลขหมู่ ๘๙๕.1
 ๗ Δ๕1๗
 ๘.5
 ศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย
 ถนนราชดำเนินกลาง เลขทะเบียน ๓๕๕
 จัดพิมพ์จำหน่าย

คำนำ

ในการประชุม คณะกรรมการดำเนินงาน จัดพิมพ์
หนังสือชดชญาไทย เพื่อทยทวงงานที่ไต่ดำเนินมาแล้ว
ในขั้นแรก คณะกรรมการดำเนินงาน ได้มีมติให้เพิ่มการจัด
พิมพ์หนังสือชดชญาไทยขึ้นอีก ๓ ชุด คือ ชุดประชุม-
พงศาวดาร ชุดรามเกียรติ และชุดพงศาวดารจีน

ชุดพงศาวดารจีนซึ่งจัดเป็นชุดที่ ๒๐ นี้ คณะกรรม-
การได้มีมติให้จัดพิมพ์เฉพาะเรื่องทนายเนองเนน “พงศาว-
ดารจีน” จริง ๆ เสียก่อน ส่วนเรื่องเงินอื่น ๆ ที่จัดว่าเป็น
“เกร็ด” พงศาวดารข้าง หรือที่แต่งเนนเนนนวนยายข้าง
ให้จัดพิมพ์ต่อภายหลัง

ความจริงหนังสือพงศาวดารจีนไม่ว่าประเภทใด มีผู้นิยมอ่านกันมาก ในสมัยก่อนชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปก็ติด
พงศาวดารจีนเหมือนกับการขบประทานอาหาร ฉะนั้น จึง
ปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาท
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงต้องลงเรื่องเงินอย่างน้อย
หนังสือเนนเนนประจำ นักอ่านจะชอบหนังสือพิมพ์รายวันเพื่อ
อ่านเรื่องเงินวันต่อวัน เรื่องที่ลงพิมพ์เนนเนนบางเรื่องก็เป็นเรื่อง

ที่เคยพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว แต่หาอ่านไม่ได้ เพราะต้นฉบับ
 เคยหายาก และมีได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่ บางเรื่องก็เป็น
 เรื่องที่แปลขึ้นใหม่จากนวนิยายจีน ซึ่งแต่งของพงศาวดาร
 บางเรื่องก็เป็นเรื่องทศกัณฐ์ไทยแต่งตนเอง ท่านอง
 แต่งนวนิยายชาติพงศาวดารจีน เรื่องของพงศาวดารจีนที่
 นาน เพราะเป็นเรื่องมคตแกชวตและครอบครัวกมหลาย
 เรื่อง เช่น เรื่องจอยยเหิม เป็นต้น

ส่วนเรื่องจินตจกไควว่าเป็นเรื่อง "พงศาวดาร" นั้น
 ปรากฏจากหนังสือตำนานสามก๊ก พระนพนธ์สมเด็จพระกรม
 พระยาคำรงราชานุภาพว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
 จุฬาลงกรณ์ มีพระราชดำริสั่งให้แปลขึ้น ๒ เรื่อง คือเรื่อง
 ไชยเชนเรื่องหนังกยเรื่องสามก๊กเรื่องหนึ่ง โปรดให้สมเด็จพระ
 พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปล
 เรื่องไชยเชน และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการ
 แปลเรื่องสามก๊ก นับเป็นเริ่มแรกของการแปลพงศาวดารจีน
 มาเป็นภาษาไทย ในรัชกาลที่ ๒ ได้มีการแปลบ้าง แต่
 ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้มีการแปลในรัชกาลที่ ๔ และรัชกาล
 ที่ ๕ มา

แต่การแปลพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทยในครั้งนั้นหา
 ใดแปลตามลำดับราชวงศ์กษัตริย์จีนไม่เข้าใจว่าอาจเพ่งเล็ง
 ไปในความสนุกของเรื่องหรือตามแต่จะหาต้นฉบับใดมาก
 กว่า ทั้งผู้อ่านไม่ปรารถนาจะหาความรู้ทางประวัติศาสตร์
 นอกจากความสนุกเป็นสำคัญ แต่ในการพิมพ์คราวนี้ คณะ
 กรรมการมีความคิดเห็นว่า ควรจะจัดพิมพ์ใหม่ตามลำดับ
 ราชวงศ์กษัตริย์จีน ซึ่งอย่างที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจของ
 ประวัติศาสตร์บาง จึงได้เรียงลำดับการพิมพ์ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ไคเหล็ก เริ่มแต่ประวัติศาสตร์ยังเขียนด้วย
 นิยาย เช่น การสร้างดวงอาทิตย์
 ดวงจันทร์ สร้างโลก ฯลฯ จนถึง
 ตอนใกล้ประวัติศาสตร์ กษัตริย์
 องค์แรก ๆ ของจีน ตั้งแต่สมัยท
 กษัตริย์ไทชนเสวยราชย์ โดย
 ราษฎรเป็นเฉลยอก จนถึงยุวม
 กษัตริย์สืบราชวงศ์ คือ กษัตริย์
 ราชวงศ์แฮกกับกษัตริย์ราชวงศ์เซียว
 (ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๔ ปี ถึง
 ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี)

๒. ห่องสิน } ราชวงศ์เซียว และราชวงศ์จิ่ว
(ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี ถึง
๓. เลียดก๊ก } พุทธศักราช ๒๔๗)
๔. ไชฮั่น } ราชวงศ์จิน และราชวงศ์ฮั่น
๕. ไต้ฮั่น }
๖. ตงฮั่น } (พ.ศ. ๒๔๘—๓๓๗)
๗. สามก๊ก } ราชวงศ์ฮั่นตอนปลาย ต่อราชวงศ์
วุยและราชวงศ์จินตอนต้น
(พ.ศ. ๓๓๗—๘๐๗)
๘. ไชจัน } ราชวงศ์จิน ราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์-
๙. ตงจัน } ราชวงศ์เหลียง และราชวงศ์ตัน
๑๐. นำซ่ง } (พ.ศ. ๘๐๘—๑๑๓๒)
๑๑. ส่วยถัง } ราชวงศ์ซ่ง และราชวงศ์ถังตอนต้น
๑๒. ชุยถัง } (พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)
๑๓. เส้าปัก }
๑๔. ชยหนุกุย } ราชวงศ์ถัง
๑๕. ชเตงชุน }
๑๖. ไชอิว } (พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๔๕๐)
๑๗. บูเช็กเทียน }

๑๘. หงอโต้ว } ราชวงศ์เหลียง, ราชวงศ์จิ้ง, ราช-
วงศ์จิ้น, ราชวงศ์ซัน, ราชวงศ์จิว
(พ.ศ. ๑๔๕๐—๑๕๐๓)

๑๙. น้ำบักช้อง
๒๐. บ้วนช่วยเหลา
๒๑. โหงวโฮ้วเพงไซ
๒๒. โหงวโฮ้วเพงหน้า } ราชวงศ์ช้อง
๒๓. โหงวโฮ้วเพงบัก } (พ.ศ. ๑๕๐๓—๑๘๑๘)
๒๔. ชวยงัก
๒๕. ช้องกั้ง
๒๖. เปาเล่งถุกงอน }
๒๗. ง้วนเฉียว } ราชวงศ์ทงวน
(พ.ศ. ๑๘๒๐—๑๘๓๑)

๒๘. เม็งเฉียว
๒๙. เองเคียดต้วน
๓๐. ชองเตกอวกั้งหน้า } ราชวงศ์เหม็ง
๓๑. ไตอองเผา } (พ.ศ. ๑๘๓๑—๒๑๘๖)
๓๒. เซยวองเผา
๓๓. เนยหน้าอดชอ }

- ๓๔. เม็งมวดเซงฉ้อ
- ๓๕. เซงเฉยว

ราชวงศ์เซ็ง

(พ.ศ. ๒๑๘๗—๒๔๕๔)

รวมทั้งสิ้นเป็นหนังสือ ๓๕ เรื่อง ซึ่งถ้าแบ่งตาม

ขนาดหนังสือภาษาไทย ก็อาจจะได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ เล่ม
 ค้นคว้าพิมพ์พงศาวดารจีนตามบัญชีดังกล่าวนี้ ในปัจจุบัน
 หาอ่านกันได้ยาก เพราะส่วนใหญ่มิได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่
 นอกจากเรื่องต้นฉบับที่ว่าสนุกมาก ๆ เท่านั้น การพิมพ์คราว
 นี้คงต้องขมค้นคว้าจากหลายเจ้าของตัวกัน ซึ่งครุสภาคอง
 ขอแสดงความขอบคุณท่านเจ้าของต้นฉบับทุกท่านไว้ ณ ที่น
 ี่ด้วย เพราะความเอื้อเฟื้อของท่านเท่ากับเป็นการช่วยรักษา
 วรรณกรรมของชาติให้คงไว้ส่วนหนึ่ง และการจัดพิมพ์นั้น
 ได้แก้ไขเฉพาะอักษรวิธี ส่วนถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ ได้คง
 ไว้ตามเดิม ซึ่งท่านจะได้ทราบภาษาทคนไทยเรานี้มิใช่เมื่อ
 รัชชบัลลังก์มาแล้วว่าเป็นอย่างไร.

พงศาวดารจีน ชัยถึง เล่ม ๕
 ราชวงศ์ซุ่ย และราชวงศ์ถังตอนต้น
 (พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)

๑ ฝ่ายโลเหลงฮ่องกิงสุรามานัก หมึงสาวใช้ก็
 พยงเข้าไปนอนในตักข้างใน บุษ่าชอนนเห็นทห้องหงส์
 จักแรงเคยงและทนอนมึงไว้ดยค แล้ววมผชายเฝ้าประทุ
 หองหงส์ออยสองคน บุษ่าชอจงว่ากบผเฝ้าประทุว่า คก
 แล้วเจ้าไปนอนเสียบเถก คนเฝ้าประตูกพากนไปนอนเสียบ
 ทงสองคน บุษ่าชอนนงตหงส์ออยในหอง ประเคยว
 หองนางออยเสากมาหาบุษ่าชอ บุษ่าชอลกชนตอนรบแล้ว
 พตว่า ซาฟเจ้าไคทาบญมาแต่ซาคัก่อนออย่างไ้ ท่านจง
 ไคมีใจเมตตากบซาฟเจ้า

๑ นางออยเสาคคิระพุดกกลวคนจะไคยบเสียงจงไม
 พุดทอย แล้ววกหยบเอาคอกไม้ประกบเพชรทบกผมนน
 ออกวางไว้นโตะ นางออยเสากระซิมว่าแล้วท่านอย่าละเลย

ลมเสีย บุษ่าซอจึงว่าข้าพเจ้ากลับไปทรง นกกระทูล
 นางไทของเฮาว่า ทรงจงเป็นคนกตัญญู ซอตรงเป็นอันมาก
 จะให้มรยสังมารยทานผัวเมียเขาไปอยู่ในเมืองเซียงฮานโดย
 เรว นางอຍเฮาว่าถาทานคคกงนกกแล้ว แต่ท่านอย่าได้
 ลมเสีย ข้าพเจ้ามีเพชรเกิดในศัษะนกกเม็ดหนึ่ง ข้าพเจ้า
 ให้กับท่านเป็นสำคัญ ว่าแล้วกเอาเพชรให้กับบุษ่าซอ แล้ว
 ว่านางเซียงกวนฮวนหยุนน ข้าพเจ้าไม่มีหนังสือคอบไปถ้ง
 แล้ว ข้าพเจ้าจะฝากแก่กำไลหยกไปให้นางเซียงกวนฮวนหย
 ส้ารยหนึ่ง บัญคุณนางเซียงกวนฮวนหยมกบข้าพเจ้านน
 ท่านช่วยพดแทนหนังสือข้าพเจ้าด้วย นางอຍเฮาเอากำไล
 หยกมอຍให้บุษ่าซอแล้วกเขาไปในเก้ง บุษ่าซอส้านกอຍท
 นนสำนวนกลาไลเหลงฮองกลบมาเมืองเซียงฮาน

๑ ฝ่ายพระบั้งเสียวไปมเพื่อนรักอຍคนหนึ่งซอเตาซก
 เตาซกมเพื่อนรักคนหนึ่งซอไปซนงย คนสองคนนพระบั้ง
 เสียวไปนำไปถวากกับนางไทของเฮา นางไทของเฮาตั้งให้สอง
 คนนเป็นพนักงานสำหรับตรวจตราคนนางและผู้ใดจะเข้าออก
 ไปมาในพระราชวัง เตาซกไปซนงยยงให้นางไทของเฮา
 เปลี่ยนชื่อเมืองถ้งเป็นเมืองจิวครังนุนไซยหอเทียนจิว แล้ว

วอนขอให้ตั้งเป็นไทจ้อก็ยังไม่โปรด ท่านจึงเข้าไปปฏิบัตินาง
 ไทของเธอให้เมตตา ะไคเป็นที่ไทจ้อกับเขาบ้าง ข้าราชการ
 เข้าไปในแก่ง ครั้นเข้าไปถึงกสิกรรมเสริญบุญนางไทของเธอ
 แล้วเขาเนอความที่โลเลหลงของคิดถึงนางไทของเธอ และได้
 สวคมนตรีให้พระแม่กศลมาให้กับนางไทของเธอานัน เค้าให้
 ฟังทุกประการ

๑ นางไทของเธอไคฟังกนงอยู่ ครั้นน้อยมาวันหนึ่ง
 เวลาค่ำ นางไทของเธอานันคิดว่าพระเจ้าหลัสยบุตรทาน
 นกเองบูให้ตัวหนึ่ง แต่นกเองบูยกคกตรอมออยู่ทั้งสองข้าง
 เหมือนนกหัก นางไทของเธอานันเล่นทุกเวลามีไคซาค ครั้น
 รุ่งเช้าจึงให้หาเทกหยนเกลียดเขามาทานายฝน

๑ เทกหยนเกลียดไคฟังความฝนแล้วจึงว่า ขนนเขน
 แซของพระองค์ ถ้าพระองค์ยกแซ่บูชนเมื่อไคแล้ว เหมือน
 หนึ่งพระองค์ทรงพระสยิบว่า นกเองบูยกคกตรอมออยู่หาบินไป
 ไคไม่ ถ้าจะทำนายตามเหตุว่า แซ่บูไคเป็นเจ้าเมื่อไคแล้ว
 ก็จะไม่ม้ออำนาจปกแผ่ไปไคทวทศ ออกประการหนึ่งทำนายว่า
 นกเองบูไคแก่พระนามของพระองค์ซึ่งมีบกกตรอมอยู่นั้น ไค
 แก่พระราชบุตร ด้วยพระองค์ขยพระราชบุตรไปเสีย ถ้า

ที่ช่วยยานสกลใส่ใต้พากันมาคุดครั้งหนึ่งแล้ว นางไทของเธอ
 ก็คนทงนั้นเขานั่งกันไต่ระ นางไทของเธอจึงว่าเรามาชม
 ส่วนเวลาอนนเป็นทสขายใจ แต่ว่าหาไคทำเพลงชมคอกไม้
 ควยไม้

๐ นางเซียงกวนฮวนหยิงจิงว่า คอกไม้กับเพลงและ
 สรัสสังข์เป็นของเพลินใจใหม่พร้อมกัน นางไทเฆงกงรุ้ง
 ว่าชองทวานนมแต่คอกไม้เพลงและสรัสสามสิ่ง ทำไมจิงว่า
 ชองมัสสังเต่า นางเซียงกวนฮวนหยิงจิงว่า คนรูปงามคระ
 จกเป็นของเพลินใจควยสังข์หนึ่งไมไคหรือ พุดแล้วทางคน
 หิวเราะกัน

๐ เคยเอะจิวจิงว่า เพลงทชมคอกไม้ที่ชวยอนนมผู้
 ทำไคเป็นอันมากแล้ว ถังระทำชนเขากะจิงว่าเราไคถอยค้ำ
 มาแต่ผอน ถ้าทำเพลงสรรเสริญหญิงรูปงามชน จิงจะ
 เห็นว่าเป็นขัญญาชองเราทำ นางไทของเธอจิงว่า เจ้าพุด
 คึงนชอยแล้ว และชอความที่เราระไคทำนั้น เราเขียนไว้
 ที่ในเก้งจิงรบไปเอามา เคยเซียงจิงจิงว่าข้าพเจ้าเอ
 มาควยแล้ว จิงหยับหนึ่ง สอนน มาจากมือเสอสังข์ ไค

หุเตยเซียงจง แล้วพูดว่าหนาเตยเซียงจงนเหมือนกบคอก
 บัว นางไทของเฮาหัวเราะแล้วว่า คอกมวนคล้ายกบเตย-
 เซียงจง ว่าแล้วกกันสุราพคจาหยอกเขินกนเล่นต้อไปอก
 และเตยเซียงจงเตยเซกจิ๋ว นางไทของเฮารักหัวว่ากระไร
 ไม่ กินไต่เร่เสร็จแล้วต่างคนก็ลากันกลับไปบ้าน นาง
 ไทของเฮากับนางไทเผงกงจู๋ นางเซียงกวนฮวนหยักพากัน
 กลับเข้าไปในเก๋ง นางไทของเฮาเข้าไปในเก๋ง แล้วใช้ให้
 จู๋เงินเซงขันที่ไปเรียกพระบึงเสี่ยวไปเข้ามาในวัง

๐ ฝ่ายพระบึงเสี่ยวไปไต่เป็นทงกกกกงชนกมทรพย
 สิ้นเงินทองบริบูรณ์ จิตหาผู้หญิงสาวทรูปร่าง มาไว้
 ที่ในห้องสำหรับชมเซยทงกลางวันกลางคืน เวลาวันนั้น
 พระบึงเสี่ยวไปกินเหล้ากำลังเมาอยู่ พอนางเงินเซงขันที่
 ไปบอกว่านางไทของเฮารับสั่งให้หา พระบึงเสี่ยวไปโกรธ
 แล้วว่าคอกไม้พงจะแยมมอยทนก็ยังไม่ไต่ชม จะต้อไป
 ชมคอกไม้ทเหยวแห่งระมกลนทไหนด เจ้าจงไปก่อนเถิด
 แล้วเราจงจะตามไป จู๋เงินเซงขันก็กลับมาบอกกับนาง
 ไทของเฮาตามคำพระบึงเสี่ยวไปว่า

๑ นางไทของเฮาได้ฟังก็โกรธ จึงว่าพระคนนพุก
 จาเหลือเกินนัก ความอภัยของเรารเหมือนเกิดเพลิงไหม้
 ทิวไปข้างหน้าก็เพราะพระคนน นางไทของเฮากำลังโกรธ
 อภัยนางไทเผงกงจู เข้าไปในเก๋ง เห็นนางไทของเฮาหน้า
 บงอภัย จึงถามว่าพระมารดาชคเคองผู้ใด นางไทของเฮา
 จึงเอาความทรงเงินเซงมายบอกเล่าให้นางไทเผงกงจู ฟัง นาง
 ไทเผงกงจู จึงว่าพระคนนพุกเราหย่าเข้า เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้า
 คิดจะหาตัวเขามาฆ่าเสียให้ตาย อย่าเอามั่นไว้เลย นาง
 ไทของเฮาจึงว่าจงทำให้มันชคชคให้ดี นางไทเผงกงจู ก็กลับ
 มาทอภัย ครั้นเวลาเช้าจึงเอาหญิงในเก๋งทั้งหมดมาลง พากัน
 เข้าไปอยู่ที่ในเก๋งสวนดอกไม้นามสี่คน ให้ไปคอยรับพระ
 บังเสี้ยวไปทกลางทางคนหนึ่ง คนหนึ่งไปเรียกพระบังเสี้ยวไป
 เข้ามาทนางไทเผงกงจู อภัย

๑ ฝ่ายพระบังเสี้ยวไปครั้นคล้ายล้างเมาศรานแล้วคิด
 ไทว่าคำทพูดไปก็ขงขทนนเป็นคำลกรร ก็ไม่มีความ
 สบายใจเป็นทุกขอภัย ครั้นนางไทเผงกงจู ให้ชนทสองคนไป
 เรียกวนนน คิดว่าจะไปพทกลลยเกลชอนความทพคผิดไปแต่
 กอนนนเสีย ครั้นพระบังเสี้ยวไปเดินเข้ามาพชหญิงคนใช้
 หญิงคนใช้บอกวว่า นางไทเผงกงจู คอยท่านอภัยที่เก๋งสวน

คชกไม้ ให้ท่านรีบไปเร็ว ๆ เถิด พระบงเสี้ยวไปหา
 ความสงสัยไม้ ภิรมตามหญิงสาวใส่เข้าไปที่เก่งในส่วน
 พบนางไทเผงกรุงอยู่ นางไทเผงกรุงเอากระดาษหนังสือ
 ส่งให้พระบงเสี้ยวไป

๑ พระบงเสี้ยวไปอ่านหนังสือใดความว่า เพงฉิว
 ชุณนางทำหนังสือมาทูลนางไทของเฮว่า ให้ตัดของทลย
 พระบงเสี้ยวไปเสีย แล้วให้เอาเหล็กแดงนาบรอยแผลทค
 ไหราย ครั้นพระบงเสี้ยวไปทหนังสือแล้วตกใจ ชนทสอง
 คนกเขาจับพระบงเสี้ยวไป หลึงทงปวงกษาช่วยกนคคของ
 ทลยพระบงเสี้ยวไป แล้วพระบงเสี้ยวไปกัดชาติใจตาย จึง
 เอาศพใส่ถงส่งไปไว้วัดแปะเขทัย แล้วเอาไฟเผาไว้กับศพ
 นนเสียวควย

๑ ฝ่ายนาง ไทของเฮา คงแต่พระบงเสี้ยวไปตายไป
 แล้วก็ไม่สบายใจ ให้หาบช่าช้อโตชกไปชุนเงยเคยเซียงจง
 เคยเอกรวชเกาหาคคน เขามาผลคเปลยนกันนอนอยู่ข้างใน
 ก็ไม่ชอบชฉฉฉฉเหมือนกบพระบงเสี้ยวไป ครั้นออกว่า
 ราชกาเห็น ชุณนาง คนใด รปร่างคอง ลักษณะชอบกล คล้าย
 พระบงเสี้ยวไป เมอเสศกชุนนคนกส่งให้ชนทเรยกชุนนางคนน

เข้าไปเฝ้าข้างใน นางไทของเขาก็เรียกเข้าไปหลย้นอนด้วย
 ครั้นเสร็จการแล้วไม่ชอบใจกลัวว่า จะเอาความนั้นไปเล่า
 ให้เพื่อนฝูงและภรรยาของตัวฟังกพาล เขาผิดขนนาง คนนั้น
 จึงโทษมาเสีย เขาศพอใส่ถุงส่งออกมาข้างหน้า ให้เจ้าพนักงาน
 งานเอาศพอไปฝังแต่ทำคางนเเอง ๆ จนขนนางเซ็ดชยาคหา
 ษาเข้าไปเฝ้าได้ไม่ ครั้นนั้นก็เกิดเพลิงไหม้วัดและหอ
 พระพุทธรูปทพระเจ้าหลยี่บนสร้างไว้ทในวัง แล้วตาม
 ทุ่งหวดเขตแดนเมืองขนนนฝนกแล้ง ผู้รักษาเมืองมีหนังสือ
 เข้ามาทลทกหัวเมืองว่า ฝนแล้งและชกสนต่าง ๆ นางไท-
 ของเขารบสั่งให้ขนนางทงยวง บ้าวร้องประกาศห้ามปราม
 พวกราษฎรอย่าให้ผู้ใดฆ่าสัตว์ จนชันกุงและปลาที่ไม่ให้
 ทำให้ออศีลกินบวช ขนนางพนักงานก็ประกาศตาม
 ไทของเขาสั่ง

๑ ฝ่ายชินชกไป ขนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารครั้นตัว
 ชรแล้ว ก็ไม่ได้เข้าไปรับราชการว่ากล่าวสิ่งใด ชินชกไป
 ไทหลานบุตรนางอายนเยสองคนชื่อชินจิงชินอู ชินอูได้
 บัตรเลี้ยงของเตยเตกมาเป็นภรรยา ภรรยาคลอดบุตรออก

มาเห็นแฝดชายทั้งสองคน ชินชกไปก็มาราคาชินชกไป
 เห็นเหลนตกใจ ครั้นไต่ถึงกำหนดสองเดือนเคยเทกกับ
 พวกขนนาง พวกนี้มาเยี่ยมเยียนชมบุตรชินชกเรอนชน-
 ชกไป แล้วชินชกไปชินชววยเงกจกแรงแต่งไต่เลยงพวก
 ขนนางทงนน ครั้นพวกขนนางพวกนี้เขานงกนไต่พรอมกน
 ไปอิวเงยเตาชกแลเห็นชองกนในไต่มีเครื่องสกทงสทวนา
 สทวบก ไปอิวเงยเตาชกพทกขขนนางทงปวงว่า มีรบสง
 ประภาศทามมิให้ผไต่ฆ่าสทว ครงนชองในเครื่องไต่ทา
 ควรจะทาให้ชกกระแสรบสงกนไม่

๑) เคยเทกจวชชชววยเงกภยวคองชาพเจ้ามีความ
 ยินดีว่า บุตรสะโภคลคชบุตรแฝดเป็นชายสองคน แล้ว
 ขนนางทงปวงพวกนี้มาเยี่ยม ไม่อาจทาชองทไมสคเลยง
 ทานทงปวง จึงไต่จกหาชองสกทชกรบสงมาเลยง ทาน
 ทานทงปวงเห็นคชาพเจ้าชววยบคความทงนเสย ชินชกไป
 ชินชววยเงกภกมอประสานแล้ววาขอให้พวกทานทงปวงชววย
 บคชองความทงนควยเถค พวกขนนางทงปวงกรบคาคทกคน
 แดไปอิวเงยเตาชกเป็นคนใจมกอรคทา จะเกบเขาความอน
 นไปทูลนางไทชองเขา ไปอิวเงยจงชมมอขแลคคทาเตาชก

แล้วทวนระ เคาชกกรู ในใจไปอิวเงย พชชนนางทงยวง
 จะยกถ้วยสุราชนกนพร้อมกัน เคาชกเห็นไตทงเงาของสค
 ในไ้ระนชอนไว ในมือเสอ ครนเวลาค่าเล็กกนไ้ระแล้ว
 ท่างคนกล้าซันชกไปซันอวยเงกไป ครนรุ่งชนพวกชุนนาง
 พากันเข้าเฝ้า เขาเฝ้าแล้วเสคชงไปอิวเงยเคาชกกตามนาง
 ไ้ระของเขาเข้าไปข้างใน

๑ นางไ้ระของเขาจงถามว่าเจาทงสองคนนมีควม
 อระสังอนไต เคาชกจทงทูลว่าท่านไ้ระจกควมร้ายจาก
 บ่านเมองห้ามมีไตคนทงหลายมาสทว ท่างคนท่างทำคาม
 วยสังหาอาจชคขวางไม ถึงทยานชุนนางผใหญ่กตองทำ
 ทามวยสัง แต่ซันชกไปมยตรคนหนงชชชชอวยเงก ชน
 อวยเงกมยตรชชชชชช ชนอมยตรแฝคเขนชายสองคน
 ชนชกไปกชชชอวยเงกชมนมชุนนางและพรรคพวกพากัน
 เลียงไ้ระ ซำพเจากไปกนไ้ระทวย ซำพเจาไตเห็นเนอสค
 สทวนาสทวยกทวยสังห้ามมีผผ ไ้ระกระทำ มีในเครองไ้ระ
 ซำพเจาลกเขามาสังหนงเขนพยาน ขอไ้ระกระทำโทษคนท
 ชคทวยสัง ไ้ระบ้านพดเมองจะไ้ระควมกลวอาญาไม้อา

ชยถิงส่งต่อไป เตาชกจึงเอาของที่ได้อ่านนี้ให้นางไทของเฮา
 ไปอวเจยทลซาอิกวาเตยเตกนนวนักขณนางทงปวง ให้ช่วย
 บัดความอนนเสย ชันนางทงปวงทเชนใจบักขังความเหลา
 นกมไทยค่วย

๑ นางไทของเฮาได้ฟังแล้วหวัระจิงสั่งให้หา
 ชันอวยเง็ก เตยเตกเข้าไปเฝ้า ชันอวยเง็กเตยเตกเข้าไป
 เฝ้านางไทของเฮา นางไทของเฮาจึงถามชันอวยเง็กว่าเรา
 รูวานางเตยสยตระสโรชองเจามบทร แฝกเป็นผุซายสองคน
 พวกแซชันโคยตระพวกแซเตยโคยหลานพากนยนต์ ชันอวย-
 เง็กกยเตยเตกกรายไหวลง สรรเสวีญ คุณนางไทของเฮา
 นางไทของเฮาจึงถามว่าเวลาวานนเลยงโคะกนหรือไม
 ชันอวยเง็กทลว่ายาของซาพะเจาเป็นคนอายุมาก แลวม
 ใจรักโคะเหลนจิงทำโคะเลยง พวกพ้อง แลญาคทงปวง
 นางไทของเฮาจึงให้หญิงคนไซ้เอารานไส้ชองที่เตาชกเอา
 มาให้นมาให้ชันอวยเง็ก แลวนางไทของเฮาหวัระว่า
 ชองสิ่งนมิไซ้ชอง ในโคะเครื่องชองเจาหรือ เตยเตกน
 หมายว่าจะบักขังความอนนไวกกलयมคนเอาชองเข้ามาแจ
 กงนจะทำประการโค

๑๐ ชินฮวยเง็กกับเตยเต็กตกใจกลัวต่างคนกราบไหว้
แล้วว่า ข้าพเจ้านชกรบสังโทษข้าพเจ้าถึงประหารชีวิต
นางไทของเฮาจึงว่าเราให้ประกาศมิให้ราษฎรทั้งปวงฆ่าสัตว์
เพราะด้วยราษฎรทั้งปวงไม่มีอรรถการสิ่งใดพากันฆ่าสัตว์มา
เสพกบัสราละน แต่ที่มีอรรถทำการนเราไม่ยังคชห้ามปราม
คชก แล้วเจ้าทั้งสองคนนมีความชอบอยู่ในแผ่นดินแล้วม
ย้าทชราอช้วย บคนไทหลานผู้ชายสองคนมีความคใจ
จึงไทฆ่าสัตว์มาทำไต่ระเลียงกัน ทั้งนชอบอช้วยเรามิไต่ห้าม
ปราม แต่ณไต่ไปเจ้าจะเลียงไต่ระกให้คคนคและชวี คน
อช้วยนทหลงเจ้าอย่าไต่เรียกเขาไปกินไต่ระอชเลย ชินฮวย-
เง็กกับเตยเต็กกราบไหว้ค่านบัสรรเสวีญคุณนางไทของเฮา
แล้วอช้วยออกมาจากทเฝ้า

๑๑ ฝ่ายไปอช้วยเงยกับเตาชกมีความชอยเป็นอันมาก
แล้วนางไทของเฮามรับสั่งให้ชวีไลไปอช้วยเงยเตาชกออกมา
เสยจากประคทเฝ้า ชุนนางทั้งปวงกพากันถมนาลาย แล้ว
ค้ำไปอช้วยเงยเตาชกต่าง ๆ ขณะนั้นนางไทของเฮาคิดถึงชุน-
นางและทหาร ทมีความชอยไว้ในแผ่นดินมาแต่ก่อนนนค
ตายเสยเป็นอันมาก และชุนนางทมีความชอยในแผ่นดินน

ชยถึง เล่ม ๕

๑๗

พระเจ้าหล่ สับนไตเท เขยน ซอไวทหอเลง อนเกาะยสยสคน
บคนยงมีชวตอยุ่แต่ซนชกไปผู้เคียว ซนชกไปไค้เหลนชาย
แฝคสองคนรักไคร่เป็นอันมาก นางไทของเฮาจึงให้แพร
ควนยสยมวน กบขอแปะทองสองพวงมาประทานให้กบเหลน
ซนชกไป แล้วให้ประทานซอเด็กสองคน ซอซอเฮาคคนหนง
ซอซอชยคเฮาคคนหนง ซนชกไปกบซนอวยงักก็เข้าไปเฝ้า
ค่านัยคณนางไทของเฮา ครนอยู่ประมาณเดือนหนงมารดา
ซนชกไปถึงแก่กรรม ซนชกไปครนมารดาถึงแก่กรรม ก็
โศกเศร้าช่วยถึงแก่กรรมด้วย นางไทของเฮารู้ว่าซนชกไป
ถึงแก่กรรม คิคิดถึงซนชกไปไม่อาจออกว่าราชการถึงสามวัน
แล้วนางไทของเฮาประทานสิ่งของให้ไปเช่นศพ ซนชกไป
แล้วให้เขยนซอซนชกไปได้ในยายศิลา เขาไปขังไวทหน้าศพ

๐ ฝ่ายโลเหลงอ้องกลับเข้ามาอยู่ในเมืองหลวง ครัง
นนางไทของเฮาอายุก็ชราแก่กลางนตามอายุ จระหาคนให้
เหมอนพระบงเสียวไปก็ไม่ได้ ไค้แต่เตยเซียงจงเตยเฮกจว
สองคนค้อยยงชวกว่าคนทงปวง ก็เข้าไปปรนนบตอยุ่เป็นนจ
จงสั่งให้เตยเซียงจง จักคนผู้ชาย ทรูปงาม เข้าไปไว้สำหรับ
ใช้สอย ครนถึงเวลาเสพสุราก็ให้จักเขาผู้ชายพวกแซ่บู

แซ่เตย และชายทรูปรغامเข้าไปรับสรวาให้ ใช้ผู้ชายต่าง
ผู้หนึ่ง แล้วให้ผู้ชายช้เรื่องแล้วกหยอกเขินเล่น

๑ ฝ่ายงุยหงวนตง ขนนางผู้ใหญ่เข้าไปว่ากับนาง
โทของเธอว่าโปรดชบเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นที่ใจเสียง ขนนางผู้
ใหญ่ ซึ่งทรงให้พวกผู้ชายเข้าอยู่ในแก่งใกล้ท่าน มิได้
ว่ากล่าวห้ามปรามกำจัดเสียนน โทษมีอยู่กับข้าพเจ้าและ
งุยหงวนตงเป็นคนซื่อตรงใจกล้าหาญไม่เกรงกลัวผู้ใด พวก
แซ่เตยแซ่เคยกโกรธผูกพยาบาทกับงุยหงวนตงอยู่ แล้วนาง-
โทของเธอก็ไม่รักใคร่งุยหงวนตง แต่เห็นว่าเป็นคนซื่อตรง
หาเอาโทษไม่

๑ ฝ่ายเตยเซียงจงเห็นว่า นางโทของเธอไม่เอาโทษ
งุยหงวนตง ก็คอยบายไปที่ย่านงุยหงวนตง ชวนงุยหงวนตง
พูนินทานางโทของเธอต่าง ๆ แล้วว่านางโทของเธออายุ
มากชราลง บัดนี้เราชวนกันยกโล่เหลืองชิงชนวาราชการ
แผ่นดิน แล้วเจ้าพวกเรปล่วยกับนางโทของเธอเอาเข้ามาไว้
ใช้สอยนั้น ก็ระไค่ห่างไกลออกไป เตยเซียงจงพุกกับ
งุยหงวนตงคังนิน แล้วงุยหงวนตงก็มีใต้วาประการใด เตย
เซียงจงก็เก็บเอาความ ทักไปทูลกับ นางโทของเธอว่า

งยหงวนตงพุกนินทาหยายข้าต่าง ๆ นางไทของเขาก็โกรธ
ก็กระทำให้งยหงวนตง

๑ ฝ่ายเตยเซียงจงคิดว่า ความที่กล่าวโทษงยหงวน
ตงนั้นไม่มีพยาน ถ้านางไทของเขารู้อารเธอความจริง
ก็จะไม่ได้เหมือนพวกนี้ เตยเซียงจงเอาเงินทองไปให้
เตยยวค แล้วเล่าความที่ตัวได้ทูลกล่าวโทษงยหงวนตงให้
เตยยวคฟังทุกประการ แล้วว่าท่านสังเคราะห์เป็นพยานทูล
ความให้สัมพันธ์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะคิดให้ท่านเป็นขุนนาง
ที่มีผลประโยชน์

๑ เตยยวคจึงคิดแต่ในใจว่า เตยเซียงจงเอาเงิน
เอาทองมาขนเราครั้งนี้จะให้เป็นพยาน เขาความเท็จใส่ให้
งยหงวนตงซึ่งมีใครมีความผิด ถ้าเราไม่รีบไวเตยเซียงจง
ก็จะไปขนยานคนอันมาเป็นพยานเท็จ ข้าขนนางผู้ใหญ่ที่
ชอบตรงเสียทั้งคน จึงต้องรีบเงินไวก่อน คอยเมื่อเตยเซียงจง
จะอ้างเป็นพยานเมื่อใดเราจึงจะผ่อนปรนต่อไป เตยเซียงจง
ก็ลาเตยยวคกลับมา ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้านางไทของเขาก
ว่าราชการ พวกขุนนางออกจากเผ่าหมด แต่งยหงวนตง
กับเตยเซียงจงสองคนนั้นนางไทของเขาเรียกตัวไว้ นางไท-

ของเขารังถามเตยเซียงจงว่า เมืองยหรงวตงพุดกด้วยการ
ขานเมืองนน พุดกกับผู้ใดเมื่อเวลาไหน

๑) เตยเซียงจงจึงทูลว่า ยหรงวตงกบด้วยขวิดเป็น
คนชอบกัน ความอนนงยหรงวตงพุดกด้วยขวิดใครเห็นด้วย
ขอให้ท่านหาตัวเตยขวิดเข้ามาไฉ่ถามก็จะไต่ความจริง ว่า
ข้าพเจ้าจะพุดเททหรือจริง นางไทของเขารังใช้ชนทไปหา
ตัวเตยขวิดเข้ามา

๑) ขณะนั้นฝ่ายชนนางผู้ใหญ่ออกจากทเฝ้าเห็นเรียก
ตัวยหรงวตงไว้กมาชุมนุมกันอยู่ข้างนอก คอยฟังความ
ยหรงวตงอัยยงหาใดกลับไปขานไม้ ครั้นเห็นนางไทของ
เขาไทไปหาเตยขวิดก็รู้ว่าความงยหรงวตงเกิดชน ครั้น
เตยขวิดมาดังจะเข้าไปเฝ้า ฝ่ายทรงเก่ง ชนนางตำแหน่ง
สำหรับไล่หนังสือพุดกด้วยเตยขวิดว่า ขอเสียงเป็นใหญ่ผู้สร้าง
เทวดากไม่เข้าด้วยคนผิด อัยยงเขากบคนชั่วให้ความผิดกบ
คนดี แล้วอัยยงให้รักตัวของ ตัวกลวว่าระตองเป็นโทษ ถึง
เป็นโทษด้วยความจริง ไปภายหน้าก็จะมีความสุข ถ้าความ
อนนงขิดของประการใด ข้าพเจ้าจะช่วยแก้ไขคคคานไว้ ณ

เมืองเกาเอียว เคยยวคนนกดอกจากทชุนนางให้ไปตั้งบ้าน
เรือนอยู่เมืองเสยเคียว

๐ ฝ่ายเตยเซียงจงโกรธเคยยวว่าไม่รักเป็นพยาน
ครนนางไทของเขาให้เคยยวไปอยู่เมืองเสยเคียว เตย-
เซียงจงก็ให้คนไปเร่งรักเคยยว ว่านางไทของเขาให้พา
บุตรภรรยาไปในวันนี้ เคยยวก็พาบุตรภรรยาไปในวันนี้
เคยยวคมีภรรยาน้อยอยู่ คนหนึ่งชื่อ นาง แซ่หวย แซ่เลง
เคยยวตรรักใคร่เข่นอนมาก และนางแซ่หวยคนนเมื่อจะเกิด
นั้น มารดาฝันว่าโคกอกไม้ใหญ่ถึงกิ่งหนึ่ง ครนนางแซ่หวย
คลอดออกมารปร่างงดงาม พวกญาติพี่น้องและเพื่อนบ้าน
ไปเยี่ยมจึงว่าท่านฝันว่าโคกอกไม้ใหญ่ ใหญ่จนแปลว่าตน
อยู่เป็นนิจ มารดาจึงให้ช้อบุตรว่านางแซ่หวย ครนนาง
แซ่หวยอายุได้สิบเจ็ดปีโคกอกไม้ใหญ่ของเคยยว นาง
แซ่หวยคนนรหนึ่งชื่อมาก ในเรือนเคยยวคนนจะมีความลย
สิ่งใดนางแซ่หวยก็รักถึง เคยยวคนนมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ
เตยซบแซ่เตย เป็นชนนางตำแหน่งสอนอย่างธรรมเนียม
เตยซบมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อเตยชวหนอ อายุกำลังวันหนุ่ม
ถึงกำหนดไถหนึ่งชื่อ เตยซบเขามาไถหนึ่งชื่อในเมืองหลวง

ครนเคยชบมาดงบ้านเคยชวคกแวงเวาเขยชมเคยชวค เคย-
 ชวคเหนเคยชวนทอชคตเคยชชวรนหนมแฉวกมสคชญญว
 หนงสอเขนอนมาก เคยชวคจงชวนใหชยควย แลเศเคยชวค
 รมหนงสอไปแหงโตกใหเคยชวน หอเขยชนทกคอง เคย-
 ชวนหอชยทบ้านเคยชวคคองแกตฤคอรอนดงฤคอุหนาว วนหนง
 เคยชวนหอไปเคยชวทสวนคอกไมเคยชวค เคยชวนหอเคยช
 ไปดงหนาคาลเลกองเตงพกขันางแซหวย เคยชวนทอม
 จิตรกคองจงเขาไปในทนางแซหวยคานชแลววา ชาพเจาน
 มาแกเมองโลวจวชอเคยชวนหอ ชาพเจาเคยชวมาดงนไม
 ทนจรหลบหลกชอใหของงคไทยชาพเจาเสยเดค

๑ นางแซหวยคานชทอชแลวณงอยไมพคประการโต

แลวนางแซหวยคควา นายชองเราพควาเคยชวนทอนร
 หนงสอเขนอนมาก แลวกมงมชรบรณชคากโตเขนชนาง
 แกรปรางเคยชวนทองคางมนนนายทาโตพคไม แลเศเคย
 ชวนทอคนนเขนคนเรยชรอย บคนเราชยทนชรบรณชคจจจ
 แกเขนภรรยานชยเขาทำไมจะโตเขนภรรยาหลวชชนางชาง
 จงคคชอยากจะโตกบเคยชวนหอ

๐ ฝ่ายเคยชวนหอกโตเห็นนางแซหวยแล้วก็ยังไม่
 วิตกริครนระถามให้รักในขณะนั้นกลัวอยู่ แต่ในใจนั้นคิด
 ถึงนางแซหวยอยมิได้ขาด ทารกที่ระคิดประการใดไม่ แล้ว
 เคยชวนหอกก็กลับมาอยู่ตามเคย ครนหลายวันเคยยวคม
 ธิระไม่อยู่ วันนั้นเย็นเวลาค่ำเดือนหงาย เคยชวนหอกโตยืน
 เสียงเหมือนคนมากระแอมอยทหน้าทาง เคยชวนหอกออก
 มาดูเห็นหญิงคนหนึ่งเดินมาตรงหน้าเคยชวนหอก เคยชวน-
 หอกพูดกับหญิงคนนั้น หญิงคนนั้นตอบว่า เรานชื่อเพกเนอช
 เป็นคนใช้ของนางแซหวย วันก่อนนางแซหวยโตเห็นท่าน
 ทหน้าศาลเจ้าเล็กองเตง มีจิตรักใคร่ไม่ลืมท่านจนทุกวันนี้
 และเคยยวคณนายชาฟเจ้านั้น มีทไ้ยกไม่ช้าสักสองสาม
 วันก็จะกลับมา นางแซหวยอยากจะได้พยกับท่านด้วย พค
 ยงไม่ทนขาด คำพอนางแซหวย มาถึง เคยชวนหอกก็ออกไป
 ต้อนรับคานชนางแซหวย แล้วพูดว่าชาฟเจ้าโตพยกับ
 นชองทหน้าศาลเจ้าเล็กองเตง ชาฟเจ้าคควานองนมิใช่คน
 ในเมืองมณษย์ เวลาวันนชองโตมาถนเทพยคชกนนำให้
 มาพยกับ ถานองรักชาฟเจ้าแล้วขอให้เห็นใจทใครกกน

๐ นางแซหวยจึงตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ในบ้านเคยยวค
 บหนึ่งสองยแล้วไ้เห็นคนที่ไปมากมาก ข้าพเจ้าไม่มีความ
 รักใครเหมือนกัขท่าน ถ้าท่านไม่คิดว่าข้าพเจ้านั้นคอก
 ไม้ไม้ร่วงโรยแล้ว ข้าพเจ้าจะยอมตามใจ แล้วไม่รู้ว่า
 ใจท่านจะกระชวอย่างไร ถ้าท่านรักใครไ้เสียกัขข้าพเจ้า
 แล้ว ขอให้เหมือนหลเรงพานางเคยยวคคั้นไป

๐ เคยชวนหอกจึงว่าถานองไ้รักใครกัขข้าพเจ้าแล้ว
 ข้าพเจ้าจะปรนนิบคตามใจทกสิ่ง แต่เคยยวคคั้นนเบนลง
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำการคงนคคคกหาควรไม้ นางแซ-
 หวยจึงว่าถานองไ้รักใครกัขคั้นทงนกลศคแต่ใจชองเรหาควรท
 จะเขาผอนมาพคไม้ นางเพกเนอยกันำเขาสรราชชองคินมา
 ให้ นางแซหวยกัขเคยชวนหอกกัขสรราชวคกัข เคยชวน-
 หอกจึงว่าเจ้านชอแซหวย แซหวยนคคคอกไม้คั้นไม้หลย แต่
 เรากลววาคกเขาแล้วคอกไม้จะหลยไปจะคคคประการไ้

๐ นางแซหวยจึงว่าคัวนนทธาน กัขข้าพเจ้าไม่นอน
 จะพากัขเล่นให้สัชายพคแล้วคางกหวเราร นางเพกเนอย
 บ่าวจึงว่า จะมาพคกัขเล่นอยคกัขนไม้ไ้ค หุกาเคยยวคค
 มากความจะไม้คค ข้าพเจ้ามชบายอยุ้สามสัชทค อยาง

ก็ว่าอธิบายให้นายฟัง แต่อธิบายข้อหนึ่งว่า ไท่พากันหนีไปใน
 เวลาที่เวลานั้น เคยชวนหอนางแซ่หวยไต้ยีนนางเพ็กเนอย
 ขาวพดกตั้งนั้นแล้ว เคยชวนหอกกับนางแซ่หวยก็พากันหนีไป
 ครั้นหนีไปแล้วก็มีคนเอาความไปบอกกับเตี้ยยวต เตี้ยยวต
 ให้สืบเสาะติดตามจับโค้วเตี้ยชวนหอนางแซ่หวยมา เตี้ย-
 ยวตคิดจะฆ่าเตี้ยชวนหือเสียให้ตาย

๐ เตี้ยชวนหือจึงว่า ชายโค้วเห็นหญิงงามชอกใจ
 ไม่ได้ นึกเป็นประเวณีของมนุษย์ ถึงข้าพเจ้าพานางแซ่หวย
 ภรรยาท่านไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียกายชวต แต่
 ท่านก็เห็นชนนางผู้ใหญ่มียศศักดิ์โค้วความสขเป็นชนมาก
 ท่านต้องถอดแล้วจากชนนาง นานไปท่านจะโค้วกลับคืนไปเป็น
 ชนนางชนคิงเก่า การทศคไม่ถึงตงข้าพเจ้านจะไม่มกยทว
 ท่านอย่างหรือ ขอให้ท่านเอาความตรงแผนคนพระเจ้ามอช
 ฮ่องฮ่องเสียงสร้าพวกชนนางและทหาร พระเจ้ามอชฮ่องฮ่อง
 วยสั่งให้สนมทปรปงามออกมารินสร้าให้ชนนางฝ่ายทหารพล-
 เรอนกน ขณะนั้นมลมพวยพดมาตะเกียงและเทียนคยหมคม
 ชนนางนายทหารผหนึ่งหยอกนางห้าม นางห้ามก็เอามอชค
 หมวกทหารผนนตกจากคัระษ แล้วทลกับพระเจ้ามอชฮ่องฮ่อง

พระเจ้าฉมุดของอ๋องแจ่งกึ่งนงจิ้งตำรวา ไม่รู้ว่าจะเป็นผีใด
 กระทำ ส่งให้พวกชนนางบรรดาทกนโตะอยู่ทนนให้ดอกหมวก
 เสี้ยให้หมกทกคน กบชอกชอหงงชายหนุ่มพากรรยานอชของ
 อวนเฮียงไป อวนเฮียงก็หาให้ตกตามชายชกบกรรยาทหน
 นนไม่ กบเมือครึ่งแผนคณชย نن หลงเงงเป็นชฟานางเดี่ยว
 ชกคณกรรยาเฮียงชชนางผีใหญ่ทนนไป เฮียงชกหาให้ตก
 ตามจับเอาตัวไม่ ครองภายหลังชายชกททาชวกลบมานกโค
 มาทกแทนคณชายเจ้าฉว บคณทวทานจะมาเห็นกบผหญิง
 จะมาฆาคนทมสคตบัญญัติเสี้ยคน หนงนนชาฟเจายงไม่เห็น
 ชอชค้วย

๐ เคยยวคโคพิงเคยชวนหือพคกึ่งนง จิงทาเป็น
 โกรธหิวเราระแล่วว่า เจาพคคกึ่งนงถูกคองเรายกนางแซหวย
 ใหกบเจา แล่วเคยยวคกให้บาวจกเสื่อผาสังชอง ๗ นาง
 แซหวยใหกบนางแซ หวยและเคยชวน หือไป อยู่ กน ค้วยกัน
 แล่วเคยชวนหือกรบเฮานางแซหวยไป ความอนนรีไปดง
 นางโทชองเฮา นางโทชองเฮาว่าเคยยวคนใจคอรอบคอบจิง
 ยกโทษเคยยวคทผคครั้งกอนนนเสี้ย ให้ตงเคยยวคเป็นชน
 นางตามตำแหน่งเดิม แล่วให้เป็นครูสอนหนงสี่ลลองคียบตร

ทล้ามของยวยจง ทวยยวยจงคนนั้นเป็นน้องโกลเหลงฮ้องฮ้อ
 หลตทาน และลองคคคนภายหลังจะไคเป็นกษัตริย์ ทรงพระ
 นามชอพระเจ้าเหียนจงเมงค

๑ ฝ่ายนางไทของเฮารักใคร่นางไทเผงกงจู และ
 นางฮวลกกงจู ซึ่งเป็นบุตรโกลเหลงฮ้องนั้นเป็นภรรยาของ-
 หย นางไทของเฮาเห็นพวกแซ่บูรกกนางฮวลกกงจูพลอยรัก
 นางฮวลกกงจูด้วย และนางฮวลกกงจูประจบประแจงให้
 นางไทของเฮารักใคร่นางฮวลกกงจูเล่นซ้ไม่กลัวเกรงผู้
 ไคเหมือนนางไทเผงกงจู ครั้นฮวยมาวन्हงนางไทเผงกงจู
 นางฮวลกกงจูนั่งเล่นฮอยในเก๋ง เห็นฉากแขวนฮอยที่ฝาผนัง
 ตกเป็นรูปหญิงสองคนเล่นพนนเปรียบหยูากัน ว่าของใคร
 จะมประหลาดมากกว่ากัน

๑ นางไทเผงกงจูจึงพทกขนางฮวลกกงจูว่า รูปหญิง
 ทฉากเล่นพนนเปรียบหยูากันนั้น เมื่อกครั้งนั้นเป็นฤดูฝน
 เคยวนเป็นเคอนสตันหยูาชนไม่พวมกน ถาดงฤดูฝนหยูา
 ชนพวมกนแล้ว เรากยเจ้าหาหยูามาเปรียบกนพนนเฮา
 ทรพยสังขอกนเล่นขาง นางฮวลกกงจูกรยคางหาหยูา
 มาพนน

๒๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๐ ครนถงเคอนหาซางซน นางอวลกกงซงให้
 หญงคนไซ้ไปเกยหญาต่าง ๆ ที่ในสวนไร่เนาแต่ขรรคาม
 หญาในแผ่นดิน พอนางเซียงกวนอวนหยมาหานางอวลก-
 กงซง นางเซียงกวนอวนหยจงว่าท่านจะให้คนไปหาหญา
 มาไค นางไทแสงกงจกจะหาหญานนมาไคเหมอนกน ทำ
 ไมการพนนจงจะซนรกน ซาฟเจาเห็นว่าจะหาซงสิ่งทผอน
 จะหามาพนนไมไคนนจงจะค นางอวลกกงจถามว่าซงสิ่ง
 ซนไคทผอนจะหาไมไค

๐ นางเซียงกวนอวนหยจงว่าซงทซาฟเจาคคจะหา
 มาพนนนั้นจะว่าหญาหรือมิใช่หญา แต่จะเปรียบว่าหญา
 กไค นางอวลกกงซงว่าซงสิ่ง ไคทคลายกยหญา
 นางเซียงกวนอวนหยจงว่าหญาเกิดในแผ่นดินนเปรียบ-
 เหมอนซนและหนวกในกาย ทวคนเรานมิซนอชหาสิ่ง
 เปรียบเหมอนหญาซอกในแผ่นดินเหมอนกน และซนทค
 เรหาสิ่งนมหนวกเบนซงทนยถอ ซาฟเจาไคยนว่าเมอ
 ครงแผ่นดินเสยตกก เจยเสยงซนเบนผส้าเรจราชการเมอ
 ลกกนกงมหนวกงามผไคเห็นกสิรรเสริญ ครนอชมาเจย-
 เสยงซนเบนโทษถงประหารชีวิต เมอจะตายคคเสยตาย

หนวกว่าตายแล้วเขาจะเอาไปฝังเสีย จึงตกเขาหนวคยอม
 ให้ข่าวคนสนิทเอาไปไว้ ครั้นอยู่มาข่าวทราบหนวคของเจ้
 เลียงฮอนไว้นั้น รัชารว่าพวกทวดทชวณหยจะสร้างรูปผู้เค็ช
 ผู้เค็ชคนนั้นไม่โตบวชเป็นแต่คนรักษาศิล เกิดแต่ครั้ง
 ศาสนาพระชอเชกเกยหิด มวงลชิต บนชโกชตกฮอนตง
 กษทรยแผนดินจีน ผู้เค็ชคนนั้นไปมาปรักษาคาสวคมนตรี
 และชอวตรปฏิบตกับพระบนชโกชตกฮอนอง ๆ และเรื่อง
 ความผู้เค็ชนกกมแจงอย ในหนง สอ คมภร ศาสนาของ พระ
 ควย ขาวเจ้เลียงฮอนจงเอาหนวคไปให้กบผู้สร้าง รูปคน
 วเค็ช ให้เอาหนวคคนนทาเป็นหนวครูปผู้เค็ชไว้

๐ นางฮวลกกงจูไคฟงนางเซียงกวนฮวนหยพุดก
 นน ก็ไซโหนมหมวงคนสนิท ไปตคแบ่งเอาหนวครูปผู้
 วเค็ชทวดทชวณหยนั้นมาตรงหนง ครั้นนหมวงไปแล้ว
 นางฮวลกกงจูจึงคคว่า นหมวงไปแบ่งตคเอาหนวคไค้มา
 ฉานางไทแสงกจูริความคังน คังจะไซให้คนไปเอาหนวคท
 ยงเหลือฮอยตรงหนงนมาบาง การทพนนกันนคังจะเสมช
 กันไปเสีย เราจะตองไซให้ผู้ไค้ไปตคเอาหนวคทยงเหลือ

ชยอกครงทงนนั้นมาเสียให้หมด ภารทระพนนกันนั้นเรา
 ษนระกยเขา คตตงนนั้นแลวกก็ให้ เขยงชนแถรวไปในเวลา
 กลางคนให้คค เอาหนวคผวเคษทยงเหลชชอย นนมาให้สน
 เขยงชนแถไปถงครงทงพพนมหมวงกลบมา เขยงชนแถ
 กรบไปคคเอาหนวคทยงเหลชชอย

๑ ฝ่ายนหมวงกนำเอาหนวคมาให้นางชวลกกงจู
 มายงทาดังไม้ ฝ่ายนางไทเผงกงจูนำเอาแก้วแหวนทองเงิน
 มาไว้ทในเซยงชนแถ จะโคเชนชองพนนเปรยบหยญา แลว
 จงให้เซญนางเซยงกวนฮวนหยมากากย

๑ ฝ่ายนางชวลกกงจูถงวณนตจะเปรยบหยญาคนาเอา
 หยญามาทเซยงชนแถ ครนเมอจะเปรยบหยญาคน พอนม
 หมวงมาถงในแถงไม้พพนนางชวลกกงจู ก็เขาใจวนางชวลก
 กงจูไปเล่นพนนเปรยบหยญาคนนางไทเผงกงจูทเซยงชนแถ
 นหมวงกตามมาทนน นางชวลกกงจูเห็นนหมวงกรว
 นหมวงคตโคหนวคมา นางชวลกกงจูมีความยนคแลวกนง
 อยไม่พคประการโค ก็เอาหยญาทเกบมาโคไว่นนเปรยบคน
 เล่นก่อน นางชวลกกงจูเห็นหยญาชองนางไทเผงกงจูมหลาย

อย่างมากกว่าของตัว นวงอวลกกงจึงพูดว่า หล้าทแผ่นดิน
 คินนินไม่เหมือนหล้าทตัวคน เรามหล้าทตัวคนอย่างหนึ่ง
 หล้าทนั้นเช่นหล้าทคินโบราณ ทกวนนผู้โคระหาเปรียบไม่ได้

๑ นางไทเผงกงจึงถามว่า ของทว้านนสิ่งอันใด
 นางอวลกกงจึงว่า หนวคของเจยเลียงฮอนคินคิงแผ่นดิน
 เลยคกก นางไทเผงกงจึงว่า เราไคย่นข่าวว่าคิงน
 เจยเลียงฮอนไคให้หนวคนทำหนวครูปคินนวิเศยไวทวคคทวน-
 หย ทำอย่างไรเจ้าจึงไคให้หนวคนมา นางอวลกกงจึงทวเรา
 แล้วว่า เจยเลียงฮอนเขาทำขญไวเรา ไปเอามา ไคของ
 สึงนอยทนแล้ว ว่าแล้วจึงเรียกนมหมวงให้หยเอาหนวค
 มาก นมหมวงก็หยเอาหนวคออกมากจากลงวางไว้นไค
 หนวคนคเป็นมันงามเหมือนคคออกจากคิน เป็นเหมือนกน
 กาสังพากนคหนวคขยมลพายเกิดชนมาจากแผ่นดินทหน้า
 หอมวลเล็กหน แล้วมกลนหอม ๆ มาเป็นครง ๆ ลมนนพค
 เอาหนวคกระจคกระจายชนไปบนอากาศ นมหมวงนไม่
 ไคสังเกทว่า ลมจะพคเอาหนวคปลิวชนไปสูงค้ำค้ำไค จะ
 กระโคคตามชนไปลวย เอาหนวคเทากกระแทกคิลาล้มลง

แขนข้างขวาหัก พวกคนไซ้ทในแก่งพากันห้ามนิมหมวง
ออกไปจากแก่ง นางไทเผงกงจึงว่าหนวดอยู่หน้าพระ ไม่
สมควรที่จะไปตัดเอามาเล่น เพราะเจ้าไปตัดเอาหนวดมา
คิงนึ่งเกิดเหต

๑ นางเซียงกวนชวนหยิไตพึ่งนางไทเผงกงพูดคัง
นน คิดว่าการทงนเกิดเพราะเราจรมเหตคังน กตกใจกลัว
ไม่พูดประการใด นางฮวลกกงจึงว่า อย่าพูดต่อไปเลย
การพนนเปรียญหญ้านเราชนะแล้ว นางไทเผงกงจึงตอบ
ว่า หนวดคนนจะเอามาเปรียญเป็นหญ้ามัใด บัดคนหนวด
นนกอยทไหนดเอาต่างคนเถียงกันว่าชนะและแพกน ครนพูด
แล้วรพากันหัวเราะชวนกันกนไต่เสัพสราแล้วต่างคนต่างไป
นางฮวลกกงจรรกหนวดทลมพดเอา ไปคิดว่า หนวด ยงเหลือ
อยุครงหนงนนอกกวนจะไคมาจะไคเขาไว้คเป็นขงวิเศษ

๑ ฝ่ายเซียงชุนแก่ทไปตัดหนวดคนนนำเอาหนวดมา
คิงกลางทาง เซียงชุนแก่ลมลงแขนข้างขวาหักแล้วกนนำ
เอาหนวดมาให้นางฮวลกกงจ นางฮวลกกงจครนไคหนวด
กยนคเป็นอนมาก รยเอามาพวารณาค พอเกคลมพายหวน
พด หอบเอาหนวดทมอนางฮวลกกงจปลวชุนไปบนอากาศ

ครั้นลมหวน พัดสนแลวกเป็นพายุกวใหญ่ พัดเอาต้นไม้คอกไม้
ซงฮยทหนาเกงทกยขเสียบหมค นางอวลกกงจุกขคนทออยู่ใน
เกงเห็นอศจรวยคงนนักพากนตคใจเป็นอนันมาก นางอวลก-
กงจจยยกมือชนไหวสวคมนค แล้วนางไทเผงกงจุนางอว-
ลกกงจุนางเซียงกวนอวนหยจงเอาทองคำ คนละพินตำลึง
จุนให้เอาไปถววยหลวงจุนเจ้าวคคชวนหยให้ช่อมแซมทำ
วคและบคทองพระพุทธรูปและรูปผู้เคษเสี่ยใหม่

๑ ครองนเมืองทบกกโคเขาเสื่อชนมาถววยทวทหนง
ชอจขมยชอ และเสื่อชนทวนทาควขชนนททอนละเอียคมี
สัสคไลเป็นของหายาก เสื่อนนส้มีคองกบทว เคยเซียงจจ
เห็นกชยากจะโค จงทลชอกขนางไทของเฮา นางไทของเฮา
กประทานเสื่อชนนนโทกขเคยเซียงจจ เคยเซียงจจกคานบ
รยเอาเสื่อได้ นางไทของเฮาเห็นกหวเราะว่าเจ้าได้เสื่อทวน
คองคงามชนเป็นอนันมาก

๑ เคยเซียงจจโคพังกชอขใจทำกรยาชยฉาย พอ
เทกหยนเกยคเข้าไปทลคความกขนางไทของเฮา และเทก-
หยนเกยค نن จะทล คความ ส้ง โคนาง ไทของเฮา เซอพง มาก
เทกหยนเกยคเข้าไปในเกงจวนน นางไทของเฮาคคคว่า

เทกหยินเกียดเป็นขนนางผู้ใหญ่ อยากรจะให้รักใคร่กับ
 เคยเซียงจง นางไทของเธอเห็นหมากรุกตั้งอยู่บนโต๊ะ นาง
 ไทของเธอ ให้เทกหยินเกียด กับเคยเซียงจง เล่นหมากรุกกัน
 เทกหยินเกียดกับเคยเซียงจง นั่งลงเล่นหมากรุก นางไท-
 เธอจึงว่าแท้หมากรุกผู้ใดสูง ก็จะให้ถอยหมากรุกข้างขวา
 แท้หมากรุกเคยเซียงจง ตกจะมีผลมากกว่าเทกหยินเกียด
 เทกหยินเกียด จึงทูลว่าข้าพเจ้า ถอยใจว่าของชาวเป็นบริษัท
 แท้หมากรุกข้าพเจ้าตากจริง ข้าพเจ้าจะขอเอาหมากรุกที่
 ชาวให้เหมือนกับใจข้าพเจ้า

๑ นางไทของเธอจึงว่าตามแต่ใจเถิด แต่ท่าน
 ทั้งสองคนของเล่นพนันกัน บัดนี้เธอสิ่งไรมาเป็นของพนัน
 เทกหยินเกียด จึงว่าข้าพเจ้าจะขอเอาเสื้อขมขยฮ้อท เคย-
 เซียงจงใส่เป็นของพนัน นางไทของเธอจึงถามเทกหยิน-
 เกียดว่า เธอจะเอาสิ่งใดมาเป็นของพนัน เทกหยินเกียดจึง
 ว่าข้าพเจ้าจะเอาเสื้อมังกรทข้าพเจ้า ใส่มาเผื่อนเป็นของพนัน
 นางไทของเธอหัวเราะ แล้วจึงว่าเสื้อขมขยฮ้อ ราคาถึง พัน
 ตำลึงทอง เสื้อของท่านนั้นจะมาเปรียบเสื้อขมขยฮ้อใดหรือ

๑๐ เต็กหยิน เกยกจิง ว่า เสือของข้าพเจ้านั้นเป็นเสือ
 ขุนนางผู้ใหญ่สำหรับยศ ผู้ใดไม่ไต่ประทานก็ใส่ไม่ได้
 เสือจับฉวยชอประทานให้เตยเซียงจิง เป็นของประหลาด
 มาแต่เมืองต่างประเทศ ผู้ใดมีเงินทองก็หาซื้อมาได้
 หาเหมือนกบเสือข้าพเจ้าไม่ จะเอาเสือสำหรับขุนนาง
 ผู้ใหญ่ของข้าพเจ้า มาเทียบกบเสือจับฉวยชอนนั้นไม่ควร

๑๑ นางไทซงเขา ไค ฟิง ตงนง หวเราะ แลวกนัง อยู่
 เตยเซียงจิง ไคฟิง เต็กหยิน เกยกจิง พุดตงนง กคคกฉวตกประ
 หมาเคินหมากรกแกแพเต็กหยิน เกยกจิง เป็นหลายกระดาน เต็ก
 หยิน เกยกจิง ให้เตยเซียงจิง ถอดเสือจับฉวยชอ ให้ เต็กหยิน
 เกยกจิง เต็กหยิน เกยกจิง เอาเสือนั้นมาคลุมตัวเขา แล้วคานย
 ลานางไทซงเขา ออกมาจากทงเผ่า มาถึงประตูทองหอมหมิง
 ก็เอาเสือส่งให้ว่าวของตัว นางไทซงเขาก็หาว่ากลัวกับ
 เต็กหยิน เกยกจิง ประการใดไม่ ชัยมาหน้อยหนิง เต็กหยิน เกยก
 จิง แกกกรรม ชงเกง เป็นคนซื่อตรง แลวนางไทซงเขาและ
 พวกแซ่กับคนทงปวง เตยเอ็กจิว เตยเซียงจิง ก็เกรงกลัว
 ชงเกงเหมือนเกรงกลัวเต็กหยิน เกยกจิง

๐ ยังมีขนนางคนหนึ่งชงชงจือหมิง เห็นนาง

โทษของเธอรักใคร่เคยเซียงจงเคยเฮกจิ๋วมาก เธอเข้าไป

หลบซ่อนอยู่ในทรางใน เคยเซียงจงเคยเฮกจิ๋วว่ากล่าว

ขอร้องถอยความสังโลกไครนมังมีขน ชงจือหมิงมีจิตตองฉา

กคิดว่าควรวางมากกว่าเคยเซียงจงเคยเฮกจิ๋ว แล้วทาง

ประเวณเฒ่นกษัตริย์โคศกษามแยบคายหลายประการ เรา

จะคิดอ่านให้นางโทษของเธอรักใคร่เราบ้าง จะไค้มีชอเสียง

คนเกรงกลัว ครั้นเข้าไปเฝ้าชงจือหมิงเห็นโทษของเธอแฉ

มากตัวแก่งทำดาให้สับตานางโทษของเธอ เห็นนางโทษของ

เธออันให้คิดใจ คิดว่านางโทษของเธอรักใคร่แต่คอย ๆ

อยู่ไม่เห็นนางโทษของเธอให้หาเข้าไปข้างใน ชงจือหมิง

เห็นไม่สมคิณแล้ว จึงวางขันทคนหนึ่งทชอชชฉาสิย

กนสันท ขนทคนนั้นเป็นคนไซ่ชคของนางโทษของเธอ จึง

วางขันทให้ชกนำเพศทลให้ไค้ไปปรนนิบคนางโทษของเธอ

เหมือนกบเคยเซียงจงเคยเฮกจิ๋วบ้าง ขนทครันไค้ชองก

ทลกับนางโทษของเธอว่า ชงจือหมิงคนนมีสคบัญญัติและ

ชานาญในการสตร

๐ นางไทของเขาได้ฟังหวัหวัแล้วว่ามีใช้เราไม่
 รักใคร่ศรัทธาขงจื่อหมิงเมื่อไร แต่เราได้ยินข่าวว่า
 ขงจื่อหมิงปากเหมือนหนก เราจึงไม่ใคร่เรียกเข้ามาปรนนิบัติ
 เรา ชนตกนาเอาความทนางไทของเขาพูดมาเล่าให้ขงจื่อ-
 หมิงฟัง ขงจื่อหมิงได้แรงคังนงก็พยายามรักษาปาก เมื่อ
 เวลาเข้าเผือกเอากรรล่าพักอย่างค้อมไว้ในปากทุกวัน คิด
 ว่านางไทของเขาจะให้หำเข้าไปพูดจาไกลเคียงข้าง แต่ทำ
 ความเพียรคังนงเป็นนิจมา

๐ ฝ่ายเตยเถียนจื่อ ชวนงันซอน ฮอนซอน ยี่เค็งทง
 ชุนเฮียนนอยชุนนางหาคันทเป็นคนซื่อตรง เต็กหยินเกยก
 ำเอาเขามาถวายเป็นไฉน ครังนงเต็กหยินเกยกนา
 ชุนนางทงหาคันทน ไปหาขงเกงส่ายานเป็นนาหนึ่งใจเดียว
 กนว่า บรรดาพวกที่ไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดินนงจะช่วยกัน
 ปรายปรวมเสียให้สิ้น

๐ ครันอัยมาวณทงพวกชุนนางหาคันทมาไปเที่ยว
 ยิงเนอกยโลเหลงฮองทเขานาชว ครันไปถองทแห่งหนึ่งเป็น
 ทชอกเขา ชุนนางหาคันทลงจากม้าทูลโลเหลงฮองว่าข้าพเจ้า
 มีความอยุขอหนึ่ง ครันข้าพเจ้าจะทูลให้ทราชกเห็นทในขาน

ในเมืองนนมีผู้คนอยู่มาก กลัวความแหว่งพรายจึงไต่ถาม
 ไขว่ ๒ คนเห็นการช่างในวันวายระนั่งไขว่ไม่ไค แล้วพระ-
 ชนษาของพระองค์ก็สมควรรระครอบครองราชสมบัติอยู่แล้ว
 แต่นางไทของเสานนเชอถยเคาเคยเอกจวเคยเซียงจง ไม่
 ให้พระองค์ครองราชสมบัติ เอรราชสมบัติไว้ครอบครอง
 เเดียวเอง แล้วข้าพเจ้าทราบความว่า นางไทของเขารักใคร่
 ไปรักเคยเอกจวเคยเซียงจงเป็นอนันมาก นางไทของเขาระ
 ยกเคยเอกจวชนวราชการ ถ้านางไทของเขายกเคยเอกจว
 ชนจริงแล้ว พระองค์จะไปอยู่ที่ไหนไคพระองค์ก็รักครอง
 กุเถก

๐ โลเหลงของไทพงแลวกตกใจ แลวจึงว่าท่านจะ
 คีตประการไค เทยเลขนจวจึงว่าคองคิกฆ่าพวกแซบแซเคย
 บรรดาที่เขาไปในวังเสยไหสน พระองค์จึงจะไคราชสมบัติ
 โลเหลงอองจึงตรัสว่ามารดาเรายังอย่เราจะคิกทำอย่างไร
 ไค เทยเลขนจวจึงว่าการทงนพวกข้าพเจ้าคคอย่นานแล้ว
 ครนข้าพเจ้าจะทำกลัวพระองค์จะตกใจจึงทลให้ทราบเสยกอน
 โลเหลงอองจึงว่าเคยเอกจวเคยเซียงจง สองคนนจะฆ่าเสย

ก็ขอยกแต่พวกแซ่บู๊นเป็นญาติของเรา ครั้นจะมาเสีย
ให้สิ้นกศกดึงพระมารดา

๐ เคยเลียนใจจงว่า ข้าพเจ้านำพวกไพร่พล
ทหารเข้าไปในวัง ถ้าไม่พบพวกแซ่บู๊นแล้วไป ถ้าพวก
ไพร่พลทหารไป พบประพวกแซ่บู๊นเข้าก็เห็นจะไม่งดรอมมือได้
โลเหลงฮองจึงว่าถ้าตงนั้นตามแต่บัญญัติท่านจะคิดอ่านเลิก
ถ้าเราได้เป็นเจ้าแผ่นดินชนแล้ว เราจะช่วยเลี้ยงตงพวกท่าน
หากันนั้นเช่นเป็นเราต่างกรม

๐ เคยเลียนใจโคฟงตงนั้นกศานขกรายลง ครั้น
ปรึกษากันตกลงแล้ว โลเหลงฮองก็พวกชนนางก็พากันไป
ไลเนอเส่น สิ้นเวลาแล้วกพากันกลับมาต่างคนต่างไปบ้าน

๐ ฝ่ายบู๊ซาซื่อรู้ว่าโลเหลงฮองไม่อยู่ไปเที่ยวบ่า ก็
เข้าไปหานางขยเขาที่ขานโลเหลงฮอง กำลังพุดกันอยู่หญิง
คนสนิทเข้ามาบอกว่าโลเหลงฮองกลับมาแล้ว บู๊ซาซื่อตกใจ
กลัวระหั้น นางขยเขาจึงว่าท่านอย่าได้ตกใจกลัวเลย เรา
ก็เจ้าพากันไปเล่นหมากรุกอยู่ที่หอหนึ่งลือ ถึงโลเหลงฮอง
จะเข้ามาพบก็หาสงสัยไม่ โลเหลงฮองเห็นเรากับท่านเล่น
หมากรุกกันตงนั้น ก็คงจะช่วยออกแต่หมากรุกให้กับเรา

บุชชาชอกมาเล่นหมากรุกกับนางออยเฮา โไลเหลงฮ้องเข้าไป
 เห็นนางออยเฮาบุชชาชอกเล่นหมากรุกกันอ้อยก็ทรงพระสรวลว่า
 เจ้าสองคนมาหลงอ้อยด้วยหมากรุก บุชชาชอกมาค้ำบ
 โไลเหลงฮ้อง โไลเหลงฮ้องจึงว่าเล่นหมากรุกกันเล่นพนัน
 สิ่งของอันใดกัน

๑ นางออยเฮาจึงว่าเล่นพนันเอาคอกไม้หยกกัน
 โไลเหลงฮ้องจึงนั่งลงริมนางออยเฮาแล้วตรัสว่า เราจะเดิน
 หมากรุกสอขบให้รู้ว่าผู้ใดจะเดินดีกว่าใคร โไลเหลงฮ้อง
 เดินหมากรุกกับบุชชาชอก แพ้กระดานหนึ่งชนะกระดานหนึ่ง
 กระดานที่สามนั้นบุชชาชอกเดินแพ้โไลเหลงฮ้อง โไลเหลงฮ้อง
 ตรัสว่า ไหนคอกไม้หยกเอามาให้เขามา บุชชาชอกจึงว่า
 เวลานานเขาพาเขาไม่ไปเอามา ผลคเวลายานเขาพาเขาจะเดินแก่
 ทั่วกับนางออยเฮาอีก เวลานานค้ำบแล้วเขาพาเขาจะลากลับ
 ไปก่อน

๑ โไลเหลงฮ้องตรัสว่าค้ำบนั้นท่านจึงอ้อยพูดกันเล่น
 กันชาวทนเดกแล้วจึงกลับไป บุชชาชอกกับโไลเหลงฮ้องเข้ามา
 ช้างในคนไซ่ยกตะเกียงมาจุด จิตแจ่มใสและสรวลหัว
 โไลเหลงฮ้องกับบุชชาชอกพากันเขานั่งที่โต๊ะกินอาหารแล้ว

โลเหลงฮ่องตั้งครกครองตั้งการทขนนางห้าคนจะเข้าไปกระทำ
 การในค้ำวณัน จะโตทเสียทประการโตกยงไม่รู้ เรา
 จะทอดเตาเสียงทายคเลน จงชวนบุช่าซอว่าเรามาเล่นทอด
 เต่าซงแต่มขอทงวนกันเล็ก บุช่าซอจึงว่าเล่นซงแต่ม
 ขอทงวนกันนสนกอย แต่เล่นสองคนหาสนกไม่

๑ โลเหลงฮ่องจึงว่าจะเล่นหลายคนให้สนกน กมอย
 แคนางชยเฮากขนางเซียงกวนชวนหยย เคยวณนางเซียง-
 กวนชวนหยกมาอยทนแล้ว ทวทานกยเราเป็นญาตกนเรา
 ไม่ลือ จึงให้คนไปเรยกนางชยเฮานางเซียงกวนชวนหยย
 ออกมา บุช่าซอกยมอยในใจว่าโตชมาเล่นทวยกนทง
 สองคน นางเซียงกวนชวนหยกขนางชยเฮากแตงทวให้
 งคางมแล้วกเคนออกมางลงบนเกาธ แล้วโลเหลงฮ่องจึง
 ทอดเต่าลงก่อนลกบาศักพวกแต่มทงห้า โยแต่มสี่ โยทง
 คนทงสามกพากนคยมือทวเราแล้ววา ทขอทงวนนพระองค์
 ทอดโตแล้ว โลเหลงฮ่องตั้งครสว่าเราทอดโตขอทงวนกคอย
 แล้วแต่ว่าเป็นแต่มเล็กไปหาโตแต่มใหญ่ไม่

๑ บุช่าซอจึงว่าทอดโตทขอทงวนตั้งแต่มเล็กแต่ม
 ใหญ่กชนะเหมือนกัน เฮาสูรารินได้ด้วยใหญ่ถววยโลเหลงฮ่อง

โลเลหลง^๕ของ^๕รับ^๕สรากัน^๕จน^๕สน^๕ คน^๕ทั้ง^๕สาม^๕ก็^๕พากัน^๕ทอด^๕เท้า^๕
 ค้อ^๕ไป^๕ นาง^๕เซียง^๕กวน^๕ชวน^๕หทัย^๕ทอด^๕ใจ^๕แค้น^๕สน^๕สน^๕ใจ^๕แล้ว^๕
 พู^๕กว่า^๕เรา^๕โค^๕ท^๕ขัง^๕ง^๕น^๕ นาง^๕อวย^๕เฮา^๕จึง^๕ว่า^๕อย่า^๕ว่า^๕แค้น^๕ง^๕น^๕ท่า^๕
 หวย^๕เลย^๕ก^๕ค^๕อง^๕ก^๕น^๕ส^๕ร^๕า^๕ว^๕ย^๕ห^๕น^๕ง^๕เหม^๕อ^๕น^๕ก^๕น^๕ ค^๕อ^๕ย^๕ค^๕ร^๕า^๕ระ^๕ท^๕อ^๕ค^๕
 ให้^๕เข^๕น^๕แค้น^๕ส^๕ท^๕ง^๕ห^๕ก^๕ใ^๕บ^๕ ท^๕จ^๕อ^๕ห^๕ง^๕ว^๕น^๕ข^๕อง^๕พ^๕ร^๕ร^๕อง^๕ค^๕น^๕น^๕ร^๕า^๕ระ^๕แ^๕ง^๕
 เขา^๕เส^๕ย^๕ โล^๕เล^๕ห^๕ง^๕อ^๕ง^๕ค^๕ค^๕ใ^๕น^๕พ^๕ระ^๕ท^๕ย^๕ว^๕า^๕เว^๕ล^๕า^๕น^๕ก^๕เ^๕น^๕เว^๕ล^๕า^๕ย^๕า^๕ม^๕
 ห^๕น^๕ง^๕แ^๕ล^๕ว^๕ อ^๕ย^๕า^๕ง^๕ใ^๕ร^๕ด^๕ิง^๕ม^๕ไ^๕ค^๕ย^๕น^๕เส^๕ย^๕ง^๕พ^๕ว^๕ก^๕ข^๕น^๕น^๕าง^๕ท^๕ำ^๕ค^๕น^๕ก^๕ร^๕
 ท^๕ำ^๕ก^๕าร^๕ ถ^๕ำ^๕ว^๕ำ^๕ท^๕ำ^๕ย^๕ง^๕ม^๕ไ^๕ค^๕เ^๕ร^๕า^๕ระ^๕ปล^๕อ^๕ย^๕ใ^๕ห^๕ย^๕ข^๕ำ^๕ซ^๕อ^๕ก^๕ล^๕ย^๕ใ^๕ป^๕ย^๕ำ^๕
 เส^๕ย^๕ก^๕อ^๕น^๕ เ^๕ร^๕า^๕ระ^๕ใ^๕ห^๕ใ^๕ค^๕น^๕ใ^๕พ^๕ัง^๕คว^๕า^๕ม^๕ค^๕ว^๕ำ^๕ระ^๕ไ^๕ค^๕ท^๕ำ^๕ก^๕าร^๕แ^๕ล^๕ว^๕
 ห^๕ร^๕อ^๕ย^๕ง^๕ จ^๕ิง^๕ส^๕ิง^๕น^๕าง^๕เซ^๕ย^๕ง^๕ก^๕ว^๕น^๕ช^๕ว^๕น^๕ห^๕ย^๕ว^๕า^๕ เ^๕จ^๕ำ^๕ค^๕ุ^๕เ^๕า^๕ส^๕อ^๕ง^๕
 ค^๕น^๕น^๕ท^๕อ^๕ค^๕เ^๕ำ^๕แ^๕ท^๕น^๕เร^๕า^๕ค^๕้อ^๕ใ^๕ไป^๕เ^๕ก^๕ิ^๕ต^๕ เ^๕ร^๕า^๕ระ^๕อ^๕อก^๕ใ^๕น^๕อ^๕ก^๕ล^๕ก^๕
 ป^๕ระ^๕ค^๕ย^๕ว

๐ บ^๕ข^๕ำ^๕ซ^๕อ^๕เ^๕น^๕โล^๕เล^๕ห^๕ง^๕อ^๕ง^๕ใ^๕ไป^๕แ^๕ล^๕ว^๕ จ^๕ิง^๕ห^๕น^๕เ^๕า^๕อ^๕มา^๕
 ท^๕น^๕าง^๕อ^๕ย^๕เฮ^๕า^๕ท^๕อ^๕ค^๕เ^๕ำ^๕พ^๕ล^๕าง^๕ห^๕ย^๕อ^๕ก^๕น^๕าง^๕อ^๕ย^๕เฮ^๕า^๕พ^๕ล^๕าง^๕ น^๕าง^๕เซ^๕ย^๕
 ก^๕ว^๕น^๕ช^๕ว^๕น^๕ห^๕ย^๕จ^๕ิง^๕ท^๕ำ^๕เ^๕น^๕ว^๕ำ^๕ ข^๕ำ^๕พ^๕เ^๕ำ^๕ระ^๕ใ^๕ไป^๕ค^๕ุ^๕โล^๕เล^๕ห^๕ง^๕อ^๕ง^๕ก^๕ล^๕ย^๕มา^๕
 แ^๕ล^๕ว^๕ห^๕ร^๕อ^๕ย^๕ง^๕ น^๕าง^๕อ^๕ย^๕เฮ^๕า^๕ย^๕าก^๕จะ^๕ใ^๕ห^๕น^๕าง^๕เซ^๕ย^๕ง^๕ก^๕ว^๕น^๕ช^๕ว^๕น^๕ห^๕ย^๕
 ใ^๕ไป^๕เส^๕ย^๕ แ^๕ล^๕ว^๕พ^๕ว^๕ก^๕ท^๕ใ^๕ซ^๕อ^๕ย^๕อ^๕ย^๕ุ^๕น^๕น^๕ก^๕ใ^๕ห^๕ใ^๕ไป^๕เส^๕ย^๕ส^๕น^๕จะ^๕ท^๕ำ

ประเวณกษัตริย์ช้อ พอนางเซียงกวนฮวนหยรชงเข้ามาว่า
การไม่คิดแล้ว

๐ นางฮยเฮากษัตริย์ช้อจึงลุกออกมาถามนางเซียง-
กวนฮวนหยรว่า เจ้ารชงเข้ามาเมื่อตะกว่า ไม่คิด นนเทศ
การอะไรเกิดขึ้น พวกคนไม่ทนสันคำพอลโหลงอองเข้ามา
ถึงตรงหน้าบุช้อช้อเรียกบุช้อช้อว่า เราจะให้นางเซียง-
กวนฮวนหยรนำเจ้าเข้าไปอยู่ในหอข้างหลังเก่ง เจ้าจงไปนั่ง
ออยส์กประเศยวหนง บุช้อช้อทูลว่าเศยวหนงทำไม่ไคยในเสียง
คนฮองงนง โลโหลงอองกเถาคความให้บุช้อช้อพง

๐ บุช้อช้อไคพงคงนนตกใจเขนฮอนมาก แล้วค่านย
ฮอนฮอนว่าขอไห้พระรชงคช้วยชวคข้าพเจ้า นางฮยเฮาจ
วากบุช้อช้อว่า ชงพระรชงคเฮาเจ้าชอนไว้น ก็เพราะจะ
ไห้พนภยเจ้าชยาไคกถวเลย ขณะนนหญงคนไช้วงเข้ามา
ทูลโหลงอองว่า พวกชนนางมาออยข้างนอกเขนฮอนมาก
ไห้ข้าพเจ้าเข้ามาเศญพระรชงคชอกไป โลโหลงอองจเรียก
นางเซียงกวนฮวนหยรว่า ไห้พาบุช้อช้อไปออยทหอหลังเก่ง
แล้วโหลงอองเสคชอกมาข้างนอก

๐ ฝ่ายพวกเตยเลียนร่อนนำไพร่พลเข้าไปถึงทรงเก้ง
 ทอยนางไทของเฮา เห็นเตยเอ๊กจิวเตยเซียงจงสองคนนอน
 หลบข้อยกบนางไทของเฮา พวกไพร่พลกพนเตยเอ๊กจิวเตย-
 เซียงจงตายเสียทั้งสองคน นางไทของเฮาตกใจตกกลัว
 เบื่อนอนมาก เตยเลียนร่อนจึงเชิญนางไทของเฮาให้ไปอยู่
 เสียที่เซียงเยียงเก้ง แล้วเอาตราสำหรับทกษตรยมาถวาย
 โลเหลงฮอง แล้วทูลว่านางไทของเฮานนขาพเจ้าให้ไปอยู่ที่
 เซียงเยียงเก้งแล้ว แต่ตราสำหรับทนขาพเจ้าเอามาถวาย
 พระองค์ด้วย บัดนี้พวกขนนางทงป่วงพร้อมกันอยู่ทว่า
 ราชการแล้ว เชิญพระองค์ขึ้นครองราชสมบัติเถิด

๐ โลเหลงฮองก็เสด็จมากับพวกขนนางขนนงทกษตรย
 เสวยราชสมบัติในเวลากลางคณวณน เตยเลียนร่อนกับ
 พวกขนนางก็เอาตราสำหรับทกษตรยขนถวายพระเจ้าตงจงคัง
 เกา แล้วให้เอาศัรณะเตยเซียงจงกบเตยเอ๊กจิวเอามาถวาย
 ให้พระเจ้าตงจงทศตพระเนตรด้วย พวกขนนางทงป่วงพากัน
 ถวายพรพระเจ้าตงจงต่าง ๆ พระเจ้าตงจงรับสั่งให้ตงฮ้อ
 เมืองเสียใหม่ ให้เรียกว่าเมืองฉางตามเดิม ไหยกยหรือว่า
 ชนเลงแล้วเพมนามนางไทของเฮา ชน เช่นบุญเจกเทียนไทฮ้อ

ของกตมารดาภรรยาแล้วคงขอเขาเป็นทอยของเขามเหล็ก
 ทงออยเหียนเจงบิดานางออยของเขาเป็นเซียงลกออง นาง
 เอยสามารถทอยของเขานนตงเขนยงกกชหยน แล้วคงหล-
 ทานนองชายทองเคียวกน ชงเขนยวยเจงแตกอนนนให้เขนท
 เซียงออง ชนนางหาคนนกกทงให้เขนเจ้า แล้วรบสังวา
 บรรดาคนไทยนนให้ปลอยเสียให้พนไทยให้สน ล้วยสา
 ขากรทเคยมมาแตกอนนนกกไทยกเสียขาง พวกราษฎร
 ไพรยานพลเมืองปากนยนคัศรรเสริญวาระไคมความสุขแล้ว

๐ ฝ่ายเกยเสียนขอจงทลว่าพวกบชชชอนคองจะคอง
 กระทำไทยมาเสียให้สนพระองค์รบสังโห่งคเสียจงไคยกไว
 ยคนถาบชชชอยงเป็นเจ้าอยคองเกา พวกชชชองคองกระทำ
 ราชการสนองพระเศษพระคณคองไปนนยากนกก

๐ พระเจ้าคองจงไคพงระชคกไมไค จึงถคคยชชชช
 เสียจากทเจ้าตงให้เขนทชวคอง ครนจคคองเสด็จแล้ว
 ชนนางทงป่วงกปากนทลลาชอกจากทเผา

๐ ฝ่ายชนนางเมืองลกจวชชชกยเฉียงทลคยเจ้า
 หาชองคชงทงชนใหม่วา คนรายสชงคนคเชชวระเสียแล้ว
 พวกทชงออยนนเปรยขเหมชนพนคณทญา ถ้าไมชชชชชชชช

ให้สันตกคงจะเกิดเป็นชนอก เจ้าหาองค์นั้นจึงว่าการใหญ่
 นนกว่าเรียบร้อยแล้ว คนที่ยังเหลืออยู่ไม่ใคร่มาเสียนน
 กเหมือนเนออยู่บนเขียงจะทำสังโคกโต ชักยเฉยงถอนใจ
 ใหญ่แล้ววายุชาชอขงมชวตอยู่ พวกเขาหารทวารตายท
 ุไหนไม่

๐ ฝ่ายนางบุเจกเทยนนนไปอยู่ทเซียงเยียงเก่งคิด
 ถึงความชวทตวโตทามาแตกสน เสียใจไม่ความเศร้าโศก
 จนบวย อากวรกาเรียบชนหนักทกวน ฝ่ายบุชาชอคิดถึง
 นางบุเจกเทยน ก็เข้าไปทเซียงเยียงเก่งเห็นนางบุเจกเทยน
 ชยผอมหนักนออยู่ บุษ่าชอชอกใจแล้วถอนใจใหญ่ว่า
 ขาพเจมโตเขามาเยยมเยยนนกกเพราะมีความชวตตค
 อย จึงมโตเขามาเยยมท่านเอง ๆ บคนท่านมีความ
 เจบไซชยผอมถึงเพียงน พคแล้วจึงโฮมอลบตวนางบุเจก-
 เทยน นางบุเจกเทยนพคกบบุชาชอว่า หลานเฮยเจ้าหายไป
 นานแล้วไม่ใคร่เห็นหน้าเลย บคนเรากเป็นไซหนักระจาก
 กนไปในซานหรือคากไม่ร ถ้าว่าสนบญูเราแล้วพวก
 แซบขงเรานจะโตอยู่เป็นสขหรือ

๑ ฝ่ายหญิงชื่อแคร์กบยิวลเซ็ง ๑ เยี่ยมจอยหยง ๑
 ลิน ๑ ซองจือซัน ๑ เอยเสียวจอย ๑ พวกขนนางหกคน
 เป็นพวกข่าชื่อเป็นคนไม่ซอตรง พวกขนนางทงยวงเรียก
 ว่าสนชหกตัว และขนนางหกคนกับนางออยของเฮานาง
 เซียงกวนอวนหยบ ทูลขยงพระเจ้าตงจงให้ชกเค็งเจ้า
 หางคทตงซนใหม่ ข่าชื่อจงคคอบายไซคนทสนท ทำ
 เป็นเรื่องราวหนึ่งสอทงจะให้พระเจ้าตงจงของตงสย ว่า
 พวกเจ้าหางคททำเรื่องราวอนนแลวกเอา ไปบคไว้ ทสพาน
 เทยนจนเกย

๗๑
๘๑๕.1

๑ ฝ่ายพระเจ้าตงจงทราวยามผีทำเรื่องราวกล่าวโทษ
 นางออบชของเขาไปบคไว้ตงนนชกเค็งเป็นอนมาก จึงรบ
 สิงให้เอยเสียวจอยขนนางฝ่ายลกซน ให้ไปเทยวสยสว
 คให้รว่าผโต เอาหนึ่งสอเรื่องราวณมาบคไว้ เอยเสียวจอย
 ออกจากทเผาแลวกกลับเขาไปทลว่า เทยเลยนจอกบพวกท
 ยกซนเขนเจานน ให้กระทำเอามาบคไว้ และคำในเรื่อง
 ราวทว่าให้ถอกนางออยของเฮานน ถ้าพระองค์ไม่ถอกนาง
 ออยของเฮาแลว เทยเลยนจอกคิงจะคคประทษร้ายพระองค์
 กอไป ขอให้พระองค์รบสังให้มาพวกเจ้าหากนนเสยให้สน

๘๔๕
๘.๕
๗๐๕

ทั้งโคตร จะไต่หาความแค้นของอวยฮองเสาก็ยังบูเจก-
เทยนด้วย

๑ พระเจ้าตงจงจงรับสั่งให้ชอยสั้งซึ่งเป็นตำแหน่ง
 ปรักษาโทษขนนางให้ไปชำระโทษเจ้าห้าองค์ ชอยสั้งปรักษา
 โทษเข้ามาว่าโทษถึงตาย แต่เจ้าห้าองค์มีคุณกับพระองค์
 ขอให้นรเทศไปอยู่เสียนนอกเขตแดน พระเจ้าตงจงสั่งให้
 นรเทศ เที่ยงเล่นจอกกับพวกสัดคนไปตามคำปรักษา บูชาช้อ
 จงให้คนลอบไปฆ่าเที่ยงเล่นจอกกับพวกสัดคนนั้นเสียกลางทาง
 สัด ทงแตนนมาบูชาช้อก็มีใจกำเริบหากกลัวเกรงผู้ใดไม่
 ขุนนางทั้งปวงกลัวเกรงนบถ มีราชการสั่งโคพระเจ้า
 ตงจงก็ตองปรักษาบูชาช้อเสียก่อนจึงบังคับไปได้ บูชาช้อ
 ว่าอย่างไรพระเจ้าตงจงก็ตองทำทุกประการ นางอวยฮองเสา
 พดกับบูชาช้อเนื่อง ๆ ว่า ใจเรานอยากโคราช สมบัติ
 เหมือนกับนางบูเจกเทยนจึงจะสมกับทศกัไว แล้วว่าพระเจ้า
 ตงจงเป็นคนหลังด้วยการประเวณี หาเอาได้ในราชการ
 แผ่นดินไม่ จะบังคับบัญชาว่ากล่าวความสิ่งใดก็ไม่สัท
 ชาติเราเห็นหากลอบคยไปไม่ เรากลัวสมบัติจะตกเป็นของผี

อินเสียบ ท่านกษัตริย์ช่วยกันคิดอ่านรักษาแผ่นดินไว้อย่าให้
ตกไปเป็นของผองไท้ บุษบาชอกเห็นด้วย

๑ ฝ่ายชมชวนชื่น นน เป็นคนรัก ใคร่ ไปมาหากับพวก
เตยเฮกจวเนอง ๆ ครนเตยเฮกจวตายแล้วมาฝากตัวอยู่กับ
นางอวลกกงจู่ ชมชวนช่วยสิ้นชนช่วยแก้ไขด้อยคำผู้ร้าย
นางอวลกกงจู่ รุความจึงขบชมชวนชี้ให้ไปอยู่เสียเมืองกยจว
ครนอยู่นานมานางอวลกกงจู่ จึง ไทรยชมชวนช้ เขามาไว้ใช้
ส้อยออกคองเกา ครงนนางอวลกกงจู่ซึ่งเอาทวงเคม ของ
นางนมชวณเซียงกงจู่ ผอาน นางอวลกกงจู่ให้ปลุกเก่งชน
ใหม่ เชิญพระเจ้าตงจงเสด็จไปเที่ยวทวงเก่งทำใหม่ แล้วจัก
ไต่ระถวายให้ชมชวนช้เป็นคนปฏิบัติ แล้วนางอวลกกงจู่ให้
ชมชวนช้ เอาความทเชิญพระเจ้าตงจงเสด็จมาเที่ยวทวงเก่ง
ใหม่ และไต่จกไต่ระนตงเป็นคำเพลง เขียนไว้ทในเก่ง
ปรารธนาจะให้ปรากฏไปภายหน้าครนเขียนแล้วพระเจ้าตงจง
กษนางอวลกกงจู่อ่านคำเพลงอนน น กสิรรเสริญชมชวนช้เป็น
อินมาก

๑ นางอวลกกงจู่ จึง พคกษชมชวนช้ว่า เจ้ากษ
ชงจอหมงมสคยญญาชอเสียงเสมชกน คนทงปวงกษชม
เลองลชสิรรเสริญ เวลาอนนเราให้เจ้าทำคำเพลง กจะ

ของโห่ซงจื่อหมิงมาทำด้วย ว่าแล้วจึงให้คนใช้ไปหาตัว
 ซงจื่อหมิง ซงจื่อหมิงมาได้แล้ว นางอวลกกงจูเอ๋อคำ
 เพลงทชมชวนชทาไว้นนโห่ซงจื่อหมิงก็ แล้วว่าชมชวนช
 ทำคำเพลงไว้นนทำกลอนแปดคำ บัดนี้เราจะให้เจ้าทำเขน
 ทำกลอนห้าคำตามแต่เจ้าจะทำมาได้ก็กลอนเถิด

๑ ซงจื่อหมิงทูลว่า ชมชวนชนั้นโค้ประทานโห่
 และสุรา ขอให้ประทานโห่และสุราข้าพเจ้าด้วย นาง
 อวลกกงจูเอ๋อแล้วจึงส่งให้พนักงานจกโห่และสุรามาทให้
 ซงจื่อหมิงกินโห่แล้วทำคำเพลง ครั้นทำคำเพลงเสร็จแล้ว
 นาง อวลกกงจูเอ๋ออันศักดิ์สรวิเสริญสติปัญญาซงจื่อหมิงเขน
 อยู่นมาก พระเจ้าตงจงโค้พิงชอบพระทัย จึงประทานแพะ-
 ทวนให้ชมชวนชซงจื่อหมิงคนละสองม้วน นางอวลกกงจก
 จกสั่งของเพิ่มเติมให้คนทั้งสองอีก แล้วซงจื่อหมิงชมชวนช
 ก็ค้ำันยลากลับไปบ้าน

๑ ฝ่ายชมชวนชออกจากท เสาแล้ว ในใจไม่สู้สบาย
 ด้วยแต่ก่อนมีคนสรรเสริญว่า ชมชวนชกับซงจื่อหมิงมีสติ
 ปัญญาเสมอกัน ครั้นเวลานั้นนางอวลกกงจูเอ๋อสรรเสริญ
 ซงจื่อหมิงเขนอยู่นมากกว่าตัวเสียใจ และเมื่อครั้งนั้น

พระเจ้าตงจงครองราชสมบัติไต่สามมัย ครั้นถึงตรุษจันเทือน
สามชนคำหนง พระเจ้าตงจงก็เสด็จไปเที่ยวฉลองคนเมงก
แล้วให้ตงโตะประทานพวกชนนางควัย และฉลองคนเมงก
นชิตแต่ครงแผ่นดินพระเจ้าชนนยต และพระเจ้าชนนยตปกครอง
สิ่งใดก็อยากจะให้คนทั้งปวงเลื่องลือสรรเสริญ ครั้น
พระเจ้าชนนยตก็จะไปตเมืองคนเหมงกก และเมืองคน-
เหมงกกนนมคคลองโอบใน เมือง รอย เมือง ซอ ว่า คลอง สันต
คลองนนิยาวดงสามรอยลชาศึกจะไปมายากนัก พระเจ้า
ชนนยตจึงให้ชคคคลองคนเมงกขนทเมืองของควัวไว้สำหรับหัด
ทหารรบทางเรือบ้าง และคลองอนนกว้างใหญ่เข่นอันมาก
ในคลองนทาเข่นตกมเลาเตงทพก พระเจ้าตงจงก็เสด็จไป
พกประทานโตะพวกชนนางทกนน และเมือกอนเสด็จสอง
วันน พระเจ้าตงจงรับสั่งทกชนนางว่า ผู้ใดทเข่น
ปราชญ์รหนงสือกให้ทาคำเพลงคำโคลง เข้าม่าถวายน
ละฉบบจะตุตคขญญาแต่ขอความนตามแต่จะท่าเถก ถ้าคำ
ของผู้ใดว่ากล่าวกระให้จารกไวทคคคลองคนเมงก พวก
ชนนางไท่พงรบสั่งแล้วกแต่งไว้คนละฉบบ

แล้ว และพวกชนนางที่ใจนักเลงเจ้าชู้ก็คิดว่าระไค้กับนางข้างในออกมาไล่หนึ่งลือ

๐ ครนถงวนกำหนด พระเจ้าตงจงกั้นกับชนนางเสด็จไปทงเกงคลองคนเมงต นางชยชองเฮา ๑ นางไทเผงกงบู ๑ นางชวลกกงบู ๑ นางเซียงกวนชวนหย ๑ กยพวกนางข้างในตามเสด็จไปค้วย เจ้าพนักงานกตงไค้สราสำหรับทงเรียงชนนางเขนอันมาก ครนพวกชนนางมาพรอมกนกปากนเขาเผา ๆ แลวกประทานไค้ พระเจ้าตงจงกยนางชยชองเฮา แลพวกหญิงทมบรรดาศกตทงนน กปากนกนไค้ชยชองนนแห่งหนึ่ง ครนกนไค้เสด็จแลว พวกชนนางต่างคนกเอาหนึ่งลือค้ำเพลงเข้าไค้ถวายนลระณขย พระเจ้าตงจงจงกาชยสังวาชงชนนางทงปวงมยญญาคกจรง แต่ค้ำเพลงททามาलगทค้ำจสูงจระค้ำข้าง เราจระทรวจคเองกไม่เปล้า แลชนางเซียงกวนชวนหยเขนคนมสทขยญญารหนึ่งลือลกชงจระไค้ทรวทหนึ่งลือแทนทวเรา เมอชคชววงอย่างไรเราจระคคสันให้ พวกชนนางทงปวงอย่าไค้ว่าปรมาทเลย พวกชนนางกรบสังพรอมกน พระเจ้าตงจงจงสัง ไค้ชนนางทไค้ทาค้ำเพลงเขา

มาถวาย ไปทักทายแต่งไว้ให้ยืนอยู่ข้างซ้ายถ้าหนังสือ
ของผู้นั้นไม่ค่านางเซียงกวนชวนหยกเลิกเสียนั้น ให้เจ้าของ
หนังสือจริงไปยืนอยู่ข้างขวา

๑ ฝ่ายนางเซียงกวนชวนหยกแต่งดวงคางามเหมือน
นางเทพธิดา ออกมาค้ำบพระเจ้าตงจงกับนางอวยของเฮา
แล้วพวกนางข้างในก็พากันห้อมล้อมนางเซียงกวนชวนหยก
ขึ้นไปบนเก้าอี้ตั่ง บนเก้าอี้ตั่งนั้นตั้งโต๊ะมโหรีของเขยหนังสือ
พร้อมนางเซียงกวนชวนหยกนั่งลงที่โต๊ะแล้วมีหนังสือประ-
ภาศว่าข้าพเจ้านางเซียงกวนชวนหยกถรยสิ่งให้มาตรวจ
หนังสือคำเพลง เลอกทักจงจะเอาเข้าไปถวายด้วยหนังสือไม่
คเลิกเสียนั้น เราจะทงลงไปให้เจ้าของรับเอาหนังสือไปยืน
อยู่ข้างขวา ครั้นมีหนังสือประภาศไปตงนั้นแล้ว หลวงคนใช้
ก็นำเอาหนังสือคำเพลงทพวกขุนนางทำมานั้นเอาเข้าไปส่ง
ให้นางเซียงกวนชวนหยกที่โต๊ะตรวจคำเพลง พวกขุนนาง
ทงปวงยืนแหงนคอกยทหน้าแกงชันกลาง เห็นนางเซียงกวน-
ชวนหยกเอาหนังสือทเลอกไม้ไค้ ทงลงมานอง ๆ แล้ว
พวกขุนนางก็พากันหยยไปคู้ ถ้าเป็นหนังสือของคแล้ว ก็

เขาใส่ในมือเสื้อไว้ไปนอนอยู่ข้างขวา แต่ซิมชวนซิงซิงจ้อ-
 หมิงสองคนนั้นเห็นหนังสือที่เลือกทั้งลงมาก็นั่งอยู่หาเข้าไป
 หยิบดูไม่เข้าใจว่าคำเพลงของตัวเป็นคำดีกว่าคนคงจะเลือก
 ใต้อีกแล้วเห็นหนังสือคำเพลงลงมาอีกหลายฉบับแต่หนังสือ
 คำเพลงของซิมชวนซิงจ้อหมิงสองฉบับหาทั้งลงมาไม่ คำ
 รัยสังนวารจะเลือกเอาแต่ฉบับเดียวและหนังสือคำเพลงที่ยัง
 ไม้ไต่ทั้งลงมาสองฉบับ คงจะเลือกเสียอีกฉบับหนึ่ง เรา
 สองคนนั้นแต่ก่อนก็มีชื่อเสียงเลื่องลือ วนนธิดาเลือกใต
 หนังสือคำเพลงของผีโจรจะโจรชวักเห็นกันครึ่งน ภายหลัง
 ไม้ต้องเถียงกันว่าผิดใครแล้ว

๐ ซิงจ้อหมิงพุกหนาแล้วหวเราะ ครึ่งอยู่ประ-
 เดียวหนังสือเห็นหนังสืออันทั้งลงมาอีกแผนหนึ่ง คนทั้งหลาย
 หยิบขึ้นมาดูก็รู้ว่าหนังสือคำเพลงของซิมชวนซิง แล้ว
 มหนังสือเขียนนอัยทาคำเพลงว่าคำเพลงของคนทั้งสอง
 นอัยคำพอจะสู้กัน แต่คำเพลงของซิมชวนซิง ข้างตน
 กบปลายไม้ยกตนเราจึงเลือกทั้งเสีย แต่คำเพลงของ
 ซิงจ้อหมิงนั้นว่ากล่าวอัยคำถูกคอง สมนักเราจึงใต้อาไว้
 คนทั้งปวงกำลังซิมชวนซิงหนังสือ นางเซียงกวนอวนหย

กลองมาจากเจ้าเต็ง เขาหนึ่งลือคำเพลงของซงจือหมิงเข้า
 มาถวาย พระเจ้าตงจงกบขอยของเขาทอดพระเนตรดูแล้ว
 ก็สรรเสริญว่าหนึ่งลือขบขันเขาทำจริง แล้วสรรเสริญ
 นางเซียงกวนฮวนหยว่า มีสติปัญญาเป็นอันมาก พระเจ้า
 ตงจงกให้หาแต่บรรดาพวกขุนนางเข้ามาดูคำเพลง ของ
 ซงจือหมิงคอบหน้าทงทุกคน และแต่ก่อนพระเจ้าชุนยัตซก
 คลองคนเม่งตงชกโตถานคีลาทใน คลองนี้ รอย เกวียนเศษ
 ไม้ว่าจะเป็นถานอยู่แต่ครั้งไหน จึงส่งให้ตงฮวงสวคเข้า
 มาเผ่าตรัสถามว่า ถานคีลาทเกิดชนแต่ครั้งไร ตงฮวง-
 สวคทลว่าคอบให้ชวนกาพระผู้วิเศษอยู่ที่ทิศตะวันตก เข้ามา
 จงถามท่านตงจะรู้ความ ครั้นอยู่มาชวนกาพระผู้วิเศษอยู่
 ที่ทิศตะวันตกเข้ามาในเมืองหลวง จึงเอาถานคีลา มา ให้
 พระดูแล้วถามว่า ถานคีลาทจะเกิดเป็นด้วยสิ่งใด

๐ ชวนกาจึงว่าไฟเกิดชนในแผ่นดิน ไหม้ พิภพหมก
 แล้ว มีคีลาอย่างหนึ่งตกไฟโตคคอบอยู่ใต้แผ่นดิน ครั้นไฟดับ
 แล้วคีลาตกคอบไปด้วยจึงเป็นถาน ตงฮวงสวคก็ทำตามคอบ
 มาถามเรา และในคลองคนเม่งตงทโตทอฮวงเจียงได้มีคีลา
 รูปปลาเซงทอ ถ้าฟารองเวลาโตปลานนกรองและขยับตัว

ด้วย และปลานนระโทเท่าโคหามกำหนดไม้ แล้วกรม
 ปลามีศีลารูปคนสองรูป ศีลานนเต็มทวายนอากาศลงมา
 เกิดเป็นคีลา พวกมนยยจึงโคเขาคีลานนมาทำเป็นรูปคน
 แล้วในคลองนนยงมีชองอัครรรยเขนอนมาก และชงจอ-
 หมิงทำคำเพลงถวายพระเจ้าตงจงครงนน ก็เกยเขาความ
 เหล่านมาทำในคำเพลงด้วย พวกขนนางพากันสรรเสริญ
 ทุกคน แล้วชมชวนขนนกวารไม่ถงชงจอหมิง พระเจ้า
 ทงจงจึงเขาหนงสือเพลงชงชมชวนช ทนางเซียงกวน-
 ชวนหยยทรวรแล้วนนมาทรวร ทงสของฉบบ แล้วทรสกย
 ชงจอหมิงชมชวนชว่า นางเซียงกวนชวนหยยเทยบหนงสือ
 คำเพลงนเห็นเป็นประการใด

๐ ชมชวนชชงจอหมิงจงทลว่า ชงนางเซียงกวน
 ชวนหยยเปรยบคำเพลงสองฉบบนถกคองแล้ว พระเจ้าตงจง
 ทรสกยขนนางทงปวงว่า คำเพลงททเขามานนนางเซียง-
 กวนชวนหยยทรวรว่าไม่คิ ท่านทงปวงเห็นด้วยหรือไม่ พวก
 ขนนางทงปวงจงทลว่า นางเซียงกวนชวนหยยเป็นคนรทหนงสือ
 ลกชงมีสทชญญา แถชมชวนชชงจอหมิงยงสรรเสริญเห็น
 ชอบด้วยแล้ว ทำไมเกยข้าพระองค้ทงปวงเล่า

๑ พระเจ้าตงจงได้ฟังพวกชนนางกรายทูลดังนั้นก็
พระทัยเป็นอันมาก ในเวลานั้นพระเจ้าตงจงประทานโต๊ะอก
ครึ่งหนึ่ง ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วพระเจ้าตงจงก็เสด็จกลับไป
พวกชนนางส่งเสด็จแล้วก็กลับไปบ้าน ทงแต่นั้นมาชมชวนช
ระทำสิ่งใดก็กลดหย่อนให้ซึ่งข้อหมง

๑ ฝ่ายพระเจ้าตงจงกับนางออยของเฮาจะเล่นการสิ่งใด
พวกชนนางก็เป็นคนสนิทซึ่งเขาประจบประแจงนนั้นก็ปฏิบัติ
ตามพระทัยทุกสิ่ง พระเจ้าตงจงก็เพลิดเพลินการที่จะเล่นไป
หาใดก็คิดจะรักษาบ้านเมืองไม่ ครั้นนั้นพระเจ้าตงจงเป็น
เจ้าแผ่นดินได้สี่ปี ครั้นถึงเดือนอายุชนสิบห้าค่ำเป็นวันพุธ
แฉวนโคม บรรดาเจ้านายและชนนางราษฎรทั้งปวง ก็แต่ง
บ้านเรือนและห้อยผ้าแดงจากโคมต่าง ๆ ประกวกกันทุกบ้าน
ทุกเรือน แล้วผู้คนก็เที่ยวไปคู่อองมีโต๊ะขาด ทั้งกลางวัน
กลางคืน

๑ ฝ่ายนางออยของเฮา รู้ข่าวว่าพวกชนนางและ
ราษฎรจากโคมประกวกกัน นางออยของเฮาจึงตมูกพนันที่จะ
ไปเที่ยวจากโคม ก็พูดสรรเสริญถึงการสนทนกับเขามาเล่าให้ฟัง
ต่าง ๆ นางเซียงกวนฮวนหยกกับพวกกงจูทั้งปวง จึงเข้าไป

อึ้งวอนทูลเชิญให้พระเจ้าตงจงเสด็จ พระเจ้าตงจงกับนาง
 อยฮองเฮานางเซียงกวนฮวนหยี่ และห้ามทั้งปวงแต่งตัว
 ปลอมเป็นพลเรือน แล้วยกพากันไปเที่ยววัดโคม แล้วพระเจ้า
 ตงจงรับสั่งให้บูชาชอกกยพวกชนนาง ทักษิณา พระองค์นั้น
 แต่งตัวเป็นชาวเมือของพากันเดินไปภายหลังพวกหนึ่ง แล้วเข้า
 ประจบกับพวกพระเจ้าตงจงเป็นพวกเกี้ยว เทียวไปเหยียดเสียด
 กับพวกราษฎรชายหญิงที่มาเที่ยววัดโคม แต่บรรดาราษฎร
 ที่มสัดขัญญานนกลึงสยกระซิบพูดกันนั้นกันว่า พวกที่มา
 เที่ยววัดโคมนั้นเหมือนคนแปลงตัวออกมาจากในวัง โคมที่
 ในวังไม่มีจกเล่นหรือ พระมหากษัตริย์จึงปลออยให้พวกทงน
 ออกมาเที่ยวให้ราษฎรดูก็ได้ และคนชายหญิงซึ่งคูโคม
 ครึ่งนั้นเป็นอนมาก เปรียบเหมือนทะเลและแผ่นดิน พวก
 ชายหญิงผู้คเชิญใจมาปนกันคังนี้ไม่สมควร

๑ ฝ่ายพระเจ้าตงจงกับนางออยฮองเฮาและพวกทงน
 กับพวกบูชาชอกเที่ยววัดโคม เห็นผู้คนทแห่งโคมมากก็ขยค
 เสียดเข้าไปคทนน ไม่คคคกลัววาคนทงปวงเขาจะสงสย
 แล้วพวกหญิงในวังนั้นหลายร้อยก็ไปเที่ยววัดโคมตามลำพังใจ
 ครนกลับมาจากคูโคมแล้วเจ้าพนักงานตรวจคูหญิงพวกในวัง

หายไ้เป็นอันมาก ทหารที่จะไปติดตามแห่งใดก็ไม่ยกข้อความ
 นั้นเสีย ครั้นอวยมาวหนงพระเจ้าตงจงพานางอวยของเขา
 ก็ยกจึ่งและนางข้างในกับพวกชนนาง มาเล่นนาทกลอง
 คนเมงก พระเจ้าตงจงจะให้เจ้าพนักงานจักโต๊ะประทาน
 พวกชนนางแล้วรับสั่งว่า ผู้ใดชำนาญในการเล่นสิ่งใดก็ให้
 เขามาเล่น คนที่รักการเล่นต่าง ๆ ก็จักเครื่องเล่นเข้าไปเล่น
 หน้าพระที่นั่ง ลางคนตกกระบาย ลางคนชักสัซอ ลางคน
 ตกพิณ ลางคนตกกลอง ลางคนยิงนกด้วยกระสุนและการ
 เล่นสิ่งอื่นต่าง ๆ

๑ ฝ่ายจกคิมเหมงชนก ที่เบงกักจอกกาจอกทูลว่า
 จะขอรำถวาย ทูลแล้วกลกษนราเบงกระบวนเพลงว่า
 พระเจ้าตงจงกับนางอวยของเขา และกงจกคิมอหวเระ
 ฝ่ายโลซงเจงเบงทลไปเซยหนงชนนางตำแหน่งอวยเคยง
 พระองค์ พกกับพวกชนนางทงป่วงซงนงอวยด้วยกนว่า
 จกคิมเหมงเบงทชนแล้ฝ่ายชนกมาเบงนราอวยอยางนเบงคน
 สันชายแล้ ฝ่ายกวยชวชยทเบงกักจอกกาจอกเจยบทย เห็น
 จกคิมเหมงเบงนรกกคคพลอชยละอวยไปค้วย แล้พระเจ้า
 ตงจงตามกวยชวชยว่ามีการเล่นสิ่งใดข่างหรือไม

เรามีมิตรอันประเสริฐไปมาพูดจาส่งเสริมให้ราษฎรใจซอตรง
ราษฎรทุกคนก็ประพฤติตามคำสอน แล้วยกบูชาคุณคุณนั้น

๑๐ ขทสามว่า ฮือ ๆ ลกเหมง เซกเอียงเงิน งอชอช
เกยเบียน กูเซกกุคิม ห้อลกแซทิม งอชอจอชอนลกเกย-
เบียนจือซิม แปลว่ามกวางฝ่งหนงกนอยู่ในบ้านมีเสียงเพราะ
เหมือนรรมง แล้วยกมิตรทชอชอชฉมาช่วยเงินชบรอง
ทวยกน เรามีสรีรทมาเลี้ยงคุณนกกนยกเราจนสยาย ฮือบาย
ความว่าผู้ใดสองเสพทวยนกราชญแลวกอจกมีความสุข

๑๑ ขทสี่ว่า ซกจกใจถึง สยลคชิมอ กิมงอชปลอก
ยิตเอชชชชช บือใดคัง เจกชก เฮาลกบชอง เลียงชอชช
แปลว่าจงหรดเข้ามาในเรือนเมื่อใดแล้วจะสนับ บคน
ถ้าเราไม่เล่นให้สยายวันเดอนกจะลวงไปรวกเร็ว ถ้าเรา
จะเล่นอย่าให้เกินนง แล้วให้คิดว่าตัวเราอยู่ตำแหน่งท
อันใด ถึงจะรักสนุกก็อย่าหลงมัวเมาไปคนจึงจะสรรเสริญ
ว่าดี

๑๒ ขทห้าว่าเซกจกใจถึง สยมคคช กิมงอชปลอก
ยิตเอชชชชช บือใดคัง เฮาลกบชอง เลียงชอชช

แปลว่า จิ้งหรีดเข้ามาอยู่ในเรือน แล้วขกเกอขระสัน บคน
 จะไม่เล่นสนุกวันเคอนักจะล่วงไป ถึงจะเล่นสนุกก็อย่าให้
 เกินนัก ให้คิดถึงการทงปวงภายนอก ถึงจะรักสนุกก็อย่า
 ให้หลงมัวเมาไป เขาจึงจะสรรเสริญว่าเป็นคนดี

๑๐ ขทหกว่าเซกจตุไทถิง ออกกคทิว เขาบอกขุของ
 เลขซ้อ ฮอ ๗ แปลว่า จิ้งหรีดเข้ามาอยู่ในเรือน การไร้การ
 นาสารพดจวนจะสัน บคนเราไม่เห็นสนุกก็อย่ามัวเมาเขา
 จึงจะสรรเสริญว่าดี กวยชวชยขบเพลงแล้วกถอยออกจาก
 ทเฝ้า

๑๑ พระเจ้าตงจงไตทรงฟังแล้วจึงตรัสกับนางออยของ-
 เขาว่า กวยชวชยร้องเพลงว่ากลาวคองนเขนททคทานให้สค
 แห่งเรา ในคำเพลงนั้นว่ากลาวลกซงเขนอันมาก พระเจ้า
 ตงจงตรัสแล้วก็ให้เลิกการเล่นเสีย แล้วรับสั่งว่าไม่เล่น
 ท้อไปอีกแล้วก็หยุดไปนาน ครนอัยมาวันหนึ่งพระเจ้าตงจง
 ตรัสว่า เราคิดถึงคตของคูนเหมงคตอัยไม่ได้ไปเล่นนานแล้ว
 นางอวลกกงจเห็นได้โอกาสก็เข้าไปทูลพระเจ้าตงจงว่า คตอง
 คูนเหมงคตนเขนทสนุก พระองค์ได้ขอกพระโอยจู้ว่าไม่ไป

เที่ยวแล้ว จะกลับไปเที่ยวออกคนทั้งปวงจะนึกหาได้ ข้าพเจ้า
 จะขอชดช้อยใหม่ไว้สำหรับเที่ยวเล่น คอยแต่งไว้ให้เป็น
 เกียรติยศในแผ่นดิน พระเจ้าตงจงกเห็นด้วยจึงรับสั่งให้
 เที่ยหลจุนเป็นแม่กอง จัดแจงชดช้อยขนถ่ายลมหง แล้ว
 คิดทำให้สนักสนานคิดว่าคลองคนเหมงกั ให้ตั้งชดช้อย
 นนชดช้อยเทียบคนตและการทชชดช้อยเทียบคนถนน เสีย
 เงินและเสียแรงผู้คนเข่นอนมาก จึงได้ทำคลองนี้ไต่สำเรจ
 และทีในคลองนั้นปลูกเป็นแก่งมีเล้าเต็งตงงาม พระเจ้าตงจง
 วิวาคลองเทียบคนตชชชชสำเร็จแล้ว พระเจ้าตงจงพานาง
 อยฮองเฮากบพวกนางสนม ไปเที่ยวที่แก่งหอใหม่คลองเทียบ-
 คนต นางอวลกกงจึ่งสั่งให้คนใช้จกไต่ระถวายพระเจ้าตงจง
 นางอยฮองเฮากบพวกนางสนมเลี้ยงขนนาง พระเจ้าตงจง
 เห็นคลองเทียบคนตนั้นกว้างขวาง คิดว่าคลองคนเหมงกัมี
 ความยินดีเข่นอนมาก

๐ ครั้นพวกขนนางพากันเขากนไต่ระตามลำคยแล้วให้
 ทำคำเพลงสรรเสริญคลองเทียบคนต และพระทงทำใหม่
 พวกขนนางทั้งปวงพอคกจะทำคำเพลงเห็นหลยคคขนนาง

พนักงานชงขอยืมพระองค์ ลุกจากทักนไต่ระเดินตรงเข้าไป
 ทหน้าพระที่นั่งทูลว่า ข้าพเจ้าไต่รบคาสั่งพระองค์จะให้ทำ
 คำเพลงนิน ข้าพเจ้ายังไม่ทันจะทำ ข้าพเจ้ามีปรีศนาอยู่
 สองข้อ ข้าพเจ้าจะขอกราบทูลขึ้นให้ทราบก่อน หลยตค
 ึ่งทลข้อความปรีศนาถวาย ใจความว่าในใจนัย่อมคึกคว่า
 ทอยนินเป็นทสนกสยาย ขณะนั้นอย่าไต่ให้คนทำให้อาก

๐ พระเจ้าตงจงไต่ฟังทรงพระสรวลตรัสว่า เจ้าเขา

อย่างกวยชวชยขบเพลงนินมาทักทานให้สัดแห่งเราอีกแล้ว
 พระเจ้าตงจงนงขอยืมประมาณครู่หนึ่ง จึงมรับสั่งว่าพวกขุนนาง
 ทงปวงนินอย่าไต่ทำเพลงเสย ให้ปากนกินไต่ระเสฟสราเถค
 พวกขุนนางปากนกินสราพขอเมาตงคว พวกพนักงานเล่นก
 ลกชนเตนร่า พระเจ้าตงจงไต่ทอกพระเนตรคพวกขบร่า
 เพลคเพลนพระทย จึงรับสั่งให้พวกขุนนางว่าเพลงให้ส่มบท
 กขคนทร่า

๐ ครวงนินชงจอหมงททายทกลอนและหนงสือค นน

บ่วยลาไปอยู่บ้านหาไต่เข้ามาไม่ แต่ชิมชวนชนเป็นโทษคอง
 เนรเทศไปแต่ครงกอนนน นางชวลกกงจเห็นวาสคขณญา
 และหนงสือคจงไต่เอากลับมาเลยงไว้ ชิมชวนชทาทนงสือ

ถวายแต่ก่อนครั้งหนึ่ง ก็สี่ซ่งจอหมงไม้ไ้ และครั้งนชม-
 ชวนชเกยเอาข้อความของควททของเนรเทศ แล้วไ้กกลบเข้า
 มาทำราชการออกยงไม้ไ้เลอนทเป็นขนนางสังโตนัน เขา
 มาร้องให้สมยทกบคนทรำให้พระเจ้าตงจงฟงพระเจ้าตงจงฟง
 แล้วทรงพระสรวล

๐ นางชวลกกงจึ่งว่าชมชวนชคน นเป็นคน มีสติ-
 บัญญา ดงจะตงให้เป็นขนนางผู้ใหญ่กสมควร นางชยชอง-
 เขากทลพระเจ้าตงจงว่า พระองค์จิงไ้ไ้ปรคไ้ให้ชมชวนช
 เป็นขนนางเด็ก พระเจ้าตงจงตรสว่าเราคคจะตงให้เป็นคร
 บออกหนงสอไทจ้อ

๐ ขณะนชงชองเจ้าพนกงานคนร้องจิงเข้ามาตร
 หนาทงกรายลงค่านยแล้วทลว่า ข้าพเจ้ากมค้ำเพลงเป็น
 ปรีคณา แต่ดอยค่านนเห็นว่าจะกระทบกระทงมาถงพระองค์
 ย่าง ถ้าพระองค์ไ้ไ้ปรคอย่าให้มิโทษแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 จิงจะชยถวายให้ทรงทราบ พระเจ้าตงจงกบนางชยชองเขา
 จิงว่า เจ้าว่าไปเด็กเราไม่เอาโทษคอก ชงหองจิงร้องเป็น
 ค้ำเพลงถวาย ค้ำเพลงอนนเป็นค้ำปรีคณาใจความว่า มี
 ขุนนางคนหนงชอภวยฉาเป็นคคนคณยถอชางพระ และเมย

ของภวยฉำเป็นคนสามารถ ภายฉำกลัวภรรยาเหมือนคัง
 บิดามารดา แล้วภวยฉำพุกจาสรรรเสรีญถึงคนทกกลัวภรรยา
 ว่ามีคนหลายประการ ประการหนึ่งสรรรเสรีญว่าเมื่อภรรยา
 เป็นสาวรู้นอนนงงามเหมือนคังก่อนนมเอย ประการหนึ่ง
 เมื่อโตมบุตรชายบุตรหญิง แลวก ไคทาน ขำรัง บุตร ประการ
 หนึ่ง ทรพยสมขทไมกระจักกระจ่ายประการหนึ่งไมมีความ
 ทะเลาะทุมเถียงววาทกนควยเหตุทงหวง

๐ ฝ่ายพระเจ้าตงจรงไคฟังคำเพลงอนนนแล้ว กคค

สรคังพระทยชน แคนางอยชองเขาไคฟังแล้วชอขใจทวเวระ
 ฝ่ายหลกแกงเปกชงเขนททกหมงไคชชุนนาง ฝ่ายพนกงาน
 ทสำหรับคกเคอนทคทานเจ้าแผนคิน ชุนนางคินนเป็นคน
 ชอครงเผออยทนนไคยนค้ำเพลงอนนนคไม่ชอขใจ จงลก
 เขามาทูลพระเจ้าตงจรงวาชำพเจากมค้ำเพลงทระทูลพระองค
 ในค้ำเพลงทระทูลนนใจควมว่า ชำพเจ้าเขนชุนนางพนก
 งานไคทคทานกยทรย ถึงพวกชุนนางทระเขาปรนนขทพระ
 องคเสวยสรานนคแก้เพยงสามถวย ขคินพระองคเมามว

ด้วยการเล่นหมาสุมควรรไม่ พระเจ้าตงจงไค่ฟังดังนั้นก็ไม่มีความสยหายพระทัย

๑ เชียวชกตงซุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า หลงเก้งเป๊กซุนนางสำหรับทักทายเป็นคนซอตรง พระองค์จึงไค่ตรึกรองตามถ้อยคำของหลงเก้งเป๊กทูลทักทายนเถิด พระเจ้าตงจงจึงรับสั่งให้เลิกโต๊ะ แล้วเสด็จกลับเข้าในพระราชวัง ครั้นรุ่งขึ้นพวกซุนนางผู้ใหญ่ก็ตระทำโทษซึ่งห้องว่าเป็นคนสอพลอประจบประแจง ครั้นรู้ความว่านางอวยซงเขาใช้ให้คนเอาเงินทองไปประทานให้ซึ่งห้อง พวกซุนนางที่กระทำโทษซึ่งห้องนั้นนักพากันถอนใจใหญ่แล้วก็นั่งอวย

๑ ฝ่ายนางเซียงกวนชวนหยี่ ครั้นพระเจ้าตงจงไปรุดปรานชบเลี้ยงซุนตงนั้นก็มีใจกำเรบ ครั้นนางเซียงกวนชวนหยี่เข้าแอบอิงฝากตัวอยู่กับนางอวยซงเขาและพวกห้ามพวกห้ามก็มีใครใคร่ชอบยชฌาสัยกับนางเซียงกวนชวนหยี่นางเซียงกวนชวนหยี่ก็กำเรบจะกระทำสิ่งใดก็ไม่เกรงกลัวผู้ใดแล้วพระเจ้าตงจงให้ตงหอบนกววนซุนแห่งหนึ่ง ให้เลือกเอาซุนนางทำค่าเพลงดีให้เหมือนนกยชมชวนช และซง จอหมง หลยกต โดยสยเซตคนตงให้เขียนซุนนางที่หกล้อสำหรับทัก

แจ่งในหออาลักษณ์ ณ นนพระเจ้ตงจงให้จกโตะเลียง ให้ทำ
 คำเพลงคำโคลงประกวตกนเนอง ๆ แล้วพระเจ้ตงจงรับสั่ง
 ให้นางเซียงกวนอวนหย เป็น คน ทรวจ ตรา เทยบค คำเพลง
 ความอดนนเลองลือไปคนทอยในย่านในเมือง ซงรูกทหงสือ
 กปากนเขามาสมน มอยทนนเป็นอนนมาก จนชุนนางพนก
 งานจะเข้าไปว่ากรงานสิ่งใดก็เข้าไปไม่ถ้ง

๐ ฝ่ายนางออยซองเฮานางเซียงกวนอวนหยและพวก
 กงจกนนจทลว่า ให้พระเจ้ตงจงรับสั่งทำหอหนังสือชุน
 ไวอกหอหนังสือสำหรับระโคให้พวกทหงสือเอาหนังสือคำ
 เพลงเข้ามาให้เทยบ พระเจ้ตงจงก็ให้กระทำตามถ้อยคำ
 พวกชุนนางทหงสือกก็ใจว่าจะได้มีความชอยเพราะหนังสือ
 สือ ก็ไปหาทหงสืออนนเป็นอนนมาก นางเซียงกวนอวน-
 หยกคคคคกับพวกชุนนางหนุ่ม ๆ พวกกันไปกระทำซู้เล่น
 และนางออยซองเฮากบพวกกงจข้างใน จระตองการชายคนใด
 ก็ให้นางเซียงกวนอวนหยจกแจ่งให้แต่ชยถจจซ้อแะพวกกัน
 เข้าไปรักใคร่ทำซกกับนางออยซองเฮาเนอง ๆ ก่อนคนทั้งปวง
 ตงแต่นางเซียงกวนอวน หย ทำหอ ไล่หนังสือชุน คราว นน
 พวกหญิงในวังไปมาหาผู้ชายทหงอนนทงกลาง วัน กลาง คน

มิได้ขาด และหญิงในวังเกินเข้าออกประตูทางหนั้นไม่เป็น
เวลา คนทั้งปวงพากันนินทาพระเจ้าตงจงนางอวยของเฮา
นางเซียงกวนชวนหยกยหญิงในวัง แต่หาอาจะว่ากล่าว
ฟ้องร้องขึ้นไม่ ทว่าพระเจ้าตงจงเส้าก็แต่งตั้งพลอมเป็นไพร่
ไปเที่ยวกลางคนเอนอง ๆ แล้วกลับมาเล่นขลุ่ยท้อหนึ่งส้อของ
นางเซียงกวนชวนหยกย

๐ ฝ่ายซ่งเก็งชนนางผู้ใหญ่แจ้งว่า ราษฎรพากัน
นินทาว่ากล่าวตึงน จึงทำเรื่องราวไปถวายพระเจ้าตงจง
พระเจ้าตงจงรับเรื่องราวมาทอศพระเนตร ในเรื่องราวนั้น
ว่าราษฎรสงสัยพทกกันว่า พระองค์กษมเหล็กงจและนางห้าม
ผลกเสือด่าแดงควมเป็นพลเรือนพากันออก ไปเที่ยว ตาม ฉนวน
ตลาดเวลากลางคนผิดธรรมเนียม แต่ใจข้าพเจ้าเห็น
ว่าความซนจะหาจริงเหมือนคำราษฎรไม่ และถ้อยคำทข้าพ
เจ้ากราบทูลว่าราษฎรพากันพุดจาตึงนเช่นความจริง ข้าพ
เจ้ามิได้เอาความเท็จมาทูล ครั้นข้าพเจ้าได้ย่นตึงนมีความ
ตกใจเข่นอนมาก และเมื่อครั้งแผนคินจิวมธรรมเนียมมก
หมายกล่าวไว้ว่า ภรรยาเจ้านายต่างประเทศ เดินไปเที่ยว

เมืองอย่างไรได้ ก็ขอร้องการทูลนงเรอนพวกห้ามหนักหาควรร
 จะให้ตงนอกวงไม่ แล้วพวกชนนางก็หาควรรที่จะให้ไปพุกจา
 กับพวกห้ามไม่ การประพุดคืออย่างนั้นจะเสียดอย่างธรรมเนียม
 ประเพณีบ้านเมืองไป และการสั่งโคทพระองค์ประพุดพิศ
 ประเพณีบ้านเมือง และอย่างธรรมเนียมแต่ก่อนขอให้พระ
 องค์ละเสียดแล้วให้พระองค์เร่งจัดแจงให้ตรวจตราผู้คนฝ่าย
 ในฝ่ายนอก ซึ่งจะเข้าออกทในวงนั้นให้กวดขัน แล้วพระ
 องค์อย่าได้ผลคเสียดเสียดจากกันไปเที่ยวเล่น ประการหนึ่ง
 ถ้าไม่มีการแล้วขออย่าให้พระองค์เสียดโต๊ะ และให้ร้องให้
 รำเล่นการต่าง ๆ แล้วอย่าได้รับสั่งให้พวกชนนางเข้ามา
 ประปนกับพวกข้างในขบรับปากกันเล่นการต่าง ๆ ต่อหน้าพระ
 ทนง พวกหญิงข้างในทำให้พวกทเล่นนคหมีนกับพระ
 เกียรติยศของพระองค์ และประมาทหมิ่นกับพวกชนนางทงปวง
 ให้พวกราษฎรและคนทงปวง พุดจว่ากล่าวนินทาพระองค์ได้

๐ พระเจ้าตงจงทอดพระเนตรเรื่องราวซงเก้ง แล้ว
 นั่งอยู่ ซงเก้งก็หาว่าทจะคิดต่อไปประการใดไม่ นางอ-
 ยของเขากับพวกกงจูและห้ามทงปวงกกาเรียบซน จะทำสิ่งใด
 ก็ทำตามอำเภอใจหาเกรงผู้ใดไม่ ฝ่ายนางไทผองกงจู

นางอวลกกงจู ก็ไต่คาร์ยส่งไปรคให้ทำยานเรือน ต่างคนก็
 ทำยานทำเรือนประกวคกันชนคนละแห่งตามรยส่ง แล้วจค
 แจงตงชนนางของทวชนไว้และพวกทที่ไม่มีควมอขาย ก็เข้า
 ไปรยใช้สอยการงานทบ้านนางไทเฆงกงจู นางอวลกกงจู
 และทบ้านนางอวลกกงจู นมชนนางหนุ่น ๆ อยู่สองคนคน
 หนึ่งชอแปะชนแะคนหนึ่งชอเฮยกน แะแปะชนแะชนร
 ชานาญในการทมอ เฮยกนนชานาญในการทเครื่องชอง
 กนคนทงสองนรปร่างโตใหญ่คงมเป็นชชองนางอวลกกง-
 จุนางอวลกกงจูจงชกนาเอาคนทงสองนไปไทรกใครไคสย
 กยนางอขยชองเฮามารคานางอขยชองเฮามารคากรคใคร
 คนทงสองเป็นอนมาก แล้วพระเจ้าตงจงตงให้แปะชนแะ
 เป็นชวเกยชยสชนนางสนท เฮยกนนชกเลอนชนเป็นกวาง
 ลกชยวเฆง

๐ ฝ่ายชยถิงจงชอแะชงเป็นชนนาง ในพระเจ้า
 ทงจงไทรกใครรวมประเพณกยนางเชยงกวอนอวนหย นาง
 เชยงกวอนอวนหยก็ไคชกนาให้ไปรคใครไคเสยกยนางอข-
 ยชองเฮา แะพวกทามทงยวงควย นางอขยชองเฮากยพวก
 กงจูจงพคจาสรรรเสริญคนทงสอง นทอหนาพระเจ้าตงจงว่า

สมเด็จพระเป็นชนนางผู้ใหญ่ได้พระเจ้าตงจงจงตงจงช้อแคะ
 เป็นตงช้อเหล่ง ตงช้อถึเป็นตงเพงเจียงช้อ คนตงสองนวา
 ราชการตำแหน่งเทียบกัน ตงแต่นมาพวกทไมช้อตรง
 ต่างคนก็นำเอาพวกพ้องของตัวเข้าไปถวายพระเจ้าตงจง
 พระเจ้าตงจงก็ตงให้เป็นชนนาง พวกชนนางทไมช้อตรงนั้น
 กมมากชน

๐ ครึ่งนคนตงปวงจึงพคนเป็นคำเปรียบว่า ทกวัน
 ชนนางในทเผามสามจำพวก คือชนนางโตเป็นด้วยสภ
 ขัญญาของตัวพวกหนึ่ง คือชนนางทไปรคข้างในพวกหนึ่ง
 คือชนนางเสี่ยสินบนพวกหนึ่ง แต่ชนนางสินบนชนนาง
 ไปรคข้างในสองจำพวกมีมากกว่ามากจนทเผานนหาม ทจร
 หนึ่งไม่ เมื่อขณะนั้นมีชนนางคนหนึ่งแกดังเอาอแปะผกถง
 เท้าเค้นมาทประชม ข้าเจียงถึไปเห็นจึงถามว่า เหตุการณ
 อย่างไม่ไรเจ้าจึงเอาอแปะผกห้อยมากขถงเท้า ผู้ทห้อยอแปะ
 วจตอบว่าการทกวันนถึไม่มอแปะแล้วจะไปไหนก็ไม่ได้ และ
 พระเจ้าตงจงครึ่งนถึกำลังจะหาคคนใช้ ก็ให้ตงแตงชนนาง
 และเลือนทชนนางรำไป เว้นแต่ลเปาชนชวอนนินทาโตเลือน
 ทชนไปไม่ และนางไทเผงกงจูนางชวลักกงจูนางเซียงเหมง

กึ่งจุนางเซียงกวนชวนหยี่ ก็ไต่ประธานอาชญาสต์ทักทุกคน เมื่อ
 ชดธรรนฝ่ายเมกซอกเจ้าเมืองไซ่ตนเคียดยกกองทัพมารบกว
 ในเขตแดนแผ่นดินจีน พวกเคียดย่นหงวนกับพวกราษฎรใน
 แผ่นดินจีนช่วยกันตีแตกไปเมกซอกเจ้าเมืองไซ่ตนเคียด จึง
 ให้คนคุมเอาเงินทองทรัพย์สินสิ่งของมา ให้จิ้งซ้อแคระขนนาง
 ในเมืองหลวง แล้วมีหนังสือมาแจ้งจิ้งซ้อแคระด้วยฉบับหนึ่ง
 ว่า เมกซอกจะยกกองทัพมาตีในเขตแดนแผ่นดินจีนให้
 จิ้งซ้อแคระช่วยห้ามปรามอย่าให้เสียใจออกต่อสู้ จิ้งซ้อแคระ
 ไต่เงินทองทรัพย์สินของของเมกซอกแล้ว ก็ช่วยห้ามปราม
 ตามหนังสือเมกซอก

๐ ฝ่ายชยุตวันถึเป็นกำลังซื่อซื่อ พนักงานสำหรับ
 พองขนนางทาศค จึงทำเรื่องราวกราบทูลว่าจิ้งซ้อแคระทำศค
 คยคคเขาคด้วยเมกซอกเจ้าเมืองไซ่ตนเคียด และอย่างฉรรวม
 เนียมในเมืองจีนน ถ้าขนนางผู้ใดมีผู้มากราบทูลกล่าวโทษ
 แล้ว ทองลกซอกจากทเผาคาแห่งของทว มาขนกรมหนา
 ขยทหนาพระทงคยพวงรับส่งเวลาวันนจิ้งซ้อแคระก็หาออก
 จากทเผาคไม่ว่า แล้วโกรวเลียงว่าทวเป็นคนซื่อตรง ชยุตวัน
 ถึเก็บเอาความเท็จเข้ามาทูลกล่าวโทษทวหาจริงไม่
 ชงเก่งขนนางผู้ใหญ่จึงร้องไปว่า จิ้งซ้อแคระทำไมไม่ลุก

ออกไปเสียจากทมิฬ มาทูลเจียงตงจนทำให้ผิดอย่างธรรมดา
เนียบบ้านเมืองไป

๑ ฝ่ายพระเจ้าตงจงกักรับสั่งให้เอาตวงจ้อแคะมา

ชำระใ้ไต่ถามไม่ กลับริบสั่งให้จงจ้อแคะกับชยอวนถึสำยาต
ทวเขนพนองกัน แล้วตรัสกลยเกิดอนความอนนเสย ขณะ
นั้นคน ทั้งหลายก็เอาความทง นมาพูดแล้วหวิเราะกันเล่น
ฝ่ายชยงวยเจียงทูลว่าบูช่าช้อเขาไปคยคคททำชกนกับนางชาง
ใน นานไปคงจะเกศกกฎ

๑ ฝ่ายนางชยชองเฮาร้ความแลวกโกธร จังทล

ชยงให้พระเจ้าตงจงจมาชยงวยเจียงเสย พระเจ้าตงจงกสั่ง
ชงเก้งให้เอาชยงวยเจียงไปฆ่าเสย ชงเก้งทูลว่าชยงวยเจียง
ทลพระองคความคยเกิดชนในวง พระองคไม่เอาถวย
ค้ำเขามาคยคคทของพิจารณาก่อน กลับริบฆ่าเขาเสยนั้น พวก
ชุนนางแลรรายฎรทงป่วงจะมีเชคเสยหรือ ถ้าพระองคจะให้
ฆ่าชยงวยเจียงแลวกชอให้ฆ่าชาพระองคเสยก่อน ถ้ามค
นนชาพระองคหาอาทจเรบค้ำคังชองพระองคไม่ พระเจ้า
ตงจงรับสั่งให้เนรเทศชยงวยเจียงไปคยคคทเมืองเนยหนา ตง

เสวยราชสมบัติโดยเร็ว ทั่วนั้นจะไต่เวนโทษของเขาไทหนง
แต่ยังห้ามความคิดสิ่งใดที่จะทำไปได้ไม่

๑ ครนอຍມາວນທອງເອຍກນຊນນາງພນກງານຈັກແຈງ
เครื่องเสวยเข้าไปปรนนิบัตินางอຍສອງເຂາທໃນເຄັງ ນາງ
ອຍສອງເຂາຈາເອຍກນໄປໃນຫລັບແລ້ວກໃຫ້ຄນໄສໂນນຄອຍອອກ
ໄປເສຍໃຫ້ໂຄລ ນາງອຍສອງເຂາກບເອຍກນກປຣກຍາຄວາມລັບ
ກນ ນາງອຍສອງເຂາຈາວາອາຍແກຕັງແຕ່ເຣວ ໆ ນເຮອຄອ
ຈຸນນາງຂາງໜ້າ ມີຄວາມແຄລງໃຈພວກໃນວັງ ກາຣິ່ງສິ່ງນີ້
ຣວງົງຕົວໄມ່ໄຕ ເອຍກນຈາວາຊາພເຈັກທານເຄຍວນ ງດງາມ
ສກໄສໂສໂນນໄປຈະມີບູຊນອກ ດ້ວາພຣເຈັກຕັງຈັງສິນພຣ
ສນມໍແລ້ວທານກໍຈະໄດ້ໂສໂນວາຣາຄາກທ້ອໄຍ ໄມ່ຕ້ອຄິຄຣວງ
ຄອກ

๑ ນາງອຍສອງເຂາຄອນໃຈໃຫຍ່ແລ້ວຈັງວາ ດ້ວາໃຈ
ເຂາຄລັບເສຍແລ້ວ ຣາຈະຄອຍໃຫ້ຈນເຂາຕາຍໄຕທຣອ ເອຍກນນັງ
ອຍຸສັກຄຣຸໜັງແລ້ວຈັງພຸກວາ ທານພຸກດັງນແລ້ວກາຣິ່ງສິ່ງນີ້ຕ້ອໄສ
ຄວາມອຍາຍຈັງຈະໄດ້ ນາງອຍສອງເຂາຈັງຄຣະຊັບພຸຄຣຸມທຸເອຍ-
ກນວາຈະຄິດໃຫ້ກາຣນສ້າເຣັຈ ດ້ວຍເຣວເຈາມຍາພຍທັບທາງທ້ອໄຍ

เขยกว่ายานนแประชินแจะเห็นจรมือยี้ แดการส่งนเ็นการ
โตใหญ่มิใช่การเล็กนอย จระต้องค้อยกิกคนไปอย่าได้
ประมาทเลย

๑ ฝ่ายชองจนไทจอรความว่า นางออยชองเฮาคิด
การจะให้ลตคตวเสียมมีความวตก แลวคคกถวชชชอนาง
เซียงกวนอวนหยจระคคทการายกบถว ไทจอจึงว่าจระต้องคค
กระทำเสียมกอน จึงชมนนมพวกช นนางทตงเกงพรมกนแลว
ให้ลตคจกบช นนางทงนน นพวกหวนมกนยกเ็นกระบวน
ทฟไปตงบานชบชชชอ พบชชองहनกนสรอชทชานบชชชอ
พวกทยกไปนนกจบถวชชชอชชชองहनไว ไทจอกเเอาชวอ
แกงบชชชอกบชชชองहनทายกบมือแลว ไทจอให้พวกทหาร
ทงนนเอาคตบสยให้ละเอียค แลวให้จบบตรภรรยาบ่าวไพร่
บชชชอมาเสียมสน แลวให้พวกไพร่พลยกมาตงประตวงคค
ว่าจระบชชชไปจบบางเซียงกวนอวนหยมาเสียม พอพระเจ้าคตงจจ
รตคทพระทยกถวเ็นอนนมาก จึงชนไปชชชบนประตเซียงนบหมง
รบสังให้พวกทในวงกบทหารรักษาพระองค แลระเอียชชชอก
ชอกสรวกบหลตคจ หลตคจรบแพกแตกहनไป หลตคจก
เซอคคคตตายไทจอกตายในทรบ แลวพระเจ้าคตงจจยกนาง

ชวลลกกงจูไทเยนภรรยาขยอนชอนของชายบชของหน กงแต
 นนมานางขยชองเฮากกาเรือกลาหาญชน

๑๐ ขณะนั้นขยมขมหยงเป็นชนนางเมืองโคจิ่ว ทำ
 เรอรรวเข้าไปทลว่า นางขยชองเฮาเล่นชักรกระทำควมชว
 แลวคยคคกบพวกจงชอแคะ คคกบฏระเฮาราชสมบคค พระ
 เจาทงจงคคในเรอรรวแลว ยังไม่ทนคคจคคหมายขงคคทาย
 เรอรรวประการคคไม่ นางขยชองเฮากชงล่งใหเฮาคควขยน-
 ชนหยงไปฆ่าเสย

๑๑ ฝ่ายพระเจ้าตงจงคครงน ใน พรตทยไม่มีความ
 สขาย ทรงชคเคอองนางขยชองเฮา นางขยชองเฮากคแคลง
 ใจกลวควมจะเกคคชน จงพคควมลขกบขยกนชกคว
 ขายแกนใจกลบเสยแลว การทเราคคกนไว่แต่ก่อนว่าให
 ทายมานัน ถ้าวไม่เรงรบคคคกระทำเสยในเรว ๆ นแลว
 กไม่วราเหตจะเกคคชนวันคค ขยกนจงว่าแประชนแชรเมยยา
 ผงขยอยางหนง ถาผคคกนเขาไปแลวคคใหเจบทองปากพค
 ไม่คค ถ้าวากนนาสมเขาไปกคทายทนท ไม่มขาคแผลล่ง
 คคใหคคนร นางขยชองเฮาจงว่าใหเรงเขาเข้ามาใหเรว ๆ
 ขยกนหววระแลวจงว่า การล่งนถาลสำเร็จแลวทานคอง

ทงข้าพเจ้าเป็นบอวกน นางออยชองเฮาจึงว่าไม่ต้องพดคอก
 ถ้าไคความสขกไคความสขควยกัน เอยกันจงไปบกกบ
 แประชินแจะ แลวกเฮายานนเฮามาไหนางออยชองเฮา นาง
 ออยชองเฮารว่าพระเจ้าตงจงพอใจเสวยขนมเขย จงทาขนม
 เขยปรกอบยาใส่ไว้ วันนพระเจาทงจงเสด็จออยทพระ
 ทนงซินเลงเตยยังไมไคเสวยอาหาร นางออยชองเฮาจึงยก
 ขนมเขยเข้าไปถวาย พระเจาทงจงเสวยขนมเขยไคหลาย
 อน พระนากกปวตมวณชนนประเคยวหนงกประชวรมากชน
 ยนและนงไมไคถมพระตงคกตงเกลตอกออยกบท นางออยชอง-
 เฮากทำอยายแกลงเข้าไปถาม พระเจาทงจงตรัสไมไคเอา
 แต่มอชเขาทปาก นางออยชองเฮาจึงเรียกพนกงานข้างในว่า
 พระองค์จะเสวยนำไหเรงเฮานาส้มตมมา แลเรนาส้มน
 นางออยชองเฮาให้จกแจงไว้แต่กอนแล้ว นางออยชองเฮาก้เอา
 นาส้มกรอกเข้าไปในปากพระเจาทงจง พระเจาทงจงเสวย
 นาส้มเขาไปแล้ว กนงสลายไปจนตงเวลาพลยคากสันพระชนม
 นางออยชองเฮากทำมารยารองไหกตงเกลตอกเสอก ไปเครว่า
 ไคกเขนอันมาก

๐ ฝ่ายนางไทแสงทรงน้องสาวพระเจ้าคางจิง รู้ว่า
พระเจ้าคางจิงสนพระชนม์โดยไม่สัจจริต จะคิดประการใดก็ไม่
ไต่จึ่งนงความไวแล้วปรักษานางเซียงกวนอวนหย็ คิดกระทำ
หนังสือปลอมนว่าพระเจ้าคางจิงมีภัยถึงไว้ ไหยกราชสมบัติ
ให้กษเซียงฮองหลตานพชายของคว นางออยฮองเฮา นาง
ฮวลกกงจุกไม่ยอม นางออยฮองเฮากับนางฮวลกกงจุก นาง
ไทแสงทรงนางเซียงกวนอวนหย็ ปรักษากันระยอกของหมอง
พระราชบุตร พระเจ้า คางจิงเกิดกับ นาง ออยฮอง เฮาชน เป็น
กษัตริย์ คนทงนนักพร้อมใจคิดเขียนหนังสือกระแสรบถึง
ว่า พระเจ้าคางจิงเขียนไว้ แล้วหาบรรดาชนนางผู้ใหญ่เข้า
มาในวัง นางออยฮองเฮาจึงบอกชนนางผู้ใหญ่ทงนว่า
พระเจ้าคางจิงประศวรโรคภัยจับต้นพระชนม์ แล้วนาง
ออยฮองเฮาเอาหนังสือกระแสรบถึงททาไว้นนให้พวกชนนาง
กว่า รบถึงไหยกของหมองที่เป็นอนอองชนเป็นไทจ้อ แล้ว
ยกให้เป็นกษัตริย์ครองราชสมบัติ พวกชนนางพร้อมกันกตง
อนอองเป็นไทจ้อ แล้ววกยกชนเป็นกษัตริย์ตามหนังสือกระแสร
บถึง อนอองไทเป็นกษัตริย์ครงนอายุสิบห้า แล้ว
นางออยฮองเฮาชนว่าราชการแทนอนออง จงช้อแคะจงยให้

นางอวยของเขาค็แรง การบ้านเมือง ให้เหมือนครั้งนางบู-
 เจกเทียน แล้วพวกไพร่พลทตงกองรักษาเมืองอยู่ ข้างทิศ
 เหนือทิศใต้ให้ฟังบังคับบัญชาพวกแซ่ฮุย แล้วจึงข้อแคะกับ
 นางอวลกกงจูกิกันต่อหน้านางอวยของเข่าว่า จะคิดกระทำการ
 การสังนถกทฆวางอวยด้วยเซียงของ จึงข้อแคะกับนางอวล-
 กกงจูกิกันจะกำจกเซียงของเสีย แล้วจึงข้อแคะ นาง
 อวลกกงจูน้าเอาแบบแผน การงานทีนางบูเจกเทียนกระทำ
 มาแต่ก่อนนั้นเล่าให้นางอวยของเข่าฟัง แล้วว้ายคนนาง
 อวยของเข่ากเป็นคณมสทขบัญญัติสมควรทจะเปลี่ยนชื่อเมืองถึง
 ทงชื่อเสียใหม่ แล้วบอกความลยไปถึงพวกแซ่ฮุนแซ่ฮุย
 ซงเป็นนายทหารผู้ใหญ่ว่าถ้าไคทวงท แล้ว จะ คิกิกำจก พวก
 เซียงของเสีย

๑ ฝ่ายลองกทเป็นนมาจอของ บุครทสามของเซียงของ
 เคมเป็นชนนางอวยทลจว ครนออกจากทชนนางกลบเขามาอยู่
 ในเมืองเห็นพวกทไมซอตรงกาเรบ กษมนมคณทมสทขบัญญัติ
 และมีผลมอกลางแกลวกลาพรอมกน หมายถึงระคิกจกแรง
 ปรายปรามเสียให้ขานเมืองเรยขรอย

๑ ฝ่ายชยียกเชิงทเบินเขยไปชอหนง เบินคนประจบ
 ประแจงฝากตัวอย่กัยพวกแซ่ชย ชยียกเชิงเหินว่านมีจ้อของ
 เบินคนแข็งแรงกลาหาญ กักถวเกรงไม่อาจร่วมคึกคักนาง
 อยชองเฮา แล้วคคิดว่าจงช้อแคะนไคเบินใหญ่ว่าการงาน
 สททชชาติ ผู้คนกักถวเกรงอย่ในอำนาจจงช้อแคะกักจจะคึก
 กยฏ แล้วภายหลังกถว่าจงช้อแคะจะเบินกยฏมีความผิด
 แล้ว จงช้อแคะโกรรอย่แต่ก่อนก็จจะพาลพาไลไล่ความ เหา
 ความผิดก็จจะมาถงทว จงไปพุกกยหลังจงช้อไผชอนอย่ทวค
 ป้อเซียงหยว่า จงช้อแคะจะคึกคักการกยฏให้หลวงจันไปแจ้ง
 กยนมีจ้อของ นมีจ้อของไคพงแล้วกักคใจกลวเบินอันมาก
 จงให้คนเอาความอนนไปแจ้งกยนางไทเผงกงจผอ กยเจง-
 เซียวเกยชนทผใหญ่ข้างใน แล้วให้ชอกนายทหารผใหญ่
 กวชกส่นคนหนงกยเลาชอชวหลเฮียนชอนนาง ให้มาชวยกัน
 ปรายปรามคนทงนเสย ออย่าให้ทนมคคการโตใหญ่ชนไค
 แต่ขรรคาคคนเหล่านนรความแล้วกมาเข้าร่วมคึกคักวย

๑ ฝ่ายนางไทเผงกงจกไซไซไซของเหงชชชองกนช-
 ชองเมียนนยตรชายสามคนนให้มาชวยกันปรายปรามพวกกยฏ
 ฝ่ายกวชกส่นจงพุกกยนมีจ้อของว่า พระองค์จะคึกคักการครงน

ให้ไปทูลเชิญองค์พระบิดาท่านเสี้ยกอน นิมิรธองจึงว่าเรา
 ก็คิดการสิ่งนเอนการบ้านเมือง ถ้าสำเร็จถึงความปรารถนา
 แล้ว สัมบตอนนกระไต่กับพระบิดา ถ้าไม่สมความปรารถนา
 เหมือนเอาชีวิตเขาแลกเอาบ้านเมือง เราไม่ให้พระบิดากับ
 ญาติพี่น้องของทั้งปวงไต่ความลำบาก ถ้าเราจะทูลให้พระบิดา
 รั ถ้าพระบิดาไม่ยอมให้เราทำการซึ่งเราคิดไว้นนกระเสี้ย
 ไป เราอย่าทูลให้รู้เลยพดกงนแล้วผลัดเสือนาคคนทงหลาย
 ลอยเข้าไปในวง เวลาคำนวณนเอนเวลาคักประมาณสองยาม
 เห็นดาวทบนอากาศลอยลงมาแล้วกแตกกระจายเหมือนฝน
 เลาชอชวงจว่าเทพยดาเจามีรตคงนแล้ว เราจึงมณาใจเจค
 กวชกสันถอกคดาบถอเตนนำหน้า ทรงเข้าไปในค้ำยอนนมเชย
 และพวกแซ่ชอยทเบนนายทหารนชอชอยชอน ชอยชอย ชอยพอน
 ชอยกช ชอยชง ไมทนรตวจะหลยหนกไมทน กวชกสันถ
 ฆ่าเสี้ยสน

๑ เลาชอชวงจรองว่า นางชอยชองเขาได้ยาม่า
 พระเจาคงจงเสี้ยคคเอาขานเมือง คำนวนเราจจะฆ่าพวกอคค
 กบฏ จะตงเซียงชองชนเบนเจ้าให้ขานเมืองเรยบรชย ฉาผล
 ไคมีจคคคจะช้วยพวกกบฏจะเอาโทษฆ่าเสี้ยให้สนถงสามชว

พวกอนมิกนซอที่เข็นทหารรักษาวัง ก็พากันลงกราบไหว้
 นมใจของขอมเข้าด้วย นมใจของนำพวกทหารมาตั้งประท
 ขางทิศเหนือซอनावนหมิง เจงเซียวเกยกินาเอาพวกข้างไม
 ทอยในถนนสองรอยเคียว ถอดเครื่องม้อตามพวกทหารออก
 มาช่วยนมใจของ และศัพพะเจ้าตงจิงนั้นเข้ามาไว้ที่นง
 ทายเกกเตย นางออยซงเฮาก็มาอวยทนนด้วย นมใจของนำ
 ไพรพลมาตั้งเทียนขหมิง ก็ตั้งประทเทียนขหมิงเข้าไป ไพร
 พลทรักษาก็ตั้งนกกตกลองรบพวกนมใจของ นางออยซง-
 เฮารดงนกกตกลองรบ ครองนนางออยซงเฮาสันสติใส่แก
 เลือชนในทวเคียววังชอกมาจากประทัง พยเอยกนกขแปะ-
 ชนแซะ นางออยซงเฮารดงเรียกให้ช่วย คนทงสองก็เข้าพยง
 นางออยซงเฮาคคนละข้างพากันหนักไม่พน จึงเขาซอชนทวอ
 ทโรงมาพวกทหารก็ ตามจับทวเอยกนแปะชนแซะไค ฉ่าเสีย
 แล้วสืบจนละเขยต นางออยซงเฮาซอชนวนอนซอชวต คน
 ทงข่วง จึง ร้อง ว่าคนคคกขภูฆ่าเจ้าแผ่นดินเสียแล้วทำควม
 ชวตาง ๆ พากันเอาค้ายเขานพนนางออยซงเฮาทายในทนน

๐ ฝ่ายขยเขียนซอชของชายขชองทนนซง เป็นผวนาง

ชวลกกงจูเป็นชกขนางหนของสาวไซในวัง พากันมานอน

ชยในหอเงกชอสนทลเชยขนอเขาไปคนจยไตควมาเสยทงสอง
 คน ฝ่ายนมจอชองรวานางชยชองเฮากบยเชยนชอ เชยกัน
 แปรชนแชร กบนางหนของพวกททารฆ่าตายเสยแล
 นมจอชองจิงรยสงให้ชนนาง คนสนิท เข้าไปจกแรงรักษา
 วังไว้

๐ ฝ่ายเสยชอชวยบควนางเชยงกวนชวนททยออกมา
 ไทนมจอชองนางเชยงกวนชวนททยคคชอแต่ในใจว่า ทวไต
 คคกบนางไทเฟงกงจทาเป็นหนงลศกกระแลรบสง จะให้ตง
 เชยงอชองบตานนมจอชองเป็นกษทรยเมษตรงพระเจาทงจงสัน
 พระชนม มีความชอยเห็นเชยงอชองจะไม่กระทำโทษให้ตง
 ชวต ททาสเป็นทกชไม

๐ ฝ่ายนมจอชองเห็นเขาชยนางเชยงกวนชวนททย
 มาจิงว่า หลยงคนนเป็นหลยงแพศยา ทำให้ชานเมองรวนวาย
 ไปกเพราะมนจะเลยงทอไปมีไต จิงสงให้ททารเอาควนาง
 เชยงกวนชวนททยไปฆ่าเสย แลวนมจอชองสงให้เสยชอชวย
 ไปจยควนางชวลกกงจยทรวานางชยชองเขา เมษชณน
 เวลาใกล้รุ่งนางชวลกกงจยอยู่ในแก่งข้างใน ไม่รู้ว่าข้างนอก
 นนมเหตุสงไต นางชวลกกงจยงลชชชเขาไปแก่งทวยอยู่ใน

ห้อง เล่าซือชีวนำอาหารเข้าไปในแกงจับตัวนางอวลกกงจู
 และหญิงคนใช้ในแกงฆ่าเสียสิ้น และจงช้อแคะนั้นหนีออก
 มาถึงประตูทองฮวยหมิง พวกเผ่าประตจับตัวมาส่งให้
 นมจ้อฮอง นมจ้อฮองก็ส่งให้เอาตัวไปฆ่าเสียและการข้าง
 ในข้างนอกวงเวียนเรียบร้อยแล้ว ครนรุ่งชนนมจ้อฮองจึงเข้าไป
 เผ่าเซียงฮองพระบิดาทูลขอโทษคิดว่า กระทำการครั้งนี้ไม่
 ใ้กตลให้ทราบข้าพเจ้ามีความผิดอยู่

๐ เซียงฮองจึงตอบว่า ครนทพทหายเขยวชังไว้

รบยู่ยาตายาย ไม่ต้องลงจมอยู่ในแผ่นดินแล้ว เจ้าก็เอาบ้าน
 เมืองของบูและบิดาค้นมาไ้กเป็นความดีของเจ้า ครนพทกัน
 แล้วเล่าซือชวกับชนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวง พร้อมกัน เชิญ
 เซียงฮองให้ครองราชสมบัติ ครนวันฤกษ์ศึกจกชยวนแห่มา
 รบเซียงฮองเข้าไปในวงตงพิทไหวเทพยดาตามฉรรมนิยมจน
 พวกชนนางจึงเชิญเซียงฮองชนนางทกษัตริย์ ทรงพระนามว่า
 พระเจ้ายวยจงฮองทไชยห่อว่า เกงน และพระเจ้ายวยจงฮองท
 เมื่อแต่ก่อน นางบูไทเฮาโกรธให้ชขบไล้พระเจ้าคางจงไปเสีย
 จึงเอาหลดทานบุตรทสี่องมาตงเป็นยวยจง ฮอง ทชนเป็นกษัตริย์
 แต่ไม่ให้ว่าราชการสั่งใ้กตยเหมือนกบเจ้าตางกรม ครน

ทรงจงกลยเข้ามาไครราชสมบัติแล้ว จึงทรงให้ช่วยจงเบน
 เชยงอองครนเชยงอองไครราชสมบัติ ครองนิกเขาพระนาม
 เคิมมาตงทอไป เรียกว่าพระเจ้าช่วยจงชองที พระเจ้า
 ช่วยจงชองทสงให้ลอคชองหมองบตรพระเจ้าตงจง ชงนาง
 ออยชองเฮาตงไว นน ออกเสียบ จากทกษกรย ให้เบนอนอองออย
 ตามเคิม แล้วพระเจ้าช่วยจงชองททรวา เชงกนิกเบน
 บตรผใหญ่ชองเรา และลอคกณนชองกมความชอยเบนอนมาก
 ะตงใหญ่โตเบนไทจอยหารแหงะตงไม เชงกโตยนรบสัง
 ทงนทลวาวอยจรวมนิยมแตกอน ถายานเมองเบนปถค
 ะตงไทจอนนทคองตงบตรผใหญ่เบนไทจอย ถายานเมองเกค
 คกสังครามออยกตองตงบตรทมความชอย บคนลองกณนชอง
 ขาพเจามความชอยมาก ถงขาพเจาจะตายไปก็ไม้อาจออยท
 สังกว่าเขาไท ขอให้ตงลองกชนเบนไทจอยเจค

๑ เลาชอชวรงทลวานมจอชองมความชอย และชอง-
 อองเชงกพระราชบตรใหญ่ เบนคนไมโลกยอมตามพระทัย
 พระองคจงคอบแทนความชอยนมจอชองตามราชประสังคแล้ว
 กะไคสุมกบไซชองอองทไมเบนคนโลก พระเจ้าช่วย-
 จงชองคจงรบสัง เหนมจอชองเบนไทจอย แล้วไทจอยเครอง

เช่นไปเช่นซอของจนทเป็นโทจอแผ่นคืนพระเจ้าตงจิง และเช่น
 ขุนนางซอที่ลตอชุนซิมหยง กบพวกทหารทตายเมื่อครงพา
 กนไปฆ่าบซาซอบชองหน แล้วปรธานซอพวกเคยเลียววช
 หาคณทมความซอชยกพระเจ้าตงจิงชนเป็นเจ้า ชงยชชอ
 ให้มาเสียนน โทคงทเป็นเจ้าตางกรมอยตามเคม แต่ชอ
 นางอชชองเสานนให้เรียกว่าเป็นใหญ่ แล้วจรงรบสงให้ช
 พวกนางอชชองเฮาทเป็นชนนาง มากระทำโทษมาเสียบาง
 เนรเทศบ้าง ลชคเสียบจากทชนนางบาง แต่ชชยกเองนนม
 ความซอชว่า เหาความทนาง อชชองเฮากบจงชอแคะนาง
 ชวลกกงจุ จะทารายกยเซียงอชงนนให้หยหวมทลวงจันวค
 ปอเซียงหยมาแจงกชนมชชอง นมชชองกให้เป็นชนนาง
 ชยตามเคม และนางชชงกชหยีนนองสาวนางอชชองเฮา
 นนเป็นภรรยาเซียงชงชนนางฝ่ายชาลคณณ เซียงชองกลวระ
 พลชยผคด้วยภรรยา จงเฮาชาพิชลทวางให้ภรรยากิน แล้ว
 เขาไปแจงความกชชนนางว่า นางชชองกชหยีนนองสาว
 อชชองเฮาเป็นภรรยาชาพเจานน บคินกนยาตายเสียบแล้ว
 ๐ ฝ่ายโตชองชิตที่เป็นนงชชอ ชุนนางตำแหน่งกักย
 อยในทเผ่าภรรยาเป็นแม่นมชองนางอชชองเฮา โตชองชิต

กษัตริย์ของตัวเข้าไปถวาย ครองนครราชพระเจ้า
 ยวยจงโตบหนึ่ง ฝ่ายนางไทเผงกงจูถือตัวว่ามีความชอบ
 ได้ช่วยกันคิดอ่านการกำจัดพวกนางชอยของเขาเสีย พระเจ้า
 ยวยจงชองก็ทรงเห็นว่านางไทเผงกงจูเป็นน้องสาว แล้วมี
 ความชอบได้คิดการจนสำเร็จ ก็ทรงพระเมตตาให้ว่ากล่าว
 ช่างในวงศ์ทรชาติ แล้วพระราชทานเมืองส่วยให้ด้วย และ
 ชชวงหิง ชชวงกัน ชชวงเมียนบุตรนางไทเผงกงจูสามคน
 ก็เข้ามาชยเลี้ยงตั้งให้เป็นเจ้าทุกคน แล้วพระเจ้ายวยจงชอง
 ก็ตั้งแต่งตั้งนางปรัักษานางไทเผงกงจูทุกครั้ง คนทั้งยวง
 รุดงหนักเข้ามาประจบฝากตัวให้ไซ้สอยชอยชานเป็นอันมาก
 นางไทเผงกงจูเห็นว่า พระเจ้ายวยจงชองก็ทรงพระเมตตา
 กำไรหากกลัวผิดคิดถึงความระอาไม่ เห็นชายหนุ่ม ๆ ที่
 ไปมาฝากตัวให้ไซ้รปร่างผู้ใดงดงามก็เรียกไปให้หลยชอน
 ด้วย แต่เท่านั้นแล้วไม่พอความคิด ไปคบทำชกกับหลวงจีน
 หยหวมชอยทวดยชอยชองชวยชวยอีกคนหนึ่ง แล้วพวกทเขา
 มาพวงนางไทเผงกงจูนั้น คบคิดกันอ้างชอยเลี้ยงนางไทเผงกงจู
 ชอกไปเที่ยวกระทำชมแห่งราษฎร แต่เกรงไท้ชอกชวยชอง
 กบชงเงงชุนนางผู้ใหญ่ทเป็นคนชอยชอย จึงมายุยงนางไทเผง-

กงให้คิดทำลายล้างไทจ้อเสีย และไทจ้อคนนั้นเป็นคนมีสติ
ปัญญาราษฎรรักใคร่มาก

๑ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ไทจ้อไม่มีธรรมาธิการสั่งใ
จงพาทหารและบ่าวไพร่ไปยังเมืองงกในป่า ไปถึงป่าแห่ง
หนึ่งจึงให้บ่าวไพร่จัดแจงเข้าล้อมป่า แล้วก็ให้ทหารแยก
ย้ายกันไปเที่ยวหาสัตว์ พวกทหารก็แยกกันไป ไทจ้อขม
วังไปเห็นสัตว์สี่เท้าตัวหนึ่งของเฉิงฮวยทเนนเขา ไทจ้อก็
ควมมาตรง เข้าไปยังเกาถกนตไปครั้งหนึ่งหาถก สัตว์นั้นไม่
ไทจ้อก็ควมมาติดตามสัตว์นั้นไปจนถึงบ้านแห่งหนึ่ง พยหญิง
คนหนึ่งเก็บใบชาอยู่ทนน ไทจ้อหยคมาแล้วถามหญิงนั้นว่า
เจ้าเห็นสัตว์ของเฉิงฮวยมาทางนบางหรือไม หหญิงนั้นก็ไม่
พูดนงเก็บใบชาอยู่ ไทจ้อควมมาไปครั้งนั้นม ทหารติดไป
ด้วยสองคน ทหารสองคนจึงร้องทวาคไปว่า หญิงคนน
จงทองนิก แต่เจ้าเราพูดควยกยงหาพูดไม่ หญิงคนน
จึงขมอไปทแข่งใบชาพูดว่า เรามีวเก็บใบชาอยู่หาได้ตั้งใ
จะคุสสัตว์ไม่ แล้วไม่รู้ว่าผู้ใดเป็นเจ้า พูดแล้วกยกเอาแข่ง
ใบชาเข้าไปในโรง

๐ ฝ่ายไทจ้อเห็นหญิงคนนั้น รูปร่างสะอาดมากกรยา
 เรียบร้อย จึงถามข่าวสองคนว่าอย่าทำวันวายกับเขา ไทจ้อ
 พิจารณาตบามเรื่อนหญิงนั้นสะอาดดี แล้วเห็นชายหนุ่มชลา
 เกินมา ชายหนุ่มนั้นเห็นไทจ้อไล่หมวกทองไล่เสื่อพินแดง
 กรว่าคนมีบรรดาศักดิ์ ชายหนุ่มจึงลงจากลาเข้ามาคำนับ
 แล้วถามทหารสองคน ทหารสองคนจึงบอกว่าไทจ้ออยู่ที่
 เก่งทหารสองคนบอกดังนั้นชายหนุ่มคำนับลงทูลว่า ข้าพเจ้า
 อยู่ในบ้านข้าไม่รู้ว่าพระองค์มาถน ข้าพเจ้าไม่ไต่ค้อนรับขอ
 พระองค์ไต่ไปรคอย่าถือโทษกับข้าพเจ้า ไทจ้อว่าเราออกมา
 เทยวงงเนอจึงไต่มาถน โรงทนเป็นโรงของเจ้าหรือ
 ชายหนุ่มทูลว่าโรงข้าพเจ้าทำไว้พอเขนทอาคัย เป็นโรงใน
 บ้างมก้วยแผ่ถนไม้คักพอพระองค์หยคพักหายเขนอัยไต่

๐ ไทจ้อไต่พวงชายหนุ่มพุดดังนั้น แล้วไทจ้อก็เขา
 ไปในโรงเขนพนโรงป้ด้วยคิลาตายเรียบร้อย ทหนายานนน
 กัดสนกสนาน ที่ในโรงนมนมถนเป็นสนๆ สำหรับวางหนงสอ
 แล้วมเครื่องฮาวอแขวนลาคัยไว้เขนทนาคเรียบร้อย ไทจ้อ
 เขนถนนมคความเขนคนก ว่าคนน มสคขญญูา จึงนงลงท
 สมคควรถามชายหนุ่มนว่าเจ้าแซ่ไรชื่อไต่ ชายหนุ่มคำนับ

แล้วทูลว่าแซ่เซ่งซอก ข้าพเจ้าเป็นคนเมืองหอหน้า ไทจอ
 ทอบว่า जानรูปร่างสูงใหญ่ลักษณะกษานเรือนคักสะอาด เจ้า
 นคงจะมสคตขญญา และหญิงทเกบไซซาขย เมอตระกนนม
 ภิรยาคี หญิงคนนั้นเป็นภรรยาของเจ้าหรือ

๐ เซ่งกทูลว่าหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า แต่เป็น
 หญิงชาวป่าไม้อธรรมนิยม ไม่ไต่ค่านยและทลคอบพระองค์
 ไทจอเป็นอนมาก ไทจอจงว่าเจานชานาญเกบไซซาเห็น
 จรมชาคกนยาง เจ้าจงทมิให้เรากนสีกถวยหนง เซ่งก
 ไปคตมาซา ไทจอขยคยเดยวจงหยบหนงสอทโคระมาค พย
 หนงสอ คยบหนง เป็นถายมอเฮยคองใจ ความว่าหนงสอ
 เฮยคองมาถนถนมสคตขญญา คยวซาพเจาคคถนถนขย
 ว่าสมควรถ่าน จะออกมำทำราชการ ขยในเมอง หลวงครงน
 แล้ว ขอถ่านออกมำทำราชการให้คนทงปวงเห็นสคตขญญา
 จะไคมิชอเสยงไวในแผ่นดิน ไทจอคหนงสอแล้วกเฮา
 หนงสอวางไวคองเกำ แล้วคคคว่าเซ่งกคนนเขนคนรักโครคย
 เฮยคอง เฮยคองกคองจะรว่าคน ๆ นมสคตขญญา พอเซ่งก
 ยกนชามาถววย ไทจอคนนชาดววยหนงแล้วพคคว่า เจาม
 สคตขญญาพอไซไค ครองนไปทำราชการในเมองหลวงเจค

มาช้อนตัวอยู่ในป่าคิ่งนหาชอบไม้ เเซงก็จึงว่าธรรมคาถาจะ
 ไปทำการสิ่งใดอย่าได้เบาความ ให้ทรงคุณการที่จะไปกระทำ
 และเวลาสมควร แลวงใจ ไปจะได้สัมความปรารธนาของตัว
 แล้วคำโบราณท่านว่าไว้ที่จะเข้าไปน่ง่าย ที่ระถอยหลัง
 ออกมานนยาก ข้าพเจ้าจึงซุ่มซ่อน อยู่ในหาเสียงสัตว์ทพขอเป็น
 สุธชาติหนึ่ง

๐ ไทขอว่าเจ้านพตเหมือนคนโบราณ ทมสคขณญา
 ในขณะนั้นพวกทหารที่ไปไล่เนขนน ก็ขบมามาถึงทนน
 ไทขอก็ออกมาจากประตูโรงเซงกั เเซงกักตามออกมาส่งถึง
 นอกประตู ไทขอขึ้นมาแล้วอาลัยเซงกขยจึงหยคพคจาเกลย
 กลลอมเซงกอกแล้วกลลยเข้ามาในเมอง

๐ ฝ่ายนางไทเผงกัเห็นว่าไทขอคคขวางอยู่ นาง
 จะทำการสิ่งใดก็ไม่ถนค นางไทเผงกัจึงคิดจะกำจัดเสีย จึง
 ทลยยงพระเจ้าวยจงว่า ไทขอทำคความชวเกลยกลลอม
 ขุนนาง แลระราษฎรปรารธนาจะคคกขญ พระเจ้าวยจง
 ซองคททราบคความคคณน ก็แคลงพระทัยไทขอ ครนขอขมา
 วนทนนพระเจ้าวยจงซองค ปรกษากขอยขอขวเจยขุนนางท

สนิทว่า เราได้ยื่นขนนางและราษฎรมิไยยืนค้อยู่กับไทจ้อ
เจ้าจึงสยสวนต์ให้ไต่ความจริง

๐ อัยยงเจียงทูลว่า พระองค์เอาความที่ใหม่มา
ตรัสดังนั้น คาอนนเป็นความของข้าวนางไทเผงกงจูทเป็น
คนพาล ไทจ้อนเป็นคนซอตรงโอบอ้อมรักญาติพี่น้อง แล้ว
ก็มีความซอซออยู่ในแผ่นดิน พระองค์อย่าไต่มีความสงสัย
เซ้อถอยค่าคนชั่วเลย

๐ พระเจ้าช่วยจงฮอง ตไต ฟง ก ไต่ สติ จึง ตรัสว่า
อัยยอนนเรารแล้ว ตั้งแทนนผู้ใดจะทูลขงกล่าวโทษไทจ้อ
พระองค์ก็ไม่เซ้อฟัง นางไทเผงกงจูทริไม่สมความคิดแล้ว
ก็ตรองการที่ระกาจกไทจ้อนนมากจน จึงใช้ให้คนสนิทออก
เที่ยวพูดทักแห่งว่า เคยวนไทจ้อซอของสมณคนลกดทกแกลว
ทหาร จะคิดชิงเอาราชสมยศในเร็ว ๆ นกตคคัพทอนนก็
เลอกลงทรายมาถึงพระเจ้าช่วยจงฮองต พระเจ้าช่วยจงฮองต
จึงตรัสกับขนนางทสนิทว่า มีผู้ทำนายว่าในห้าวันจะมีไพร่
พลพากันเขามาทำลารตในวัง พวกเจ้าจงจกแรงเตรียมตัว
ไว้ค้อยช่วยแก่ใจเรา

๐ เทียบวกจึงทูลว่าค่านัน เห็นจะเป็นค่าของคนชว
 นนว่ากล่าว ปรารภนาจะให้พระองค์มีความสงสัยกินแห่ง
 ไทจอ ถ้าพระองค์ให้ไทจอชนวราชการแล้วดอยค่านัน
 ก็ระสุมไป เหยียดองทูลว่าคาคเทียบวกทูลนน เช่นความคชอ
 ให้พระองค์ทำตามเถิด พระเจ้าวยจริงชองตกรบสังในเวลา
 วันนน ให้ไทจอว่าราชการบ้านเมือง ไทจอไต่ว่าราชการ
 แล้ว จึงไซชนนางนำสังชองไปเชิญ เสงกเข้ามาในเมือง
 หลวง เสงกชตกรบสังไม่โตกเข้ามาเฝ้าไทจอ และเมษชณะ
 นนไทจอทกย เหยียดอง ปรักษาความกิน อยู่ใน พระทงข้าง ใน
 เสงกเข้ามาถึงทในแกงแล้วกแกลงทำเค็นชา ๆ ชนนางทนา
 เสงกเข้ามาจงชมอชอกเสงกว่า ไทจอชอยทมูลทานชยาเกย
 ครานเลย

๐ เสงกจงพคทำเสียงตงชนว่า วันนนเรารอชยว่า
 พระองค์ปรักษาควยความนางไทเผงกจ ไทจอไคยนเสียง
 เสงกจงชอกมารบเสงก เสงกคานชแล้ว ไทจอจงว่าเพอน
 เกาชองเจ้าชยทนเจ้าจงเข้ามาพบกนเถิด ไทจอพา เสงกเจ้า
 ไปชางในแล้วชไปทเหยียดองว่า นเพอนเกาชองเจ้าหรือมิใช่

เซ่งกึ่งทูลว่าเฮียดองนี้เป็นคนรักใคร่ชอยพอกยข้าพเจ้ากึ่งจริง
 เหตุอย่างไรวะพระองค์จึงไต่ทราบ ไทจ้อหวั่วเราะแล้วจึงว่า เมื่อ
 วันเราไปทขานเจ้าเราเห็นมหนังสือลายมือของเฮียดอง เสียข
 อยในกลบสมคณขยหนังสือเราจึงใคร่ แล้วเจ้านจะทำตามคำ
 ในหนังสือหรือ เซ่งกึ่งทูลว่าข้าพเจ้ามิใช่จะไม่คิดออกมาทำ
 ราชการเมื่อไร ก็คิดขอยแต่ข้าพเจ้ายังไม่พอกยท่านทมใจ
 โขยขอมอารเมตตาสัตววจร่อย ขยคนข้าพเจ้าชอยคุณ
 พระองค์ไต่เมตตาศาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากหมายความว่าระเอาชวตเขา
 ฆองพระเศษพระคณ แต่คำข้าพเจ้าพทเมื่อตระกนนพระองค์
 ไต่ขยแล้วหรือ ไทจ้อจึงรยว่าไต่ขยแล้ว

๑ เซ่งกึ่งว่า นางไทเฝงกงจู้ถอวามชานญาตีทอมมาก
 แล้วกเล่นแต่การประเวณี เป็นคนเจ้าโทโลโงพาสพยาบาท
 กล่าพวกขยนางก็เข้าไปฝากตัวรยใช้สอยเป็นอันมาก นางไท
 เฝงกงจู้ถอจะคิด การประทษร้าย กยท่าน ขอท่าน จึงไต่กำจก
 เสีย เฮียดองจึงว่าเซ่งกึ่งเขาเฝาครงนกทูลตามชอตรงข้าพเจ้า
 กเห็นควย ไทจ้อจึงว่าคำทพคนกถูกตอง แต่ขคาเรามี
 นองสาวอยู่คนเคียว ถ้าจะทำให้ขยขยไปเราก้จะเป็นคน

ชกตัญญู เเซงกจงวาคความทกตัญญูทอขบคามาเรตา และทำ
 ให้บานเมืองเรยชรอย ญาตพนองระไคยงย่นอัยเป็นสข
 สยามนน การสังโตะระเป็นใหญ่กว่าคน และคำทพระของค
 ทรสว่าพระขบคามาของสาวอัยคนเคยวนน ความชอนเป็นแต่
 การเลกนอัย ไทขอพยกหนาแล้ววาระกคองระคคกาทเสย

๑๐ ขณระนนไทขอจงคองเซงกเป็นทสขนชุนนางสนท

อัยในคองแกงสำหรับชวยคคิราชการ และไทขอไควราชการ
 ไชยทอว่าไทเกกครนคองยทอชนทพอมคาวชยแซคคคาวหาง
 ชนทศคระวัน ออกเข้าในแผนททายมัย นางไทเผงกจ
 ปรารณนาระให้พระเจ้ายวยจงชองคคความสละคองคทพระทยจะ
 ไคททยนคไทจือ ครนเห็นคาวคองนจงให้โทรทลคยพระเจ
 ยวยจงชองคควา คาวชยแซถ้าเกคชนแล้วคองกาทคชองเก
 เสยแล้วชองใหม่จะเกคชน คาวคองนเข้ามาไกลคาวกษทรย
 แล้วไทขอเกอขระไคเป็นกษทรย พระองคจงคคคระวัง

๑๑ ฝ่ายพระเจ้ายวยจงชองคคเห็นคาวหางชนกคทพระ

ทย ครนโทรเข้ามาทลคองนคกคทพระทยว่า ถายนพาเป็น
 คองนแล้ว เรากรวายญูเราจะนอัย บคนเราจะตงไทขอเป็น

กษัตริย์ให้ท้าวสนธิญไป จงรบสังวาทระเลือนไทจ้อจนครอง
 ราชสมบัติเสียทีเคยว นางไทเผงกงจ้แจ่งกึ่งนนักตกใจ จง
 คิดว่าอธิบายของเราจะ ให้ร้าย กษัตริย์ไทจ้อก็กลับเป็นคุณ ไปอีก
 จงเข้าไปทูลพระเจ้าวยจงของทว่า การอื่นไม่ควรร้อย้าให้
 พระองค์เชื่อไทร

๑ ฝ่ายไทจ้อแจ่งความว่าไทรทลคั้งนั้น จงทำเรื่อง
 รวเข้าไปถวายเป็น พระองค์จะชบเลี้ยงข้าพระองค์ให้ครอง
 ราชสมบัตินั้นหาควรไม่ แต่ไปรคให้ว่าราชการแผ่นดิน
 ก็เป็นเกียรติยศกับข้าพระองค์หนักหนาอยู่แล้ว พระเจ้าวย
 จงของไทจ้อทศพระเนตรเรื่องราวไทจ้อแล้วก็หาครล้ประการ
 ไทไม่ คิดจะตั้งไทจ้อเป็นกษัตริย์ให้ไท ครนลงเกอนแปด
 วันก็ให้หาไทจ้อเข้ามาคั้งเป็นกษัตริย์ ทรงพระนามว่าพระ
 เจ้าเหียนจงเมงติ แล้วพระเจ้าเหียนจงเมงติ ยกพระเจ้า
 วยจงของทพระบิดาขึ้นเป็นไทเซียงฮองค ตั้งนางเซงล
 ภรรยาเป็นทของเขามเทส แล้วเปลียนยศใหม่ว่าเซยถ และ
 เอยฉงซงเกงสองคนนั้น เลือนทเป็นขนนางผู้ใหญ่ขึ้นไป
 อีก ตั้งเซงกชขึ้นเป็นทคั้งชูชหงขนนางทไวโจสนท แล้ว

กฎหมายอย่างธรรมเนียมสัง โททหนักนกกัก ไทยกเล็กเสียด
พวกราษฎรก็พากันดีใจ สรรเสริญพระเจ้าเหียนจงเมงทว่า
ทรงจัดแรงยานเมืองกรุงนเราคงจะมีความสุขแล้ว

๑๐ ครองนางไทเผงกงจะไปฝากตัวอยู่กับ ไทเซียง-
ฮ่องต แล้วความชวทศวเคยกระทำกยงกระทำอยแลวกมี
ความโกรธความอริหาพระเจ้าเหียนจงเมงทมากจนจึงผูก
กยเสียดใจของ จึงมีฮอโตหวยเจงชุลีงชนนางสคนแลวนางไท
เผงกงก็ปรึกษาอกชนนางสคนว่า เราจะแอบรับสังไทเซียง-
ฮ่องต จะยกพระเจ้าเหียนจงเมงทออกเสียดจากกษัตริย์
เราจะยกให้ผอนเป็นกษัตริย์ชน ชนนางสคนก็เห็น ควย
นางไทเผงกงก็ให้คนใช้ไปเรียกเล็กเซียดเซียด ชนนางค้ำแห่ง
ท่าเครของเสว เขามาปรึกษาการทระคิดทำร้ายพระเจ้า
เหียนจงเมงท เล็กเซียดเซียดโคฟงนางไทเผงกงก็พุดถน
จงร้องว่ากรททานคคนไม่ชอย เหตุประการโคทานจงมา
คิดโคโยواهرถน

๑๑ นางไทเผงกงว่าพระเจ้าไทเซียงฮ่องตคนน หายก
บทรคนใหญ่ให้เป็นกษัตริย์ไม่ เขาบทรคนเล็กมายกชนให้
เป็นกษัตริย์นนผคควยอยอย่างธรรมเนียม บคนเราจะยกเหียน-

กราบทูลว่าข้าพพระองค์สืบรว่าในเคอนนอกสวน นางไทเผง-
 กงกับเสียวจิดองมีชอโตหวยเจงชยถกบนางงวนลี ะคิก
 กระทำร้ายพระองค์ พระองค์จึงเร่งกำจัดเสียโดยเร็วเลิก
 พระเจ้าเหียนจงเมงตทรงตรกตรองค เห็นความมยคิกนหลาย
 ปากแล้ว จึงสั่งให้กชองชวมนองชายคนหนงกับสี่องเงก ๑
 กวังวณเงิน ๑ เสงหมอชอง ๑ กอถกชอชนทเฮงก ๑ ชย
 ยิกเฮง ๑ งยทโก ๑ เจกคนนำทหารไพร่พลเข้าไปทาง
 ประตูเคยนหวยหมง จึงมีชอกบเสียวจิดองมาฆ่าเสียท
 หนาทนง แต่โตหวยเจงนนผลกตตายเสีย และชยถกนท
 กบนางงวนลีชงชยในแกงพระเจ้าเหียนจงเมงต พระเจ้าเหียน
 จงเมงตก็ให้เอาตัวไปฆ่าเสีย นางไทเผงกงจุนน พระเจ้า
 เหียนจงเมงตรบสั่งให้ทำโทษตัวตายเสียเอง แต่บเสียว
 คลายผวนางไทเผงกงจุกบคน ใช้นนพวกทหารกชยฆ่าเสียสน

๑ ฝ่ายไทเซียงชองททรงทราบความว่าข้างนอกเกิด
 การชนคิงนนักทกพระทย จึงทรงรดชนไปอยู่บนชัมประคไใหญ่
 แล้วร้องถามว่าเขาพากนกระทำการคิงนเหตุเกิดชนชยงไร

๑ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงต نن สั่งให้กชอถกชอเข้าไป
 คอยทูลไทเซียงชองทว่า นางไทเผงกงจุกบพวกคคิกนเขนกบฏ

ยคนโตกาจคนางไทเผงกงจูกยพวกกขญนนเรียขร้อยแล้ว
พระองค์อย่าไต่ตกพระทัยเลย ไทเซียงของคไตพงกอลกชอ
ทลทงนน ก็ถอนพระทัยแล้วเสด็จกลับเข้าไปในเก๋ง

๐ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงตครนกำจคพวกกขญแล้ว
รความว่าเล็กเซี่ยเซี่ยนนไม่คคตการกขพวกกขญ พระเจ้า
เหียนจงเมงตจรงสรรเสริญว่า เล็กเซี่ยเซี่ยคนนเป็นคนชอ
ตรง แล้วทงไทเขนชงชอผุสาเวรราชการเมองภจว เล็กเซี่ย
เซี่ยทลว่าพวกกขญน พระองค์โตกาจคคนตั้นเหตุเสียแล้ว
ยงเหลืออยู่แต่พวกปลายเหตุขอให้พระองค์ยกโทษเสีย มน
ระโตมควมสรรเสริญกรบสงโห่งคโทษคนทงนนเสีย มีไท
กระทำต่อไปและชฉวงกนขครนางไทเผงกงจูนน พระเจ้า
เหียนจงเมงตทราขว่าไต่ห้ามปรามมารดาเอง ๆ จนมารดา
โกรธกำว่าต่าง ๆ พระเจ้าเหียนจงเมงตรบสงโให้ยกโทษเสีย
ไม่ไห้กระทำโทษให้ตงชีวิต แล้วไห้ชฉวงกนเปลยนแซช
เสียให้ตงเป็นแซหล และเครื่องยศทไตประทานไว้แต่ก่อน
นน ก็ไห้ประทานไห้ชฉวงกนไว้ตามเดิม แล้วพวกขนนาง
ทมควมชอขนน พระเจ้าเหียนจงเมงตคให้เลอนทขนทกคน

ตงแต่นมาพระเจ้าเหียนจงเม่งตงกสนเสียนหนาม แล้ว
พระเจ้าเหียนจงเม่งตงจะตงเฮยฉงซันให้เขยชุนนางผู้ใหญ่

๑ ฝ่ายเตยยวตเข้ามาเป็นชุนนางบริวาร การอยู่ใน
เมืองฉงไมชอภกยเฮยฉง รวารยสังจะให้ตงเฮยฉงเป็น
ชุนนางผู้ใหญ่ เตยยวตไปว่ากบเกยงเกาซันทว่า ถ้าพระเจ้า
เหียนจงเม่งตงรับสังตงชุนนางผู้ใหญ่ แล้ววกให้เกยงเกาช่วย
ทลให้เตยยวตไต่เขยทชุนนางผู้ใหญ่วัย เกยงเกากรบค่าง
เขาไปทลว่า พระองค์คตจะตงชุนนางผู้ใหญ่นนชาพระองค์
เห็นว คนทจะตงเป็นชุนนางผู้ใหญ่นมอยคนหนงพระเจ้า
เหียนจงเม่งตถามว่าผู้ใด เกยงเกาทลว่าเตยยวตคนนมสท
บัญญัติแล้วกไต่เป็นอาจารย์สอนหนงสอพระองค์ด้วย สม
ควรทจะชบเสยงเป็นชุนนางผู้ใหญ่ไต่

๑ พระเจ้าเหียนจงเม่งตงไต่เขยชุนนางทวงพระสรวัด
แล้วตรสว่า เตยยวตจะตงช่วยอย่างไรเรากกรอข ถ้อยคำของ
เจ้าเขามาว่านเตยยวตสอนให้เขามาว่าทรอ เกยงเกาไต่พง
คงนนจคานขอโทษ พระเจ้าเหียนจงเม่งตกรบสังให้ตง
เฮยฉง เป็นทตงชู่เหลงชุนนางผู้ใหญ่นวนน

๐ ฝ่ายเตยยวคกรนเอียดองไคเป็นขนนางผู้ใหญ่ชนก
 คคกกลวเอียดองระพยาบาท จึงจกกลงชองทก ๆ ไปให้กย
 กอองชวมฝากทวไทรก ไคร่เอาไว เป็นทพงฝ่ายเอียดองริ
 ความว่า เตยยวคไปคยคากกของชวมกมความวคทหนก
 ครนอ่ยมาวนหนงเอียดองเขาไปเฝ้าพระเจ้าเหยนจิงเมงค
 ในทขางใน ครนลงกทาเตนซำ ๆ พระเจ้าเหยนจิงเมงค
 ตรัสถามว่า เจานเทานนเจบ่วยเป็นอย่างไรหรือ เอียดอง
 ไคทแลวทลว่าซาพระองคนโรคอนมิได้มีสิ่งใด มีอยู่แต่โรค
 ในใจ ซื่อหนงพระเจ้าเหยนจิงเมงคจึงถามว่าอย่างไรจึงว่า
 มีโรคอยู่ในใจ

๐ เอียดองจิงทลวากอองชวมเป็นนองทริกชองพระ-
 องคิ เตยยวคกเป็นขนนางผู้ใหญ่ถกลอชยไปมาหากัน ถลว่า
 นานไปจะพากันทำใหเกิดคววมฝค ซำพระองคจิงไคมีคววม
 บ่วยอยู่ในใจคิงน พระเจ้าเหยนจิงเมงคทรวคคิงนนกชค
 เคอชเตยยวคแลวครลว่า ในใจเตยยวคนระคคการชยงไร
 เวลาพุงันเราจะให้ชุนนางซำระไคถามคววมคญ แลวเอียด-
 อดองกลบชอกมาขาน

๑ ฝ่ายเตี้ยยวตวนนินนั่งอยู่ที่ในบ้านของตัว นาย
 ประตุงจึงเข้ามาแจ้งความว่า เตี้ยชวนหรือมาขอความ
 รอนพระขอเข้ามาหาท่าน เตี้ยยวตวนใจแล้วว่าเตี้ยชวนหรือ
 ทงแต่เรายกนางแซหวยให้ก็พากันไปไม่ได้ยินข่าวคราว
 วนนเหตอย่างไรจึงใคร่เข้ามาดู เห็นพระมีเหตุสักอย่างหนึ่ง
 เตี้ยยวตวจึงใส่เสื้อแล้วก็ออกมาจากข้างในเรือน เตี้ยชวนหรือ
 เข้าไปคำนับแล้วพูดว่า ท่านโปรดให้นางแซหวยกับข้าพเจ้า
 ขลุ่ยของคุณของท่านเป็นอันมาก แต่ตัวข้าพเจ้านั้นเข้าไปชมช้อน
 อยในบา บิดนข้าพเจ้าจากกรุงจึงกลับมาอยู่ในเมืองหลวง
 ผลคชชและเปลี่ยนแซเสื้อใหม่ ข้าพเจ้ามาเป็นคนเขียน
 หนังสือขอยกขนินางผู้ใหญ่ไต่ยนขนินางผู้ใหญ่ปรึกษากันว่า
 ท่านลกลอยไปมาหากองขวม เหย็ดองขนินางผู้ใหญ่เขาทล
 ความทงนกับพระเจ้าเหียนจงเมงต พระเจ้าเหียนจงเมงต
 ชคเคองท่านเป็นอันมากจะรับสั่งให้ชำระเอาโทษท่านว่าไปคย
 กยเจ้านายการอนนเป็นการรอน ข้าพเจ้าทราญความแล้ว
 จึงรยมาแจ้งความให้ท่านรู้

๑ เตี้ยยวตไต่พงทกใจกลัวแล้วว่า ความอย่างนระ
 ทำประการใดก็ เตี้ยชวนหรือจึงว่าข้าพเจ้าคคความอนน

ว่าไปคยหากับชชของขวม นัน ความเขายัง ไม่ได้ประทุษร้าย
พระองค์สังโค ขอพระองค์จงตรกตรองก่อน

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงตโคพิงเกากงจตุลตงนนักคค
ถึงความหลง จงรบสังโศกอลกชอไปห้ามทองชแล้วอาอย่า
ชำระความรายนเลย แล้วกสังโศกตงเตยยวคเป็นเชยงจอ
ชงชอผู้สำเรจราชการทวเมือง ฝ่ายเตยยวคคคถึงคณเตย-
ชวन्हอ จะทคแทนคณให้ส่มควร เตยยวคสยเสาะจะเอา
ทว กหารว่าเตยชวन्हอไปอยู่ที่ไหนไม่

๑ ฝ่ายเอยฉองเป็นชุนนางผู้ใหญ่โตหลายบ เอย-
ฉองทลว่าทวชราแล้ว จะชอออกนอกราชการไปอยู่บ้านเคิม
แล้วทลยกย่องชงเกงว่าโคเคยทำราชการมาแต่ครั้งไทชอง
เขา ชงเกงเป็นคนชอคองไม่ประจบประแจงผู้โค ขอให้ตง
ชงเกงแทนทชาพเจ้า พระเจ้าเหียนจงเมงคคยังไม่ไปรค
ให้เอยฉองออกนอกราชการ

๑ ฝ่ายเซงหมอตองเป็นชุนนางคแลข้างผู้งมา อดล้าที่
ทำนบารุงประสุมมาให้เกิดพชพนอมากชน พระเจ้าเหียนจง
เมงค ไปรคปรานเซงหมอตองมาก ค้วยคคว่าโคช่วยปราย
พวคนางอชชองเขาจนล้าเรจ จึงเลอนทให้เป็นทโคชยุ

ตำแหน่งลูกขุน ถ้าขุนนางมีโทษและราษฎรเป็นความกัน
 เสงหมอต้องปรึกษาโทษหนักให้เป็นเบา เขาให้เป็นหนัก จน
 เสงหมอต้องมี ทรัพย์สินเงินทอง บริบูรณ์กว่าขุนนาง ทังปวง
 แล้วพวกขุนนาง ทังปวง ก็ไปมา ประจบประแจง เสงหมอต้อง
 โทษมาก แต่ซงเกงนันทาไปประจบ เสงหมอต้องและ เสงหมอ-
 ต้องมีบุตรสาวคนหนึ่งจะยกให้กษัตริย์ขุนนางผู้ใหญ่ ก็จก
 แรงของแต่งงาน พระเจ้าเหียนจงเม่งตรู ครุสัทธา เสงหมอ-
 ต้องว่า เจ้าจะแต่งงานบุตรสาวนั้นจกแรงพร้อมแล้วหรือ

๐ เสงหมอต้องทูลว่า สิ่งของนั้นจกแรงพร้อมแล้ว
 แต่การที่จะเลี้ยงขุนนาง ให้สมกับพระองค์ซบเลี้ยง
 ข้าพเจ้านั้นยากที่จะทำไปได้ พระเจ้าเหียนจงเม่งตรู
 พระสรวลแล้วตรัสว่าขุนนางที่เจ้าจะเชิญเขาไปกินเลี้ยงกันก็
 เห็นเขาจะไปทุกคนจก จะไม่ไปก็แต่ซงเกงคนเดียว เรา
 จะช่วยว่ากล่าวให้ซงเกงไปกินเลี้ยงที่ขานเจ้า ครุสัทธา
 แล้วกรยสั่งให้โจเสียงประกาศกับพวกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า
 วันพรุ่งนี้ให้ไปชุมนุมกัน ที่ขาน เสงหมอต้องกินโต๊ะพร้อมกัน
 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกขุนนางก็ไปพร้อมกันที่ขาน เสงหมอต้อง

แต่ชงเกงนั้นยังไม่ไป เเซงหมอต้องก็ไม่อาจใช้ให้ผู้ใดไป
 เชิญ เป็นแต่ให้คนไปสืบดูว่าจะมาหรือไม่มา

๑ ฝ่ายชงเกงรู้ว่า เเซงหมอต้องไปสืบดังนั้นก็พูดว่า
 เราช่วยอยู่เราก็อย ๆ ไป ครั้นคนใช้เเซงหมอต้องไคย
 ด้งนั้น ก็มาออกกั้พวกขุนนางและเเซงหมอต้องว่าชงเกง
 จะมา ขุนนางทั้งปวงก็พากันนั่งคอยอยู่ จนเกินเวลา
 กลางวันไปชงเกงจึงมาถึงแล้วชงเกงเรียกให้เอาถ้วยสุรา
 มาให้ ชงเกงจิบถ้วยสุราเข้าแล้วพูดว่าเวลานนี้เราไค้คารยสั่ง
 ว่าเวลาวันนี้ให้มากินสุรากับ เราจะขอค่านับเจ้าแผ่นดินเสีย
 ก่อน ชงเกงจึงฉันทหน้าไปข้างทิศใต้ค่านับ แล้วยกถ้วยสุรา
 ขันค้มทาสด้วยไม้ก็พูดว่าพวกต้องจะเข้าไปนั่งกัน ไค้ระนั้น
 ไม่ได้ พวกแล้วชงเกงก็ฉันทหน้าไปค่านับขุนนางซึ่งอยุ่ที่นั้น
 ชงเกงหาค่านับเเซงหมอต้องเจ้าของบ้านไม้ แล้วชงเกงก็
 ด้งไป

๑ ฝ่ายไค้ชมิความอายแก่ขุนนางทั้งปวงยิ่งนัก แล้ว
 ก็คิดว่าชงเกงคนนั้นชอเสียงเขาก็ขอมเลองลือ ปรากฏอยู่
 ในแผ่นดินว่าเป็นคนชอตรง แต่พระเจ้าเหียนจงเมงคก
 นัยถือเกรงใจเขา ถึงเราจะโกรธก็ระนงไว้ก่อนเมอพลง-

พลาคลงเมื่อใดคอยข้าเค็มเอา คิดแล้วเซงหมอตองก็เชิญ
 ขุนนาง ก็นโทะ เสพ สรา อยู่ จน พลบค่ำแล้วต่างคนก็กลับไป
 ครนอยู่มาโคชอุบคิดว่าพระเจ้าเหียนจงเมงคทรงพระเมตตา
 กำเรียบไม่กลัวเกรงผู้ใด ทำการทุจริตต่างๆครนอยู่มาภรรยา
 เซงหมอตองคลอคบุตรโคหลายวัน พระเจ้าเหียนจงเมงค
 ทราบความว่าภรรยาโคชอุบคบุตรชาย ก็รับสั่งให้จกหยก
 ทออย่างใด ไทกลอกซอขนทเอาไปประทานบุตรเซงหมอตอง
 แล้วตั้งให้บุตรเองหมอตอง เป็นขุนนาง ทหาชนแล้วโคชอุบ
 บุตรนั้นออกมาพูดสัพยอกว่า บุตรข้าพเจ้านจะเป็นขุนนางท
 สามชนไม่ใดหรือ

๐ ฝ่ายกชลกซอขนทเกรอพยายามทออยู่กับโคชแต่ก่อน
 ครนโคชพูดดังนั้น ก็นำเอาความไปทูลพระเจ้าเหียน-
 จงเมงคตามคำเซงหมอตอง แล้วกลอกซอเก็บเอาความท
 เซงหมอตองทำขมาแต่ก่อนนั้น ทูลให้พระเจ้าเหียนจงเมง-
 คทรงทราบ พระเจ้าเหียนจงเมงคโคทรงพงกชคเคืองเซง-
 หมอตองเป็นอนมาก จึงตรัสว่าชาติคนพาลลงจะชยเลียง
 ให้ตลกเท่าใด ก็ไม่ว่าคมันยงพูดจากำเรียบดังนี้แล้วกรบสั่ง

ไหลตกเซงหมอต้องจากทขนนางคนเคื่องยคี่เสย ครนอช
 มาภายหลังพวกขนนางรู้ว่า เซงหมอต้องต้องถชกักทล
 กล่าวโทษเซงหมอต้องว่า รัชสนยบปรกษาความเอาเทร
 เป็นจริงเขาจริงเป็นเทร และทำควมชวเป็นอนมาก พระเจ้า
 เทยนง เมง ตกรสว่าเซง หมอ ต้องถึง ทตาย แลวกรยส่งให้
 มาเสย

๑ ฝ่ายเฮยฉองเป็นขนนางผู้ใหญ่ เข้าไปทลชอน
 วอนชอออกจากราชการให้โต พระเจ้าเทยนงเมงตกร
 เห็นว่า เฮยฉองทลลาสองครั้งแลวชคไม่โตจงปรระทาน
 เครื่องทงกกกกก ซึ่งมยคีใหญ่กว่าขนนางทงปวงแต่ไม่
 ใ้วว่าราชการสิ่งโตใหญ่เฮยฉอง เฮยฉองกรยเคื่องยค
 ถววยขังคิมลาถลยไปชอยบ้านเคิมชองตัว

๑ ครนอชมาเฮยฉอง เป็นคนอายุมากกชวยสง
 ทาหมอมารักษาอาการทาคลายไม่ เฮยฉองคนนเป็นคนไม่
 นยถอเช่นผววงสรวงเทพยทาและสวคมนต์ ไหว้พระสวพัก
 ทกสิ่งเป็นแต่คนเฉย ๆ ชย ถอแต่ควมสจรักควมทจรัก
 สองประการเทานน ครนชววยมาหลายวน อากวรก หนกถง
 เลยฉอง จงคคววชววย ครงนเห็น จะไม่หาย จงใหญ่ชวชย

เขียนเรื่องราวถวายพระเจ้าเทียนจงเมงทวาขนนางเคียวนตค
 มาแต่ครั้งฮย ฮองเฮา รก เรียว เปลือง เบยทวค อย่มากขอให้
 พระองค์รักแรงเลอกเขาแต่ทมิสคยญญาชอตรง ทงแตงไว
 ให้ครยตำแหน่งทเลอนนให้ถอคออกเสย ราชการในพระ
 นครสิ่งไรไม่คให้เรงจคแรงเสยให้เรยบรอย และการทพคก
 จะไปคบ้านคเมืองเชานน ใหงคเสยก่อนถาฝ โคกรรทำผค
 เขยงอย่างประเพณ ให้พระองค์ปราชปรามเสยให้เขยนคัวอย่าง
 ขนกยขนนางเคียวทคตำแหน่ง โคก็อย่าให้ว่าก้าว กายไปค
 ตำแหน่งอน และพระองค์ระคคคคคความสิ่งโค และระทำ
 โทษฝโคให้พระองค์ทรงตรกตรองมิชฉฉาสยอยในคิธรรม
 กยการทกรษายานเมืองนน ให้พระองค์ทรงตรกตรองใหง
 ทนค เขียนเรื่องราวนนเสร็จแล้ว กส่งให้ขจรเขาเข้าไปถวาย
 พระเจ้าเทียนจงเมงคแล้วส่งกยขจรว่า ถายคางงแกกรรรม
 แล้วเจ้าอย่า ไคเช่น คพ และนิมนคพระ สวด กง เตก ทายญ
 ให้กยขจร เหมือนกยคนทงป่วงเสย และค้ายคาคโคส่งครง
 น แต่ขจรคาวกญาคพนของทงป่วงงจำไว้ เป็นแบขยข
 สยคอกนไป แล้วจงว้ายคานเขยขนนางฝใหญ่มากชานาน
 แล้ว ถึงไม่มีความชอยไว้ในแผนคินกจวัง แต่คนทงป่วง

สรรเสริญว่า บิดาเป็นขุนนางผู้ใหญ่ใจซื่อตรง ได้ช่วยทำ
 บำรุงแก่ขุนนางและราษฎรทั้งปวงถ้าแม้ว่าตัวเราตายแล้ว
 เจ้าจงหาคนทมิฬตบฉลากแต่งเป็นเรื่องของบิดาไว้ จะได้
 ปรากฏกับขัณฑ์หลานสืบไปภายหน้าและซึ่งชายศิลาบหน้าศพ
 นั้น จะทำหนังสือจารึกชื่อเราไว้ด้วยแต่เพียงยวดยคนเคียว
 ว่ายเคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 ซึ่งแต่เพียงยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 เขา ๆ ก็จะไม่ทำให้เจ้าจงจำคำบิดาสั่งไว้ ถ้าแม้บิดาตาย
 ไปแล้วเจ้าจงเอาเพชรพลอยหยกสิ่งของทุกไปตงเรียงประ-
 คยไว้ที่ข้างศพ เคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 ถ้าเคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 ไม่หอบสิ่งของทองนชนคแล้วเคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 คงจะคิดแค้นคนบิดา ถ้าเคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 แล้ว เจ้าจงยกของเหล่านี้ให้เคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 ชนวนอนเคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก
 คนไว้กับคนทั้งปวงนั้น เขียนลงไว้ในบายบักหน้าศพ และ
 เคียวยวดยคนไต่เรียนหนังสืออ่านอ่านาญ ถอย คำ ลก

ก่อนไม่ ก็ให้ทารกเสียในเวลานั้นอย่าคิดว่าเป็นเวลากลาง
 คนกลางวันเลย แล้วเจ้าจงเอาสำเนาขึ้นไปถวายพระเจ้า-
 เทียนจงเมงตจะโตทรวงทวายไว้ และเรื่องราวที่เคยยกทำ
 ให้มานั้น ถ้าเจ้าไม่สลักลงในบายศิลาโดยเร็ว เคยยกคนก
 ขนไต่ว่า แต่ก่อนเป็นคนขริไม่ชอบกับขบคา จะคิดแก้แค้น
 ขบคาก็คงจะมาทวงเอาเรื่องราวกลับไปแก้เสียใหม่ ถ้าเจ้า
 กระทำตามคำขบคาแล้ว ถึงเคยยกจะมาขอเอาคนไปแต่ง
 ใหม่ก็จะไม่ได้ ทั่วยเจ้าสำเนาเข้าไปถวายและสลักหลังลงใน
 บายเสียแล้ว และเรื่องราวที่เคยยกทำให้มานั้น คงจะทำ
 ขวกลศขบญญาสิน เขยฉงสังการยานเรือนของตัวเสร็จแล้ว
 กถึงแก่กรรม ขตภรรยาญาติพี่น้องก็พากันร้องไห้เศร้า-
 โศกและเมือเขยฉงถึงแก่กรรมนั้น พระเจ้าเทียนจงเมงต
 เสวยราชสมบัติโตเกาย

๑ ฝ่ายขบคาเขยฉงครั้นขบคาลงแก่กรรมแล้ว ก็เอา
 เรื่องราวของขบคาเข้าไปถวายพระเจ้าเทียนจงเมงต และบอก
 ขนนางผนอญผใหญ่ ไทรแล้ว ก็มาทักแจ้งทาทสำหรับขนนาง
 จะเซนและทไวศัพ ทั่วยเป็นธรรมนิยมจน ถ้าขนนางผ

ใหญ่ตายแล้ว ชุมนางทั้งปวงจึงจะชอยกันกตไม่ชอยกันกต
กตของมาเช่นศพทุกคน พวกชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็มาเช่นศพ
เฉยฉอง

๑ ฝ่ายเศษยวตกรรตแรงสังของ จะมาเช่นศพเฉยฉอง
ทวยบุตรเฉยฉองริชาว่าเศษยวตจะมาเช่น ศพบตาทำตาม
บตาสังไว ครั้นเศษยวตมาถึงบุตรเฉยฉองก็เขาก้านย ฝ่าย
เศษยวตเห็นสังของวางไวทบนโตะริมศพ จึงถามบุตรเฉย
ฉองว่าท่านเอาสังของมาวางไว้ริมศพดังนี้ ท่านคิดเห็นเป็น
ประการใด บุตรเฉยฉองจึงว่าสังของทงนเป็นทรกชของบตา
ข้าพเจ้า เคย ไต่ชิมเล่น มาแต่ก่อน ข้าพเจ้าจึง ไต่เอา มา
ทงไว

๑ เศษยวตว่าชองรกบตาทงนมีไส้ของชัว พก
แล้วเดินเข้ามาทรมโตะ จึงหยบเอาชองทวางเรียงไวบนชน
มาพิจารณาทุกสัง แล้วสรรเสริญว่าสังของทงนเป็นชองค
บุตรเฉยฉองไต่ทงชอกให้สังของทงนกับเศษยวต เศษยวต
ตอบว่าเราชอยใจท่านหนักหนา แต่สังของทงนเป็นชองรก
ชองบตาท่านไม่ควรเราจะเอาไป บุตรเฉยฉองจึงว่าท่านก็

บิดาข้าพเจ้าก็เป็นคนรักใคร่กัน แล้วยกบิดาข้าพเจ้าที่ไต่ส่งไว้
 ให้ข้าพเจ้าฝากตัวอยู่กับท่านด้วย แล้วยกข้าพเจ้าอันนอน
 ให้ท่านช่วยส่งเคราะห์ ทำหนังสือเรื่องราวให้ข้าพเจ้าเขียน
 ไว้ในย้ายศิลาบิณฑบาต ท่านไต่ไปรบกวนข้าพเจ้า จึงทำ
 เรื่องราวให้ข้าพเจ้าว่า บิดาเป็นชนนางผู้ใหญ่ แล้วยกท่าน
 บำรุงกับพวกราษฎรทั้งปวงดาท่านทำเรื่องราวให้ข้าพเจ้าแล้ว
 เหมือนบิดาข้าพเจ้ายังเป็นอยู่หาเบียดเบียนไม่ ท่านช่วย
 ส่งเคราะห์ข้าพเจ้าครั้งนั้นข้าพเจ้าจะสนขงคุณท่านให้หนักหนา
 บัทรเคยของพูดแลวกรองให้ กมหนักกราบลงทเท้ายวด
 เทยวุดงมอให้ลกชนแลวว่า การสั่งนไม่เป็น การหนัก
 สักเท่าใด ถ้าท่านจะให้เราทำเราจะช่วยส่งเคราะห์จกแรง
 ทำเรื่องราวสรรเสริญให้ชื่อเสียง บิดาท่าน ฟังเพลงไป พด
 แลวเทยวุดกกลากลับไปทบ้าน บัทรเคยของกเฮาสังของทกตง
 ไร่รวมคพนนให้บวชนไปให้ถึงบ้านเทยวุด แลววานคนท
 มสทบัญญัติชอบชดมาสยกับบิดา ไปช่วยคกเทอนให้เทยวุด
 เร่งทำหนังสือเรื่องราวนี้เร็ว ๆ แลวจกหาช่างมาทำบาย
 ไร่คอยทาเทยวุดทำเรื่องราวแล้ว จะไต่เร่งสลักให้ทนการ

๐ ฝ่ายเตยยวตเป็นคนโลภหาร สักทวไม้ ครนไค
 สั้งของ ๆ บุตรเขยฉองกยณคเขนอนมาก จึงคคทาเวองราว
 เบนขอความสรรเสริญว่า เขยฉองนเบนขนนางผู้ใหญ่ชอตรง
 ทอแผ่นคิน แลวประการหนงขนนางแลร่ายกรรมความทุกข
 รอน เขยฉองก็สังเคราห์โดยสัจทวไม้เห็นแต่ลาภของผไค
 ไคช่วยทำนบารุงแผ่นคินของ พระมหากษัตริย์ให้อย เยนเบน
 สขมาไคชานาน แลวทวชาพเจาเตยยวตคน มีจตรระลกฉง
 เขยฉองชงเป็นคนสตัยชอตกเขาคำมไคชาค ครนแตงเบน
 ค้ำโคกลง แลวเตยยวตคคคคขนกระคาศย สั้งให้กยผลทไปตก
 เตอนนมาใหบุตรเขยฉอง บุตรเขยฉองไคหนงสอแลวกให้
 ช้างเร้งสลกในเวลากลางคนเสร็จแล้ว ครนรุ่งขนบุตรเขย-
 ฉองจคแจะเจาสำเนาหนงสอ เขาควายพระเจาเหยนจร-
 เมงค พอกยสลกชอขนทไปบอกบุตรเขยฉองว่า มรับสั่งว่า
 เขยฉองเบนขนนางผู้ใหญ่มีความชอขอย ในแผ่นคินยงไม่
 ทรงทราวว่า ท่านจะให้ผไคทำหนงสอจารกทบายบกหนาคพ
 จึงรบสั่งใหม่มาถาม

๐ บุตรเขยฉองไคฟังรบสั่งกอลกชอว่า แลวหยบ
 เจาสำเนาทเตยยวตทำมาไทนน มอขให้กอลกชอนำเขาไป

สำเนานักโตเอาเข้าไปถวายพระเจ้าเหียนจงเมงคิ ถึงจะ
 เพิ่มเติมด้อยค่าใหม่ก็ไม่โดยบุญคุณของท่าน ครั้นอยู่กบเรา
 เป็นอนันมาก เราไม่ไต่ลมคมเคยยวคคอก คงจะกรวยไหว
 สันของคตท่าน คนไซกตไปแจ้งกบเคยยวค เคยยวคโคฟง
 กงนนกระทยเทาแล้ววว่า เราไม่เท่าเอียดของแล้ว เห็น
 เอียดของจะส่งขจรไว้ และเราเป็นคนเขนกขงมาเสยรูกบคน
 ทาย

๐ ครั้นอยู่มาเคยยวคชง เกงเทงกิก ถึง แกกรรม
 ขุนนางทชชอ ตรงแก่ เมาตง ทลลา ชอก จาก นชก ราชการเสย
 หลายคน ยงแต่ชนทอชวเคยเกาเลงเป็นขุนนางผ ใหญ่อยู่
 ขุนนางทมสคขณญา ชอตรง คอแผนคน นนยง เหลออยู่ นอย
 และเมอพระเจ้าเหียนจง เมงคิ โทเสวยราช สมบตจระคิคราช-
 การสังโค ถูกตองตามชยง ตามฉรรม เนยมแล้ว พระเจ้า
 เหียนจงเมงคิให้เจ้าพนกงาน เอาแก้วและหยกของวิเคษมา
 แหวนไวทในเกง รัชมสว่างเหมือนกลางวัน แล้วกปล้อย
 หลิงข้างในเสยพันคน ครั้นภายหลังพระเจ้าเหียนจงเมงคิ
 รกโครุ่มหลงอยู่กบนางบชชย นางบชชยทลยยงให้ดอตนาง

เซ่งสีของเข้ออกจากช่องเขาแล้ว นางบุษย เก็บเอา ความแท้
 มาขาย กล่าว โทษ ไทจิ๋ว เอ็งจ๊ก อ๋อง กอง อ๋อง พระราชบุตร
 พระเจ้าเหียนจงเมงต เกิดด้วยนาง เซ่งสี ของ เขา พระเจ้า
 เหียนจง เมงต กักเช็ด ถอยค่า ทรัพย์ ส่งให้ ไทจิ๋ว เอ็งจ๊ก อ๋อง กอง
 อ๋อง กระทำโทษตัวตายเสียในวันเดียวกันทั้งสามคน พวก
 ขุนนางและราษฎรทั้งปวงรู้ว่า พระเจ้าเหียนจงเมงตเช็ดถอย
 ค่านางบุษย ให้ถอยนางเซ่งสีออกจากทมเหล็ด แล้วให้พระ-
 ราชบุตรฆ่าตัวตายทั้งสามคนดังนั้น ก็สะทึงตกใจว่า พระเจ้า
 เหียนจงเมงตล้มหลังเช็ดถอยค่านางบุษย บานเมืองจะเกิด
 อันตรายต่าง ๆ

๑๑ ขณะนั้นนางบุษยคลอดบุตรโหล่ทิดกักไม่หยดคลั่ง
 เสียสติไปจนถึงแก่กรรม พระเจ้าเหียนจงเมงตเสียดพระทัย
 เคঁราโศก คิดถึงนางบุษยเข่นอนมาก และนางห้ามทั้งปวง
 พระองค์ก็ไม่ชอยพระทัย กอปลกซ้อซนทณใหญ่ เห็นพระเจ้า
 เหียนจงเมงตไม่สยายพระทัยดังนั้นจึงเข้าไปทูลว่า ขอให้
 พระองค์มีตรารับสั่งให้ข้าพเจ้าไป เทยว จักหา สัตว์ทรปรังาม
 ค้องลกษณะ ในเมืองนอกเมืองมาปรนนิบัติพระองค์ ข้าพเจ้า
 จะไปเทยวหาหณึ่งรูปงามทมสคตบัญญัติ มาคลองพระเกษ

ต่าง ๆ แล้วนางไฉฉินมาบอกเชื้อสิ่งของอยู่ที่หอขวยเตงมีใต้
 ชาติ นางไฉฉินคิดเขียนคำโคลงชมตอกดวงช่วยบัคไว่ตาม
 ฝักผนังหน้าต่างกนกน ซอเสียงนางไฉฉินกลองล่อทวไป
 ตามแขวงเมืองเฮงชวยก็ย

๑ ฝ่ายกอลลกซอกก็เข้าไปหากงตงสนพทว่า มรย
 สิ่งให้เราจกหาหญิงทมิรูปร่างมมตบขญญาเฉลียวฉลาด
 นนเข้าไปในวัง เราเที่ยวสืบเสาะคุ่มากหลายคำยลหาพบ
 ขตรสาวผู้ใดจะมีรูปร่างงดงามไม่ เราเห็นอยู่ก็แต่นางไฉฉิน
 ขตรสาวท่าน รูปร่างทมิ สตบขญญาพอจะเอาไป ถวายได้
 กงตงสนมีความอาลัยอยู่ด้วยขตร แต่ขตรขบสิ่งไม่ไคก
 จคแรงตกแตง นายขตรสาวเข้ามาเมืองหลวงกับกอลลกซอ
 ครนมาดงกอลลกซอกปากกงตงสนกับนางไฉฉินเข้าเฝ้า

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงคทอกพระเนตรเห็นนางไฉฉิน
 รูปร่างงดงามหามผู้ใดจะเปรียบไม่ พระเจ้าเหียนจงเมงค
 คพระทัยงนิก จึงถามว่าอายุได้เท่าใด กงตงสนทูลว่า
 อายุได้สิบสี่ จึงรับสั่งให้สาวใช้พานางไฉฉินเข้าไปใน
 คำหนักแล้ว ให้ประธานทองคำพันคำลงกับแพรพันผย ให้

กึ่งของสนับคานางไฉฉินไปไฉ่ล้อย แล้วให้กอลักซอไป
กินโต๊ะกับกึ่งของสนับด้วย

๑ ฝ่ายกึ่งของสนับคคองบตรสาวกรองให้ แล้วถวาย
บังคมลาออกมาจากทเฝ้า มากินโต๊ะประทานกับกอลักซอ
สนิท ขณะนั้นพระเจ้าเหียนจงเมงค รัชสั่งให้เจ้าพนักงาน
จัดโต๊ะและสำราญเสวยด้วยนางไฉฉิน ครั้นพระเจ้าเหียน-
จงเมงคเสวยโต๊ะสำราญแล้ว ก็ทรงนางไฉฉินเข้าไปในทพระ
บรรทม พระเจ้าเหียนจงเมงคตำรวานางไฉฉินเป็นสาว
เก๋ยังไม่เคย แต่พระเจ้าเหียนจงเมงค กำเริบด้วยความ
กำหนัดกล่ากกระทำหักหาญโดยกำลังเมา นางไฉฉินก็
ออกกลนทนความเจ็บให้ตามพระทัย พระเจ้าเหียนจงเมงค
ทรงพระเมตตานางไฉฉินมาก ขอบำวันหนึ่งพระเจ้าเหียน-
จงเมงคเสด็จออกขุนนางกลับเข้าไปข้างใน เห็นนางไฉฉิน
นั่งคุกคามไคองท เขา กล่าวสรรเสริญ ต้นขวย ขวยก็ ทราบ ว่า
นางไฉฉินรักขวยขวย จึงประทานช่อเสี้ยใหม่ช่อนางขวยขวย
แล้วรัชสั่ง ให้ปลุก ต้น ขวย ขวย ไว้ทใน พระ ตำหนัก ทก แห่ง
ตำหรับให้นางไฉฉินชมเล่น ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้า
เหียนจงเมงคพานางขวยขวยไปเที่ยวชมสวนดอกไม จึงครด

ว่าถูกนกไม้สร้อยเส้นคอกขวยชวยกำลังขาน มีกลิ่นหอม
 ตระหลบสนใจเหมือนกลิ่นตัวเจ้าเรา มีความสบายใจนัก ทำ
 อย่างไรคนทั้งปวงจะใคร่ว่าเจ้านี้ ถึงไม่ได้แต่งตัวก็ยังมี
 รูปร่างงดงามกว่าคนทั้งปวง

๑ นางขวยชวยทูลว่าการทิ้งคางามของข้าพระองค์
 เปรียบเหมือนหงส์คอกขวยเมื่อเวลาขาน มีกลิ่นหอม ขย
 พระองค์มีความยินดี ถ้าคอกขวยเหี่ยวแห้งโรยร่วงไปแล้ว
 พระองค์กระเบาหน่ายเกลียดชังไป คอกขวยที่เหี่ยวแห้งนั้น
 เจ้ากระเบาไปทิ้งเสีย คอกไม้ชนิดนี้เมื่อแรกขานมีกลิ่นหอม
 เจ้าก็เอามาถวายให้พระองค์ชมเชย ต่อไปอีก พระเจ้า
 เห็นจริงเมื่อกำลังตรัสว่า ถ้าเรามีใจเหมือนเจ้าแล้ว ขอ
 ให้เทพยดาเจ้าของคอกไม้เป็นพยานด้วย นางขวยชวยจึง
 ทูลว่าขอย่าให้พระองค์ลืมนาคอนนั้นเสีย ถ้าพระองค์ไม่ลืมน
 คาคอนนั้นแล้ว ถึงตัวข้าพระองค์กระเบาขอยขยประการใด กระ
 ขอลดองค์พระองค์กว่าจะหาชีวิตไม่

๑ พระเจ้าเหียนจงเม่งกั ตรัสว่าเจ้ามีสติปัญญา
 ใ้ทำโคลงไว้แต่ก่อนนั้น พวกชนนางทั้งปวงได้ฟังก็สรร
 เสริญสติปัญญาเจ้า บัดนี้เจ้าจงทำคำโคลงสรรเสริญ

คอกขวสีกขยหนงเรวระใหพวคนนางค นางขวยชยจงว
 บัญญาซาพระองคคนเขนขญญาผหญิง ทไทนจะสพว
 ขนนางใด แตพระองครบสงใหทาแลวซาพระองคกระทำ
 ถววย ถอยคาทซาพระองคทานนไมสัด พระองคอย่าได้
 คเคยน นางขวยชยทลคงนแลวพอเจ้าพนกงานเขามา
 ทลว่า ออยเขงมวขนนางเมืองเฉยทำ เล้าออยเสย
 ขนนางเมืองไซจวจคโคคอกขวยชวยทประหลาดเขามาถววย
 พระเจ้าเหยนจงเมงคโคพงคพระทษ จงรบสงโทกอลกชช
 ขนทเขาคนขวยชวยนไปปลกรักษาไว้ในสวนโทค

๑ ออยมววนหนงพระเจ้าจงเมง คประทาน โคะพระ-

ญาควงคในสวนขวยชวย ปรารณางจะอวคนางขวยชย พว
 พระญาควงคครนเขามา นกน โคะและเสพสรัก โคย
 เสยงชลยเข่า จงทลพระเจ้าเหยนจงเมงควาเสยงชลยเข่า
 ออยทในแกงเพรารนทหนา พระเจ้าเหยนจงเมงทจทรสว่า
 นางขวยชยเข่า ถาทานทงปวงอยากรเห็นนางขวยชยเรา
 จะเรยกอออกมาโทค พระญาควงคทลว่า ซาพระองคทงน
 อยากรได้เห็นอยากรใครจะพงเข่าชลยควย พระเจ้าเหยน-
 จงเมงทรบสงกอลกชชไปพานางขวยชยออกมา นางขวยชย

ออกมาค่านับพระญาติวงศ์ทั้งปวง พระญาติวงศ์ทั้งปวงก็พากัน
 ทรยศค่านับ พระเจ้าเหียนจง เม่งตริง สังกย นางขวยซยว่า
 เจ้าเป็นคนมีสติปัญญาในการเดินต่าง ๆ และครองนเราให้
 เลี้ยงโตะพระญาติวงศ์ทั้งปวง เจ้าจึงเข้าข้อยและรำให้ท่าน
 ทั้งหลายค นางขวยซยได้ฟังรบสังกยจกแจงตัวราชทนายพระ-
 ทนง พระญาติวงศ์พากันคุกเพลิดเพลนไป พระเจ้าเหียนจง-
 เม่งตริงตรัสว่าเวลาอนนเป็นทสขาย เราพากันเสพสราให้
 สกสกวทนง และพวกทวมเมืองเกยจิวเฮาสรามามาให้อย่าง
 หนึ่งซอซยโลจวมกลนหอมเป็นอันมาก ตรัสคิงนนแลวจ
 รบสังให้พนักงานไปเฮาสรามามาให้นางขวยซย เขาด้วยทอง
 รินประทานให้พวกพระญาติวงศ์ทั้งปวงกิน แต่เลงอองน
 กินสราเมาอยู่แล้ว ครนนางสังสรามามาให้เลงอองนจนจะ
 รบด้วยสรา เท้าไปสะตคตลกเท้านางขวยซยเข้า นางขวยซย
 โกรธกักตยเข้าไปเลี้ยงในแกง พระเจ้าเหียนจงเม่งตริงตรัส
 ว่า นางขวยซยนจะเข้าไปในแกงก็หายอกให้รู้ไม่ คน
 พนักงานที่ใส่อยู่นนจึงทูลว่า นางขวยซยลงเท้าหลวมจะเข้า
 ไปผูกดวงเท้าเสียใหม่แล้วจึงจะกลับออกมา ขยู่ประมาณคร
 หนึ่งพระเจ้าเหียนจงเม่งต รบสังให้คนใส่เข้าไปหาควนาง

บวชชยออกมา ครนนางบวชชยมาจงทูลว่าข้าพพระองค์ลก
 ขนยงไม้ไค้ ข้าพพระองค์จงมาไม้ทนรบสัง พระเจ้าเหยน-
 จงเมงตงทรสว่า ถ้าเจ้าช่วยเรชชยแล้วกลบไปเสยเถก
 แล้วรบสังให้เถกโทะเสย พระญาตวงศ์ค่างคนก่ถากลยไป
 ทอย

๑ ฝ่ายเลงออง ครนต่างเมาสรอกโทะศคคควาเมือ
 นางบวชชยเอาถวยสรามาสังโหนน เท้าไปถูกรองเท้านาง
 บวชชย นางบวชชยจะทูลพระเจ้าเหยน จงเมง ต ทรง ทราบ
 แล้วจะทรงชคเคอง จงคควาเฮยชยพระราชขทรเชยพระ-
 เจ้าเหยนจงเมงคินนเบนคินมสคตขณญา แล้วพระเจ้าเหยน-
 จงเมงคคททรงพระเมตคาคอยเบนอนมาก จงให้คนใช้ไป
 เชญเฮยชยมาปรกษา ครนเฮยชยมาดงกคานบกันแล้ว
 เลงอองจงพควา วนรบสังให้เราไปกิน โทะทสวนบวชชย
 เรากนสรฯเข้าไปหลายถวยกเคลบเคลมไป ความผกทเรา
 มีไค้แกลงนนเกกชนกับเราความใหญ่เหมอนกับแผ่นดิน

๑ เฮยชยจงว่า ความนทานไปหยอกนางบวชชย
 หรือ เลงอองจงวาการนทาไมเจ้าจงรู้ เฮยชยจงว่าถ้าไม

ให้คนทั้งปวงรักการสิ่งไรก็อย่าทำ และความทรงผอนเขาก
 ร้อย แต่พระเจ้าเหียนจงเมงตหาทรงทราบไม่ เลงอองจง
 ว่าจะให้เชิญท่านมานั้น จะปรึกษาด้วยความเร่งรีบ ถ้า
 นางขวยชยกราบทูลพระเจ้าเหียน จงเมงต ว่าเราหยอกตงน
 แล้วเราจะคิดประการใด เอยชยจึงว่าไม่เป็นไรท่านอย่ามี
 ความวิตกเลยซาพเจ้ามีความคคอยู่ จะช่วยไม่ให้ท่านมี
 ความผิด เอยชยจึงว่าพรังนเราเข้าไปเฝ้าให้พร้อมกันแล้ว
 ทูลให้ทรงทราบ ครนรุ่งขึ้นเวลาเฝ้า เลงอองกับเอยชยก็
 เข้าไปเฝ้าทข้างใน ครนถึงหน้าพระที่นั่ง เลงอองคุกเข่าเคน
 เข้าไปคำนับทูลขอโทษทว่า พระคณทพระองค์ประทานโทษ
 กับข้าพระองค์เวลาวานนี้ แต่กลางข้าพระองค์คนอยส์แรง
 สราไม่ได้ จึงไคส่คตถกรองเท่านั้นนางขวยชย แต่ใจข้า
 พระองค์คนนมิไคคตประทษร้ายสิ่งหนึ่งสิ่งใดโทษข้าพระองค์
 นถงชวค พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงคคในพระทัยว่า การ
 สิ่งนถ่าจะว่ากล่าว ราษฎรทั้งปวงจะครหาว่าเรารักแต่คน
 รุงงามหารกญาตพนองไม่ จึงตรัสว่าการอนนเจากมิไค
 แก่ล้งเราไม่ถอโทษคค เลงอองคำนับแล้วดอยออกมาอน
 อยู่ในทเฝ้า ครนเลงอองออกจากทเฝ้าแล้ว เอยชยจึงทูล

กษัตริย์เจ้าเหียนจงเมงคิดว่าข้าพระองค์เห็นพวกหามกม มาก
 ประมาณสักสามพันเศษ แล้วพระองค์จึงให้กลลขอเทยว
 สยเสาะหาหญิงมาชก พระองค์จะใช้การสังโค พระเจ้า
 เหียนจงเมงทรงครัดว่าหามนนมมากจริง แต่จะเอาทเขน
 งามเขนคนนกันชย เราอยากจะได้ไรหาหญิงทรปร่างงดงาม
 นน เข้ามาไว้ใช้สอยปฏิบัติพอใดความสขบ้าง

๑๑ เขยชยจงว่าพระองค์จะต้องพระราชประสงค์หญิง

รูปงามแล้วข้าพระองค์ทราชชย ว่าหญิง รูปงาม มอชย คนหนึ่ง
 นางเขยงกชวณภรรยาสัวของน้องชายของพระองค์นน เขน
 คนรูปงามกว่าหญิงทงปวง พระเจ้าเหียนจงเมงตรัดว่า
 รูปงามนางเขยงกชวณกชชยชยนนเขนชยงไรกัน เขยชย
 ทลว่านางเขยงกชวณนน ข้าพระองค์ไม่ไคเห็น ทคนไค
 เห็นทาคำเพลงสรรเสริญนางเขยงกชวณไว้ พระองค์อยาก
 จะไคไรทชคพระเนตรกรยสัง ให้หานางเขยงกชวณเข้ามาเผ
 พระเจ้าเหียนจงเมงตรัดให้กลลขอชอไปหานาง เขยงก-
 ชวณเข้ามาเผ กลลขอชอไปทชานสัวของ ชอกนางเขย-
 งกชวณว่ามรยสังให้ทชานเขาไปเผ นางเขยงกชวณจงว่า
 มรยสังให้ชอพเจ้าไปเผคชยเหตุประการใด กลลขอชอชก

ว่าไม่รู้ เชิญท่านเข้าไปเฝ้ากระวีรภอก นางเฮยเงกชวณก็
 เข้ามาหาตัวของแล้วพูดว่า บัคนรยสัง ไทกอลกซอกชอนทนน
 มาหาตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่ามีเหตุสิ่งใด
 หรือจะมีผู้กราบทูลให้ทรงทราบว่าข้าพเจ้านรูปร่าง สะอาด
 กว่าหญิงทงยวง จะต้องพระราชประสงค์เอาเข้าไปไว้ไซ้สขย
 ทในวง ถ้าข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้าตรงนตองพระราชประสงค์แล้ว
 ก็จะไม่ไค้กลับออกมาปฏิบัติท่านค้อไป ข้าพเจ้าคิดว่าจะอยู่
 ปฏิบัติท่านกว่าจะหาชีวิตไม่

๑) สิวของจึงว่าการเขนมาคณน แลวกเขนกรรมจะ
 ทำอย่างไรไค้ ถ้าเจ้าเข้าไปคณนพระเจ้าเขนจงเมงคไม่
 คองพระราชประสงค์แล้ว ก็จะไม่ไค้กลับมาเห็นหน้ากันค้อไป
 สิวของกยนางเฮยเงกชวณกรองให้รกกนสังเสยกันต่าง ๆ
 เขนอนมาก แลวกอลกซอกคกคกเทอนเรงรคณางเฮยเงกชวณ
 นางเฮยเงกชวณกล่าสิวของออกจกข่าน มาโดยโคกเครำมี
 ไค้คองคว กอลกซอกคพานางเฮยเงกชวณเข้ามาเฝ้าคณน
 แลวกหมอยกมหนายอยู่ พระเจ้าเขนจงเมงคเห็นนางเฮย-
 เงกชวณมคความขาย จึงรบสังว่าคคคคย เวลาคณนพระเจ้า
 เขนจงเมงคสังให้จคเทยนและคระเกยงชนให้สิวว่าง

นนเต็มเขนบตรเคยเซียงจง เคยเซียงจง ไหนางลสิมารคา
 นางเอยกยชยมาเลียงไว พระเจาเหียนจงเมงตรบสังวา
 อภิษรหนควอกษร เขนมตรกบทของสระกคกนอยให้เปลี่ยนชื่อ
 เสียมใหม่วาเอยกกตง แลวตงเขนสัทหนง ตงแต่นนมาพวก
 แซเอยกแซงแรงวามฏรรกกลวเกรงพวกแซเอยก และเมอนาง
 เอยกยชยเข้ามาอยในวังน ร้องและชบว่าถวายพระเจา-
 เหียนจงเมงตทกวัน พระเจาเหียนจงเมงตกรกใคร่มาก
 ประทานเครของบกผมทองให้ เมอนางเอยกยชยจรแตงตวันน
 พระเจาเหียนจงเมงตช่วย จดแรง ตกแตง บกคอกไม้แซม
 มวยผมิ ไหนางเอยกยชยเส่มอกทกครง แลวพระเจาเหียนจง-
 เมงตลุมหลงอยกยนางเอยกยชย หาไคเสด็จไปทเก่งนาง
 ขวยชยไม้ นางขวยชยจงถามนางสาวใช้สินทว่า เจาร
 อย่างไรข้างในสองสามวันน พระเจาเหียนจงเมงตทาสังไค
 จงไม้ไคเสด็จมาทเก่งเรา

© นางเอยนองจงวาการสังนซาพเจาไม่ทราย ถ้า
 หาตัวกอลกชชอนทมาถามก็จะทรายคอก นางขวยชยจงให้
 นางเอยนองไปหากอลกชชอมา นางเอยนองไปถงทอย
 กอลกชชอ เห็นกอลกชชอนทนงหลงอย นางเอยนองคึด

พระหยอกกอลลกซอ จึงหักเอาคอกท้อช่วยท้ออื่น ๆ มาใส่ที่
 ในรูมูกกอลลกซอซนท กอลลกซอตกใจตน จึงถามว่านาง
 มาทำไม นางเอียนของหัวเราะแล้วจึงว่านายขาพเจ้าไซ้ให้
 มาเชิญท่าน กอลลกซอซนทยกนางเอียนของ กพากันมาหา
 นางขวยสข นางขวยสขจึงถามกอลลกซอซนทว่า พระเจ้า
 เทียนจงเมงคมีพระสั่ง โคหลายวันแล้วไม่เห็น พระองค์เสด็จ
 มาแก่เรา

๑ กอลลกซอจึงว่าพระองค์ โคภรรยาสี่ของ มาเป็น
 หามไว้อีกคนหนึ่ง ยศนพระองค์ทรงพระเมตตาเป็นอันมาก
 ท่านยังไม่หรือ นางขวยสขจึงว่าเราไม่เลย แล้วถามว่า
 พระองค์ทรงรักใคร่เขาอย่างไรบ้าง กอลลกซอซนทจึงว่าดง
 แตนางเอียกษยเข้ามาอยู่ในแก่งขาพเจ้าเห็น พระองค์สยาย
 พระทนต์หน้า แล้วพระองค์ให้ประทานเครื่องทองคำอย่าง
 ทศยกมณ ญาติพี่น้องนางเอียกษยหนักให้ตั้งเป็นขนนาง
 สัน เก่งทนางเอียกษยชยนั้นตงยหือว่าเนยเกย แล้วนาง
 เอียกษยจะแต่งตัวและแต่งเก่งนนเหมขนกษยของเขา

๑ นางขวยสข โค ฟงกอลลกซอขอกดง นนกรองให้
 แล้วว่าเต็มเมอเราเข้ามาอยู่ในวัง ก็คิดอยู่ว่านานไปจะ

เยนตงน บคนกเขนเหมอนอยางคึกไว้เจ้ากลบไปก่อนเด็ก
 กอลกซอจงดานางขวยชยกลบไป นางเอยนอง จึงพูดว่า
 ท่านอย่าไควตกทกขรอนไป ข้าพเจ้าคึดตามขัญญาเห็นว่า
 อ่อนน้อมต่อพระองค์อย่าให้ชกเคองว่าเราหงหวงเศรำไศก
 ด้วยพระองค์ไค่นางห้ามมาใหม่ ให้ท่านแต่งตัวให้งามค
 แล้วไปคอบเฝ้าททำเก้ง คึดค้ำหนกทศไค่นางห้ามทงปวง
 เฝ้าพระองค์จะตรัสประการไค้จะไค้แจ้ง นางขวยชยไค้
 พงแล้วกมาทแต่งตัวสองกระเจกแล้วถอนใจใหญ่ว่า
 เทพยดาเจ้าให้ข้าพเจ้าเกิดมาชอกงไซณ มีรูปร่างงดงาม
 ดงเพียงนแล้ว ยงมาไค้ความทกขทรมานเคอครอนอยู่แต่
 ผู้เคียว พดแล้วกรองให้คึดเกยจครานการทระตกแต่ง
 หญิงสาวไซทในเก้งจงพุดจายลอบโลม และตกแต่งตัวให้
 นางขวยชยงามคแล้ว นางขวยชยกบหญิงบ่าวเจ้าคนแปค
 คนจะมาเฝ้าททำเก้ง เห็นพระเจ้าเหยนจงเมงตเสดจอยู่ไค้
 ทันไมแต่พระองค์เคียว นางขวยชยจึงเข้าไปค้ำนย นาง
 ขวยชยขมแล้วจทลว่า ทรวนเวลานกไมรอนไมเอนแล้ว
 ลมขางทศเห็นอพคมาเอนสขาย ข้าพระองค์ไค้มาดงนกกแก
 ทกขให้มความสขสขาย

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงต จึงตรัสว่า เราคิดว่าจะไป
 ทาตัวเจ้ามากินสราและชมดอกไม้เล่นด้วยกันทัน พอเจ้า
 มาก็ตแฉง นางขวยชยจึงทูลว่าข้าพพระองค์ทราบว่าพระองค์
 ใต๋หึงรปงามมาใหม่ ข้าพพระองค์จึงออกส้าหมาสวมขญ
 พระองค์ ก็ขประการทนางข้าพพระองค์ระขอพอกับนางรปงาม
 จะใต๋รจักฝากตัวไว้ด้วย พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงตรัสว่า
 เรานเหมือนใต๋คนไมทเขาไม่สรรเสริญไว้ ไม่ควรรทเจ้าจะ
 พุดตงน

๑ นางขวยชยจึงทูลว่า ข้าพพระองค์ระขอใต๋พอกับ
 นางเอ๊กกชช พระเจ้าเหียนจงเมงตชคไม่ใต๋จิงว่า ถ้า
 เจ้าไม่เกลยคชงเขาแล้วเราจระเรียกมาใต๋พอกัน เขามา
 แล้วเจ้าชยว่าเสยคแทงเขา นางขวยชยจึงว่าข้าพพระองค์
 หาเป็นเช่นพระองค์ตรสไม่ แต่ขอใต๋เขามาค่านขข้าพพระ-
 องค์เสยคแล้วไป

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงต จึงตรัสว่า การแต่เพียงน
 ไม่ยากคอกจิงรบสังใต๋ไปหานางเอ๊กกชชชออกมา นาง-
 เอ๊กกชชจิงออกมาค่านขนางขวยชช แล้วพระเจ้าเหียน-
 จงเมงตรบสังใต๋เจ้าพนกงานจกใต๋ระมาตง แล้วกใต๋ขกข

นางขวยชยนางเอยกยชย พนกงานวันสราได้สามครั้งแล้ว
 พระเจ้าเหียนจงเมงตจิง ตรัสกับนางขวยชยว่า เจ้ามัสก-
 ยัญญาทำหนังสือตรงทำคำเพลงชมนางเอยกยชยลึกลับ
 หนังสือ นางขวยชยจึงทูลว่าคำเพลงทขาพระองค์ของท่านนระ
 ไม่เพราะ แล้วด้อยคำไม่คงงามดังรูปนางเอยกยชย รูป
 นางเอยกยชยจะงามเกินคำเพลงไปอีก นางเอยกยชยจึง
 ว่าทวซาพเจานเปรยขเหมือนคนไม่ทเขาไม่นยถอ ไม่ควร
 ทพระมเหสีจะมารวากกล่าวขกยอให้เกินไป

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงตจรัสว่าเจ้าสองคนนอย่าพค
 จาถอมทวเสัยแล้วรับสั่งให้นางพนกงานเอาแพรวสแดงมาฉน
 หนังสือ มาวางลงบนโต๊ะตรงหน้านางขวยชย นางขวยชยก็
 เขียนคำเพลงลงในแพรวแดงถวายขทหนังสือ พระเจ้าเหียน-
 จงเมงตจรัสเสริญว่าคำเพลงนค จึงเอาหนังสือคำเพลง
 นั้นสั่งให้นางเอยกยชย นางเอยกยชยคแล้วคิดแต่ในใจว่า
 คำเพลงนคก็จริงอยแต่ว่ารกล่าวเขนสำนวนมาก คำคณน
 ว่าเรามาแต่เมืองซอซ ทอนกลางนนเปรยขเราเหมือนคอก
 ไม่ทชอกซาแล้ว ทอนปลายขเราว่าอวนพิ เรากคคจะทำ
 ทขอย่างคเขาจะว่าประการโต คคแล้วจึงว่าท่านมเหสีน

รูปร่างงดงามกว่าคนทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะขอทำคำเพลง
 สรรเสริญถวายท่าน ๆ จะให้ทำหรือไม่ให้ทำ นางขวยชย
 จึงตอบว่าข้าไม่ไซ่มเหสี อย่ามาเรียกข้าให้เกินไป เมื่อ
 ถอยคำสัพขัญญาเจ้าค้อย่างไรจะทำก็ทำไปเถิด นางเอช-
 กษยจึงเขียนคำเพลงลงในแพรแดง ทอถ้อยคำเพลงของ
 นางขวยชย แล้วถวายให้พระเจ้าเหียนจงเมงคทอกพร-
 เนตร พระเจ้าเหียนจงเมงคตสรรเสริญถวายญญาเจ้านวง-
 ไวด้อยคำกล่าวกตัญญู จึงเอาคำเพลงอันนั้นลงให้นางขวยชย
 นางขวยชยรับมาแล้วคิดในใจว่า คำเพลงของนางเอช-
 กษยนั้น ทอนคนว่าเข่นคนขานนอก ทอนกลางนั้นเปรี้ยบ
 เรวว่าเหมือนตอกไม่ยิงไม่ควร จะขานก็มาซึ่งขานเสียก่อน
 ทอนปลายว่าเพราะเหตุคงนั้นรูปร่างจึงไคผอมไป นาง-
 ขวยชยอ่านคำเพลงแล้วต่างคนหันตงชนทงสองคน

๐ กอลกชอเห็นคงนั้นจึงวาทานสองคนน ทาคำเพลง

ทอถกนด้วยสัพขัญญา ข้าพเจ้านรูแต่คำพูดข้าพเจ้าจะว่า
 กล่าวให้ฟังทงสองข้าง กอลกชอจึงชบเพลงเข่นคำเปรี้ยบว่า
 ยงมีเทพครองคทหนึ่ง มีนางเทพธิดาปฏิภค้อยู่ช้ายของคทหนึ่ง
 ขวาคทหนึ่ง นางเทพธิดานนั้นงามกว่านางพาทงปวง

นางเทพธิดาสององค์นั้นเชิญให้เทพบุตร ชมเชยคอกไม้และ
 เครื่องทพยอนกลั่นหอม มีรสโอชาต่าง ๆ แล้วนางพายรวาร
 กษยชาเรือกล่อมถวาย แล้วนางเทพธิดาสององค์ก็ปฏิบัติเป็น
 ขนค เทพบุตรนั้นจนพระทัยไปควยกลั่นคอกไม้และเครื่อง
 ทพยสมยศ ก็เปลวเพลิงสนกสขายพระทัยควยกันทั้งสาม
 พระองค์ไม่มีความหึงหวงอิริยาพยายาทกน แล้วทั้งเ
 สวามภักคตอเทพบุตร เทพบุตรพระองค์นั้นก็มีควมสขสขาย
 ยงนค ความจำเรญกมกยทานทั้งสาม เทพบุตรกนารธา
 ความคือนนมาประกาศให้มนษยทั้งหลายรู้ไว้ ให้ประพฤ
 ความสุขความจำเรญจะไคมีแก้ตัว

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงคไตทรงฟังเพลงของกชลกชอ
 กชอขพระทัย รัยสั่งใ้นางทั้งสองจำเอาคำเพลงอนนไว้
 ประพฤคิ นางทั้งสองกราบทูลว่า ซงจะให้ประพฤคิอย่าง
 เทพบุตรพระองค์นั้น ถ้าพระองค์เป็นสังฆธรรมขยแล้วกคงจะ
 ไคตามประสังคิ พระเจ้าเหียนจงเมงคไตฟังนางทั้งสองทล
 คงนแล้วทรงพระสรวล ชวนนางทั้งสองไปบรรทมใน
 พระทงดาหนกนควยกันทั้งสามคน นางทั้งสองกปฏิบัติ
 พระเจ้าเหียนจงเมงคไต ขย ควยกันมิให้ชคเคองพระทัย

ครนการนานมา นางเอยกยชชคชยหาเหตุจยผตนางขวยชช
 ไทกกกรายทูลพระเจ้าเหยนจงเมงตควยชบายทางจจนพระเจ้า
 เหยนจงเมงตเชช กไทนางขวยชชไปอยุทเชยงเยยงเกงทาง
 กยทาหนกพระองค

๑ ครนอยมววนหนง พระเจ้าเหยนจงเมงตเสดจมา
 ดงตนขวยหิง คชสวณตนขวยกคคดงนางขวยชช จงรบสง
 ไทกอลกชชไปเยยมเยยนค กอลกชชกไปดงเชยงเยยงเกง
 เहनางขวยชชเคราโคกชช กอลกชชจงเขาไปคานขนาง
 ขวยชช นางขวยชชจงถามวา เจามาควยเหตุสงใด กอลกชช
 เลาความทรบสงใหมานนไทนางขวยชชพง นางขวยชชจงวา
 ทงแตเรามาจากพระองคกษานานดงเพยงน หาไคยนชาว
 คราวพระองคถามดงเราไม วนนพระองคคคชอยางไรจงให้
 เจามาเยยม

๑ กอลกชชจงวา พระเจ้าเหยนจงเมงตเสดจมาท
 สวณขวยหิง คคดงทานชนมาจงไซ้ใหชวาพเจามาเยยม
 นางขวยชชไคพงกคใจจงพทวา ทวเราเชนคนขญนชยไม
 สมควรจเรไคพยประกยพระองคความแลวกรชงให กอลกชช
 เลาความชอนนนมากรายทูลพระเจ้าเหยนจงเมงตทกประกย

พระเจ้าเหียนจงเมงกทรงทราบถอนพระทัย ก็คิดสังสารแล้ว
 ตรัสว่าเราไม่ลืมเขาคอก ตรัสคังนนั้นแล้วกรบส่งกบกลกซ้อ
 ขนทว่า ไท้จกมาตเภาเรวรบไปรบนางขวยชยที่คาคานกชนชัว
 ไชเกาะในเวลาวันน กอลกซ้อรบส่งแล้วกรบไป พระเจ้า
 เหียนจงเมงกทรงส่งไท้กอลกซ้อกลบมาอก แล้วกมรบส่งว่า
 เจ้าจงลอบไปให้คอกยาโหนางเอยกยชยริ กอลกซ้อทลว่า
 ขาพระองค์ทราบแล้ว กอลกซ้อจกมาทผลเทาเรวรบไปรบ
 นางขวยชย นางขวยชยจึงว่าเจ้าไปแล้วทำไมจึงกลบมาอก
 กอลกซ้อจึงว่าขาพเจ้าไปทลกบพระเจ้าเหียนจงเมงกตามคาคา
 ทานพุด พระองค์ถอนพระทัยตรัสว่าทรงคืดถงทานอยุ่ไม่ลืม
 จึงรบส่ง ไช้ให้ขาพเจ้าจกมาทผลเทาเรวลอบมารบทานไปพุด
 เล่นกบพระองค์ทเก่งชนชัวไชเกาะ

๐ นางขวยชยจึงว่าพระองค์มรบส่งใหม่มารบ ทำไม
 จึงตรัสว่าให้ลอบมาคังน กอลกซ้อขบอกว่าพระองค์กลวนาง
 เอยกยชยริแล้วจจะแกลลงมากคขวาง จึงให้ขาพเจ้าลอบมา
 รบทาน นางขวยชยจึงว่าอย่างไรพระองค์จงไท้กลวอคน
 สองผวดงน กอลกซ้อจึงว่าทานจงรบชนมาเรวเดค พระองค์

คอดยอนานแล้ว นางขวยชยชนมาแล้วกริบมา พระเจ้า
 เหยนจริงเมงตักเส็ดจออกไประบนางขวยชยลงจากหลังมาแล้ว
 ตรัสว่า เจานเป็นทรกของเรา เราคิดจะให้เจ้ามาหาเราทุก
 วัน นางขวยชยค่านบแล้วว่า ข้าพระองค์สำคัญว่าพระองค์
 ะลุมข้าพระองค์เสียแล้ว บคนข้าพระองค์ไคกลบมาเฝ้า
 พระองค์เป็นขมของข้าพระองค์คนกหนา พระเจ้าเหยนจริง-
 เมงตรบสั่ง ให้เจ้าพนักงานจัก ไคเมาเสวยกับนางขวยชย
 พนักงานรินสราไคหลายครั้ง แล้วนางขวยชยจึงยกสราชน
 ถวายพระเจ้าเหยนจริงเมงตักด้วยหนงแล้วทูลว่า ถ้าพระองค์
 ไม่ทงข้าพระองค์จริง ๆ ขอให้พระองค์เสวยสราถด้วยน ให้สน
 พระเจ้าเหยนจริงเมงตักกรบเอาสรามมาเสวยสนถวยแล้ว
 ประทานสราให้นางขวยชยกินถวยหนง และพระเจ้าเหยน-
 จริงเมงตักเสวยสราเกอบจะเมาแล้ว จึงเอาพระหัตถถลงลูบ
 หน้านางขวยชยแล้วตรัสว่า รบเจ้านผอมแห้งไปผิกกว่า
 แต๊กอน นางขวยชยจึงวามทกขอย ในใจคงนทำไมจะไม่
 ชยผอม

๐ ฝ่ายพระเจ้าเหยนจริงเมงตักจึงตรัสว่า ถึงผอมก
 ริงแต่ครนนางมชนกว่าแต๊กอน นางขวยชยจึงทูลว่า

ข้าพระองค์เห็นว่าคนช้วนนั้นจะดีกว่าคนผอม คนผอมนั้นแม้
 กระดูก พระเจ้าเหียนจงเมงตทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า
 ต่างคนมีทศคนละอย่าง แล้วกลัวยศร่ากษัตริย์นางขวยชยอีก
 หลายด้วย แล้วพระเจ้าเหียนจงเมงตจึงบรรทมกับ
 นางขวยชยในพระที่นั่งเก้ง ครั้นรุ่งขึ้นเสานางเอ็กกชยอยู่
 ในเก้งไม่เห็นพระเจ้าเหียนจงเมงตเสด็จมาหา ก็ถามนาง
 เนียมโนวสาวใช้ของตัวว่า พระเจ้าเหียนจงเมงตเสด็จไปอยู่
 ที่ไหน นางเนียมโนวจึงบอกว่า ข้าพเจ้าทราบความว่า ให้
 กอถกช้อมาทพระที่นั่งชนชิวไซเกาะ

๑ นางเอ็กกชยไต่ฟังกัรบมาด้วยกำลังโทโส มา
 ถึงหน้าหอชนชิวไซเกาะ พวกพนักงานเห็นก็คิดว่าจะนั่งให้
 นางเอ็กกชยเข้าไปก่อน พอนางขวยชยอยู่ในนงจึงรีบเข้าไป
 ทูลพระเจ้าเหียนจงเมงต ว่านางเอ็กกชยมาถึงหน้าพระที่นั่ง
 พระเจ้าเหียนจงเมงตก็อุ้มนางขวยชยไปซ่อนไว้ที่ในม่าน
 นางเอ็กกชยเข้าไปในเก้งคำนับพระเจ้าเหียนจงเมงตแล้ว
 จึงทูลถามว่า พระองค์อย่างไรจึงบรรทมสายนึก พระเจ้า
 เหียนจงเมงตตรัสว่าเจ้ามาแต่เช้าตอก นางเอ็กกชยจึงว่า

ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์ไค่นางรูงามมาใหม่ ข้าพระ-
องค์จึงมาดู พระเจ้าเหียนจงเมงตทอขอว่า นางรูงามเขา
อยู่คงแก่ก่อน

๐ นางเอยกยชยจึงว่า พระองค์รีบสั่งให้หาเข้ามา
สนกสยายควยทนกเย็นไร พระเจ้าเหียนจงเมงตทอขอพระ-
เนตรเหลียวดูพนักงานข้างซ้ายข้างขวา ก็ไม่ใคร่ศทอขนาง
เอยกยชยประการใด นางเอยกยชยจึงว่าทสงมีเครื่องบักผม
หญิงวางอยู่คงนี้ คงจะมีคนมาปฏิบัตนชนอยู่กบพระองค์
เห็นจะหยออกกันเพลคเพลนจนเวลาสาย จึงไม่ไค่เสด็จออก
ว่าราชการ ขอพระองค์เสด็จออกไปให้ชุนนางเฝ้าเด็ก
ข้าพระองค์จะเฝ้าชยในชอนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงตทอพงเอยกยชยก็ทำเกอ ๆ
ขบเสอใส่แล้วก็กลบขรรทมค่อไป แล้วว่าวณนเราไม่สยาย
ออกว่าราชการไม่ไค่ นางเอยกยชยโกรธ เขาเครื่องท
บักผมนางขวยชยชงวางไว้ทนนทงลงพนแล้วก็กลบไปทชย
ของทว

๐ ฝ่ายนางเสียวของทมงเห็นว นางเอยกยชยมา
ทำวณววยคังนแล้ว พระเจ้าเหียนจงเมงตทอขอพระเนตร

คำเพลงบทหนึ่งเราจะวานเจ้าเข้าไปถวาย และช่วยทูลว่า
 แก้วและเพชรที่เราไม่รับเอาไว้นั้นมิใช่จะขครีบสัง แต่กลว
 นางเยกยชยจะริเราแล้วก็จะทำให้ชคเคืองไปดังพระองค์
 ไม่ไคความสข ยงชนกริบเอาหนึ่งสือคำเพลงนางขวยชย
 และเพชรพลอยเข้าไปถวายพระเจ้าเหยนงเมงต พระเจ้า
 เหยนงเมงตทอศพระเนตรหนึ่งสือคำเพลงนั้นแล้วก็ไม่สยาย
 พระทัย แล้วพระเจ้าเหยนงเมงตไปรคคำเพลงนั้น จึงให้
 พวกทขบรองเอาคำเพลงนั้นขบรอง แล้วประทานชอเพลง
 นั้นชอเพลงเพชรพลอย

๑ ฝ่ายนางเยกยชยมีความอดใจนางขวยชยมิไค
 ขาค คิคจะกระทำร้ายนางขวยชยทุกวันทุกเวลา ครั้น
 ฝ่ายอนลกชนเป็นคนชอเมืองนอกประเทศ และแซ่ชอง
 อนลกชนแต่มนแซ่แกส ยิตาถึงแกกรรม ครนมารคา
 อนลกชนนั้นไคสวใหม่แซ่อน อนลกชนจึงไคเรียกแซ่และ
 เปตยนชอตามยิตาเลยง แล้วอนลกชนเป็นคนใจไม่ชอตรง
 ทรคตรองมารยามาก แต่เป็นคนคาคใจคนทงหลายถูก
 แล้วมีความเพียรประะขประะแรงท่านผมบรรคาคคกให้ชอขใจ
 ครนอนลกชนยากจนลงก็เข้ามาชอกยเคยชชอกยผู้สาเรา

ราชการเมืองฮวงจว เคยชชอกยกกรกอินลทชนเหมอินยตรเลยง
เคยชชอกยกจะไปแห่งโต อินลทชนก็อศส่ำทคคตามไปด้วย

๑ ครนอยมาวนทงเคยชชอกยลางเทออย อินลทชน
เห็นเคยชชอกยมไฝค้ำอยทผาเทอทาเมค อินลทชนพารณา
คแลวทหวเราะ เคยชชอกยงถามอินลทชน อินลทชนบอก
ว่า ขาพเจาเห็นไฝค้ำมอยทผาเทอทาน เคยชชอกยงว่าไฝ
ค้ำเรทผาเทอเขาว่าเราจะมีวสนา ท้าไมเจาจงมาทหวเราะ
อินลทชนงว่าขาพเจานเป็นคนอนาถา และทผาเทอชอง
ขาพเจานนกมิไฝค้ำอยชางละเจกเมค บคนขาพเจาเห็นทาน
ผมทพยมีไฝค้ำเหมอิน ขาพเจาคน อนาถา ขาพเจาจง
ทหวเราะ

๑ เคยชชอกยกโตพงค้ำอินลทชนแลว ก็ใหอินลทชน
ถอคตงเทอชอกค ก็เห็นไฝค้ำทเทานนชางละเจกค้เหมอิน
คาวเจกควรง เคยชชอกยงเปรยบคกยทไฝชองทัว ไฝชอง
อินลทชนโตกวา ครนเห็นเป็นอศจรรยตงนน กมิความ
รกโครอินลทชนมากชน ทงแตนนมามราชการทพคก
เคยชชอกยกก็ใหอินลทชนไปรบ แลวบอกความชอชอินลทชน
เขาไปกราบทลพระเจาเหยนงเมงค พระเจาเหยนงเมงค

จึงให้ทองอินลกชั้นเขนขุนนางจนถึงทเพงลู สำหรับปราย
ปรามพวกโจรผู้ร้าย

๑ ฝ่ายเจ้าเมืองเขยคตน์ ยกไพร่พลทหารมารบกว
ฝ่ายเขตแดนแผ่นดินจีน เคยช้อกยจึงให้อินลกชั้นยกกอง
ทัพออกไปรบ และอินลกชั้นยกกองทัพออกไปรบครั้งนั้น
อินลกชั้นถือใจว่าพวกทหารของตัวแข็งแรงในการรบพุ่ง มี
โคทำคามอย่างเคยช้อกยสั่งสอน ยกไพร่พลออกไปโดย
ประมาณ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐
กระทำการทัพศึกมาแต่ก่อน ถ้าทหารคนใดไปทำศึกสงคราม
ไม่ระวังระไวทำตามแบบอย่าง แพกษาศึกกกลยมาแล้วก็
เอาโทษลงตาย และอินลกชั้นทำศึกเสียทวงทแพกษาศึกกกลย
มาครั้งนั้น ครั้นจะคิดกรกว่าเป็นนยตรเลี้ยงก็ไม่ได จึง
ทำหนังสือเขาไปกราบทูลทอินลกชั้นเสียทัพมาแล้ว และ
อินลกชั้นเมื่อเขาจะทำโทษนั้น จึงร้องชน ตรงหน้าเคยช้อกย
ว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ท่านจะปรายปรามพวกโจรเสี้ยนหนาม
แผ่นดินต่อไป อย่างไรจะมาฆ่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นทหารเสียดัง
นี้ ไม่ให้แก่ควนนานไปผู้ใดจะสมัครเข้ามาเป็นทหารอีกแล้ว

๑ เทยชอกยกโคพังตงนกกสงโห่งคไว แล้วเอาคว
 ๒ อินลกซันจำส่งเข้าไปเมืองหลวงตามแต่จะโปรด อินลกซัน
 ๓ ครนมาดงเมืองหลวง ก็ให้เพื่อนฝูงเอาเงินทองไปคืนกับพวก
 ๔ ทพระเจ้าเหียนจงเมงคไ้โปรดปราน ให้ช่วยทูลแก่ไซไซโทย
 ๕
 ๖ ฝ่ายพวกขุนนางทั้งปวงก็พากันทูลพระเจ้าเหียน-
 ๗ จงเมงควา อินลกซันเสียทพมากจนสมควรที่จะเอาโทย
 ๘ และลักษณะอินลกซันนั้นไม่ชอบตรง เลียงไว้นานไปจะเป็น
 ๙ กบฏ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงคไ้ทรงฟังขุนนางทูลดังนี้
 ๑๐ ก็ไม่ชอบพระทัย ด้วยคนสนิททูลแก้ไขอินลกซันไว้เสียก่อน
 ๑๑ แล้วก็เช็ดอดคนสนิทไม่เช็ดอดอดยาคำขุนนางทั้งปวง กลับ
 ๑๒ มรยสังว่าอย่าให้เอาโทยอินลกซันให้ถึงชีวิต ให้อินลกซัน
 ๑๓ กลับออกไปทำราชการแก่ตัวใหม่ และเมื่ออินลกซันออกไป
 ๑๔ ทำราชการนั้น ถ้าเห็นคนไซ้พระเจ้าเหียนจงเมงคไ้ออกไปถึง
 ๑๕ อินลกซัน อินลกซันก็เอาสิ่งของให้กับผู้นั้นเช่นอันมาก คน
 ๑๖ ทั้งนั้นกลับเข้ามาพุดจาสดรรเสริญอินลกซัน พระเจ้าเหียน-
 ๑๗ จงเมงคไ้ทรงทราบความก็พลอยรักใคร่อินลกซันด้วย จึง
 ๑๘ เลื่อนทอินลกซันเป็นขุนนางใหญ่ขึ้นไป จนถึงที่สุดสำเร็จ
 ๑๙ ราชการเมืองเซียงโจว แล้วรบสังให้อินลกซันเข้ามาทำ

ราชการในเมืองหลวง อันลक्षणแก่งทำเป็นคนโง่มีความ
 เพียรอดสาหัสเป็นอันมาก พระเจ้าเหียนจงเมงตก็เช็ดอ้อว่า
 อันลक्षणเป็นคนซื่อตรงกตกรงพระเมตตาไปยังไป ไม่ใช่
 เวลาเผากเขาเผาใด ทั้งข้างหน้าข้างใน เขาชอกก็ไม่มีย
 ท้ามปราม

๑ ครนอ้อมมาวหนิง อันลक्षणไต่คนเองขบพคภาษา
 คนไต่คคระถวายพระเจ้าเหียนจงเมงต ครนรว่าพระเจ้า
 เหียนจงเมงตเสด็จไปเที่ยวในสวนดอกไม้ อันลक्षणจึงยก
 เถากรงนถนตามเข้ามาในสวนด้วย อันลक्षणก็เอากรงนถ
 เองขบแขวนไว้บนกิ่งไม้ แล้วเข้าไปคานยพระเจ้าเหียนจง-
 เมงตเห็นไทจ้อเฝ้าอยู่ทนนด้วย อันลक्षणทำไมรำจกคานย
 แต่พระเจ้าเหียนจงเมงตพระองค์เดียว แต่ไทจ้อนอันลक्षण
 ไม่คานย พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงว่าทำไมเจ้าจึงไม่คานย
 ไทจ้อ อันลक्षणแก่งทำเป็นคนโง่ทูลว่า ข้าพระองค์เป็นคน
 โง่ไม่ทราบว่าไทจ้อเป็นขนนางที่ตำแหน่งใด ข้าพระองค์
 จึงไต่คานยต่อพระองค์เป็นใหญ่เท่านั้น

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงตรัสว่า ไทจ้อนี้เป็นผู้
 จรรยภครองราชสมบัติ เขาไม่เรียกว่าขนนางตำแหน่งใดคอก

ถ้าว่าเราสิ้นบุญแล้ว ไทจ้อเซากไคราชสรมยตแทนเรา ทำไม
 เจ้าจึงไม่คานยเขา อนลกซันจงว่าข้าพระองค์คนเปรียบ
 เหมือนสนั่นขรจกแต่เจ้าของผุ่เดียว ถ้าผุ่โตมาเป็นเจ้าของ
 ไทหมกคานยท่านผุ่ไปอีก ข้าพระองค์ไม่ประจบประแจง
 ผุ่โตให้เป็นสองเจ้า พระเจ้าเหยนจงเมงตจรงผุ่พระพกตร
 ไปครสลกยไทจ้อว่า คน ๆ นมนชอตรงนถ ก่าลจครสลอย
 พอนกเองยในกรงพคว่า อนลกซันไหวไทจ้อเร็ว ๆ อนลก-
 ซันจงมาคานยตรงหน้าไทจ้อ คานยแล้วจงยกกรงนถเองย
 มาทหน้าทง พระเจ้าเหยนจงเมงตครสวานกนมนไม่ว แต่
 พกโตยอย่างเดียว มนยงรจกส่งสอนเจ้าของ เจ้าโตนถน
 มาแต่ไทน

๐ อนลกซัน จงทลเป็นค้ำเทจว่า แต่ครงกอน
 ข้าพระองค์ยกไพรพลไปรบเมืองเซยค ข้าพระองค์ไปถง
 บกพงผนเห็นวาทลเจงเป็นขนนางทตายไปครงแผนคิน
 กอนนนมาขอสงของข้าพระองค์กน ข้าพระองค์จึงทาทเซน
 เมอชณะข้าพระองค์เซนนนกนบนมาถง ข้าพระองค์คคควา
 นกนเป็นมจกลอย จงจบนกควนมาเลยงไว บคินข้าพระ-
 องค์ส่งสอนนกนรสารพคแล้ว ข้าพระองค์จึงโตเขาเข้ามา

ถวาย อันลกซันทูลยังไม่ทันจะสิ้นคำ นกก็ร้องว่าของเขา
 มาแล้ว อันลกซันจึงหันหน้าไปดูเห็นหญิงชกรรณางเอย-
 กยชยมา ครั้นเข้ามาใกล้นางเอยกยชยก็ลงจากรถเข้าไป
 คำนวพระเจาเหยนจงเมงค แล้วโทรจกค่านบนางเอยกยชย
 อันลกซันจะหลยหลกออกมาเสียบ พระเจาเหยนจงเมงคตรส
 ว่าเจาชยก่อนเดก อันลกซันก็มาค่านบนางเอยกยชยแล้ว
 ออกมายนอ่ยหาง ๆ พระเจาเหยนจงเมงคชพระหตถบชก
 กบนางเอยกยชยว่า นกเองบุนอันลกซันเามาให้รจก
 สงสชนคนไต ตรสแล้วกประทานนกกนไนนางเอยกยชย
 เาไปเลียงไว้ นางเอยกยชยว่าชนนกเองบุนเป็นนกพุดภาษา
 คนไต แคทสทวอนนทหายากนก นกอนนเป็นนกประเสีรจ
 ว่าแล้วกไซให้เนยมโนวเาไปเลียงรจษาไว้ แล้วนางเอย-
 กยชยทลถามพระเจาเหยนจงเมงคว่าคน ๆ นชออันลกซัน
 เป็นชุนนางค้ำแห่งไต

๑ พระเจาเหยนจงเมงคจรงว่า คน ๆ นเป็นคนมก
 แต่ชนชกประเทศช่งแรงเป็นอนมก ตั้งแต่เามาทำ
 ราชการอ่ยในเมองหลวง เรากไตตงแตงเลอนทให้เขนดง

ทเพลงเจกโตไซ เรารักใคร่ว่าเป็นคนซอตรง เราจึงเอา
ไว้ใช้สอยในเมืองหลวง เช่นพนักงานสำหรับรักษาพระองค์
เราอุณลกซันเป็นคนจงรักภักดีต่อเราจริง ๆ เรารักใคร่
เหมือนกบฏนางเอ็กกยชยทลว่า ถ้าคนเหมือนพระองค์
ตรัสถึงนแล้ว ข้าพระองค์ใดบุตรบุญธรรมมาเลี้ยงไว้
พระเจ้าเหียนจงเม่งตทรงพระสรวลแล้วตรัสกับนางเอ็กกย-
ชยว่า เจ้าว่าคน ๆ นั้นเป็นบุตรบุญธรรมก็เอาไว้เป็นบุตรเด็ก
นางเอ็กกยชยใดฟังพระเจ้าเหียนจงเม่งตตรัสถึงน
พิจารณาอุณลกซันแล้วก็ทวเรา

๑ ฝ่ายอุณลกซันใดฟังรบสั่งถึงนแล้ว จึงเข้ามา
ตรงหน้านางเอ็กกยชยคำนับแล้วว่า ข้าพระองค์เป็นคน
นอกประเทศ ธรรมเนียมนอกประเทศนั้นคำนับมารดาก่อน
แล้วจึงคำนับตา

๑ พระเจ้าเหียนจงเม่งตทอดพระเนตรไปคนาง
เอ็กกยชยแล้วตรัสว่า คนเช่นนแหละเป็นคนพดราซอสัตย์
เมื่อตรัสขยนั้นเจ้าพนักงานก็เอาโต๊ะมาตั้ง

๑ ฝ่ายไท่จื่อพงทหาย้วยขนนังนานไม่ได้ ก็ถวาย
บังคมลากลับไปทออยู่ พระเจ้าเหียนจงเม่งตรบสั่งให้

อินลक्षणเป็นคนปรนนิบัติพระองค์ อินลक्षणเข้าไปรับตรา
 ถวายแล้ว ก็ขมอยุ่เข้าไปคูนางเอ๋ยกยชยเห็นรูปสว่างงดงาม
 จงกว่าไต่ขนิคนทั้งปวงสรรเสริญนางเอ๋ยกยชยช้านานแล้ว
 พงไต่มาเห็นวันนี้ อินลक्षणมีจิตรักใคร่ นางเอ๋ยกยชย
 นางเอ๋ยกยชยเป็นหญิงมีมาก เห็นรูปสว่างอินลक्षणเป็น
 หนึ่งมน้อยน่ารัก แต่มีกุนใหญ่ลักษณะจะชอบกลชยุตม์
 รักอินลक्षण

๐ ขณะนั้นถึงกำหนดไต่หนงส์อ หลไปชนนาง
 พนกงานจึงทูลพระเจ้าเหียนตรงเมงคว่า บินถึงกำหนดไต่
 หนงส์อแล้ว มรยสังไหหลไปมหนงส์อประกาศทกหวเมือง
 ไต่คนหนงส์อเข้ามาไต่หนงส์อ เมื่อขณะนั้นเมืองกมจวม
 คนวิเศษอยู่คนหนงแซ่หลซอไต่แยะ เป็นเซอวงศ์หลซง
 เจ้าเมืองไซเหลยงนยลงมาไต่เกาชว และเมื่อหลไต่แยะจะ
 เกิดคนน มารคาผันว่าคาวประจำท่มโงงเข้าครรรค์ มารคา
 จงไห้ซอไต่แยะ ไต่แยะรูปสว่างงามใจซอตรง ไม่อยากไต่
 ช่าวของเงินทองผู้ไต่ ชอบแต่เสพสร้าทำเพลงทำโคลงเล่น
 จึงทงยหอยของทว่าแซ่เนยกลช คนทั้งปวงเห็นรูปสว่าง

หลัดไฉ่ประหม่อมอนเทวกาลลงมาเกิด ต่างคนสรรเสริญหลัด-
ไฉ่ประว่างามเหมือนเทพยดา

๑ แล้วหลัดไฉ่ประไม่อยากทำราชการ ขยอกแต่ไป
เที่ยวเสด็จสรวาให้รจกรสถกยานทกเมือง ไปอยู่เมืองไหน
เวียน พศภาษาและหนังสือเมืองนั้น แล้วมาอยู่ใกล้ชวม
เพื่อนทรกเสด็จสรวากวักกันซอซของเซาฮู ๑ ฮันจู ๑ พวย-
เจง ๑ เตยซกเหมง ๑ เอยไถ ๑ พากันเสด็จสรวากวัก
กันทงกลางวันกลางคืน ไม่ใคคิดระทำถารสิ่งใด จึงทง
ยทอเรียกว่าพวกสนุกหาทกซมิใดทงทกคน หลัดไฉ่ประใค
ยินข่าวคนทงย่วงพคว่า สรวาทเมืองโอจิ๋วเมืองโถเถยรสก
นัก หลัดไฉ่ประก็เดินมาทางไกลประมาณพันลี้ มาถงเมือง
โอจิ๋วสำนกออยู่ทโรงสรวาแห่งหนึ่ง หลัดไฉ่ประกินสรวาพลาถ
ชัยเพลงพลาถ

๑ ฝ่ายโงกนขนนางทเมืองโอจิ๋ว เดินไปริมโรงสรวา
ใคยนเสยงชัยรองจึงให้ข่าวไปถามว่าผู้ใด หลัดไฉ่ประจึง
บอกเขนปรีศ่นาว่า เทวคามนุษยอยู่ทนแซ่เนยเที่ยวกันสรวา
มาใคใคสามสี่ขแล้ว นานไปก็ระใคสำเร็จเขนพระ ท่านเขน
ขนนางไม่ค้องการทระมาใคถาม

๐ ฝ่ายโงกนไคพึ่งคำปริศนาทขาวออกดังนั้น กัดใจ
 วิชาหลใตแยะมาอยุทน เราไคยนชอเสียงหลใตแยะเป็น
 คนคมาชานานแล้ว วันนเป็น บัญของเราจึง ไคมาพบ
 หลใตแยะ โงกนจึงมาเซญหลใตแยะ ไปท ยาน โงกน
 หลใตแยะเข้าไปอยุทชานโงกนตงกองเสพสราแล้ว กัว่า
 เพลงเล่นอยุทวักกันหลายเวลา โงกนอ้นวอนหลใตแยะ
 เข้าไปไล่หนงสอใน เมืองหลวง หลใตแยะเห็นว่าพวก
 ชนนางทกากยไลหนงสอนน เป็นคนไมชอตรง หลใตแยะ
 คคเรรวนอยุ ชณะนนพอโงกนไคเลอนทเขาไปเป็นชนนาง
 ในเมืองหลวง ครนโงกนจคแรงจะเขาไปเมืองหลวง ก
 ชวนหลใตแยะไปทว

๐ ครนอยุมาวันหนงหลใตแยะไปเทยวเล่นทชาน
 รเคกเตงพชอตเจียงชนท ต่างคนบชกชอและแซกกัน แล้ว
 กมความรคไครกนเขอนนมาก หอชตเจียงจชวนหลใตแยะ
 ไปทโรงสรา หอชตเจียงกเขาปลาทองคาคทเอวนน แลกสรา
 กนทวักกันกยหลใตแยะจนสบาย แล้ววงไคลาจากกนไป
 ครนเกชชระดงกาหนคไลหนงสอพระเจาเหยนจรงเมงทวขสง

ให้หอคเจียงกำกบอยู่ชั้นใน แล้วยรับสั่งให้เอี้ยก๊กตงกบ
 กอลกซอชันทกกำกบรทเอาชอคนมารบไลหนงสือ กบหนงสือ
 ถ้อยคำส่งไปให้ชนนางเทยบค หอคเจียงคิดในใจของตัวว่า
 วนนรบสั่งให้ออกไปตรวจตราคทหอนงสือ ถ้าว่าหลใใดแยะ
 เขามาไลหนงสือ เราก้จะช่วยส่งเคราระห์ แต่คนนเป็นคน
 ที่รู้มานะมาก ถ้าจะให้อ้วว่าช่วยส่งเคราระห์ก้กถวระไม่เข้า
 มาไลหนงสือ แต่หนงสือเขานนคจริงคนทงปวงก้ขงขย
 มาก ถ้าเราไม่บอกให้รทวหลใใดแยะก้คง จะเข้ามาไล
 หนงสือ แลระคนมารบไลหนงสือนนผลกกำกบของเขนเอาชอ
 เสียงส่งเข้าไป บคนเราระว่าให้เอี้ยก๊กตงกบกอลกซอช่วย
 ส่งเคราระห์ ถ้าหลใใดแยะเข้ามาไลหนงสือแล้วให้รบเอา
 เรองราว แลระจคชอส่งเข้าไปควย คคแลวกเขนหนงสือ
 มาตงเอี้ยก๊กตงกบกอลกซอว่า ถ้าหลใใดแยะเข้ามารบไล
 หนงสือแล้วก้ให้รทชอส่งเข้าไปอย่าใคคมเสีย แล้ว
 หอคเจียงมหนงสือไปตงโงกนว่า ให้เกลยกลสมหลใใดแยะ
 ให้เขามารบไลหนงสือ โงกนร หนงสือแล้วก้ว่ากล่าว
 อ้นวอนให้หลใใดแยะเข้ามารบไลหนงสือ โงกนว่ากล่าว
 อ้นวอนหลใใดแยะเป็นอันมาก หลใใดแยะขงขมเข้า

๐ ฝ่ายเขยกกตงกยกอลกซอสองคนน ใจหาเหมือน
 กยหอกเจียงไม้ ครนโคหนงลือหอกเจียงแล้วสำคญว่า
 หอกเจียงโคสนนบนของหลใแประ เขยกกตงกยกอลกซอ
 ริงปรกษากนว่า ถามซอหลใแประเขามาเราะเลอกเสย
 ออย่าให้หอกเจียงโคสนนบน ครนถงวนไลหนงลือ หลใแประ
 กเขามาคอรยไลหนงลือพรอมกนกยคนทงปวง ริงส่ง
 หนงลือเรองราวไปให้เขยกกตงกยกอลกซอ ซงเป็นผรวม
 เรองราวครวจคเสยชนนอก เขาแตกออยคากท ก ๗ นนส่ง
 เขาไปข้างใน เห็นซอหลใแประเขาพกนชคเลอกเสยแล้ว
 ว่าหนงลือไม้คเชนนไมควรรทะส่งเข้าไป แล้วว่าคนเชนน
 คแต่มาผนหมกให้เรา กอลกซอริงว่าผนหมกก็ไม่สมควร
 ทะไซ้ สมควรแต่มาถอดถงเท้าให้เรา กอลกซอว่าแล้ว
 กส่งให้คนไซ้ริงมือหลใแประออกปเสย หลใแประครน
 ออกมาจากทไลหนงลือมีความแค้นเป็นอนนมาก ึงกนริงว่า
 กล้าวออินวอนว่าให้อคโทโสเสย หลใแประริงบนชนนแล้ว
 สาบานว่า ถ้าชวคยงไม่ตายโคสมควรมคคแล้ว ะให้
 เขยกกตงผนหมกให้ กอลกซอถอดถงเท้าให้ริงโค ริงจะ
 สมกยกับความแค้นของเรา

๑ ฝ่ายหอกตเจียงเป็นแม่กองรบหนังสือชนใน เหน
 หนังสือ กอดลกซอ เขยกกตงส่งเข้าไปนั้น ไม่เห็นมีชื่อ
 หลงไฉแปะส่งเข้าไปก็คิดแคลงใจอยู่ ครวงออกจากรกทศรวร
 หนังสือสลับคงรู้ว่า เขยกกตงกบกอดลกซอแลงเลขหนังสือ
 ของหลงไฉแปะเสีย หอกตเจียงก็มีความน้อยใจ ครนน
 ไลหนังสือโคทเอกคนหนึ่งทโทคนหนึ่ง เพราะวาศนา
 หลงไฉแปะขี้ขอยังให้เผอญเป็นคิงน และรายชอกประกาศ
 ออกมานนว่า หนังสือและบัญญัติคินน คือชอชนคกเง
 นองชายโคทอทองวน ชินคกมอโคทปาหงน พนองสอง
 คินนเป็นหลานชินชกไป และชินคกเงชินคกมออายกำลัง
 รุ่นหนุ่ม ครนลงวนกำหนดเขาไปไลหนังสือชอมอกทหนังสือ
 ชินคกเง ชินคกมอก็เขาไปรยโลกหนาทนง แลพอเวลา
 กลางวันก็ออกมาจากรกเฝ้า พวกบ่าวไพร่ก็พากันมารย ครน
 เคนไปลงรบเชิงบงโคยนเสียงกลองและเสียง ระฆังทนนเขา
 ทำบุญให้ทานคนยากจน ก็เคนเขยคเสียดคนมาทนนเป็น
 อันมาก ชินคกเงชินคกมอพนองเคนเขยคเสียดคนพลค
 กันไป ชินคกเงก็เคนไปตามถนนแต่ผเดียว พยเค็กคนหนง
 บอกว่า นายข้าพเจ้าให้มาคอยเชิญท่านไปบ้าน นายข้าพเจ้า

นนคอยทำท่านอยู่ในสวน ชนคกเงงถามวานายของเจ้านน
 อระสังโคตชอโรยู่บ้านไหน เทกณนเงงว่า ท่านไปตงนาย
 ชำพักระรอกโคตอก เทกณนเงงนำไปเข้าประตุสวน สวนนน
 ปลุกคนไมตาง ๆ มถนนปุก้วยศิลาชาวทมถนนมถนทอชวย
 คนเอยงรวทงสองข้าง ชนคกเงงกยเทกพากนเงงไปตาม
 ถนนเงงระใหญ่ เทนนกตาง ๆ วจตั้นไม้ และลงเล่นน้ำ
 ในสระนน ๆ มีสะพานศิลาข้ามไป แล้วเทกกพาชนคกเงง
 เข้าไปในประตุอกชนทง แล้วเทนมเรอนเครองไม้ใผ่หลัง
 ทง ไม้ใผ่เครองเรอนนชคตสเกลยงเกลางคางาม ถค
 เรอนเขาไปมตกเสาเตงหลังทง เขยนยทอทหนาคกว่า
 เขยชเตง แล้วเขยนทงสอไวว่าไซชวนหลใถแประ และ
 ทงสอชนหลใถแประโหมยคไว และตกนนมฝานงเชค
 หนำประตุทำด้วยศิลาข่านยคอยู่ เทกณนบอกว่าออยุทนทอน
 นายเราระออกมพุกจาก้วยท่าน เทกณนเคาะประตุแล้วก
 วงไปเสย ชนคกเงงคคควาขานนเขนขานของผุโคจงมสวน
 มตกคางามคกงน ครนถไปข้างหลังเห็นประตุโล่กลอบ
 บคตลกญแไว

๑๐ ชินคกเงงตกใจแล้วเห็นผู้หญิงสองคน เข้มคปรระทุ
 กักออกมา บอกชินคกเงงว่านายข้าพเจ้าให้มาเชิญท่าน
 เข้าไปพักจากนั้นข้างใน ชินคกเงงก็ยังคงตกใจหนักถามหญิง
 นนว่านายเจ้าชื่อไร มีอะไรสิ่งใดจริงไหมมาเรียกเรา หญิงนน
 หัวเราะแล้วไม่พูดประการใด จึงนำชินคกเงงเข้าไปใน
 ประตุมตักออกชนหนงมกระดางคนไม ทงเรียงรายไว้ทหน้า
 ตกคงคางาม มีหญิงสองคนลงมารับชินคกเงงขึ้นไปบนตัก
 เหนงเองชูแขนไว้ทหน้าตัก นกนรองวามคนแปลกหน้า
 เข้ามา และในตักมีเครื่องตักแต่งประคัยมาก แต่ยังหาร
 ว่าเจ้าชองบ้านคือผู้ใดไม่ ชินคกเงงก็คิดสละทิ้งใจส่งสัชช้อยว่า
 จะเบนบ้านมนษยหรือขคารลอลวงเรามาประการใดก็ยังไม่รู
 แล้วชินคกเงง แลไปเห็นหญิงทวนาย และหญิงบ่าวตามกน
 ออกมา ชินคกเงงตกใจว่าทัวเป็นชายลวงเกินเข้ามาดงท
 ในบ้านชนนางประลุกเมียเขาคงนไม่ควร คิดจะหนีพวกหญิง
 สาวใส่จงเขากนทางไว้ว่าชชยินจะมาให้พยกัยท่าน ชิน-
 คกเงงตอบว่าเรากลัวไม่อาจให้พยกัยท่านชชยิน พอนาง
 ชชยินนนมาถึงถามว่าท่าน ชื่อและแซ่ไร บอกให้รูคด้วย
 ชินคกเงง คิคกลัวไม่รู้ว่ามีเหตุสิ่งใดก็หา อาจบอกตามจริง

ไม่ จึงบอกว่าข้าพเจ้าแฮ่อ ช้อเจงม๊ก ข้าพเจ้ามาแก้
 ไล่หนังสือ มีเด็กคนหนึ่งนำข้าพเจ้าเดินทางลงมาในบ้าน
 ท่าน ขอท่านไต่ยกโทษปล่อยให้ข้าพเจ้ากลับออกไปเสียเถิด
 แล้วชินคกเจงคำนับชุยิน ชุยินรับคำนับ นางชุยิน
 เห็นชินคกเจง หน้ไม่รูปร่าง งคงามมี ความรักชินคกเจงเป็น
 อดมาก เขาจับมือชินคกเจงไ้หนึ่งลง ชินคกเจงจึงพูดว่า
 ข้าพเจ้าเขาความเข้มาดังห้องท่าน ท่านไม่ทำโทษก้เช่น
 บัญของข้าพเจ้า และท่านจะให้ข้าพเจ้าไปนั่งค้วยนั้น
 ข้าพเจ้าไม่อาจะนั่งค้วยท่านได้ นางชุยินตอบว่าเวลา
 คนนข้าพเจ้าฝันว่านกแซลวนมาจับขอยทกกข้าพเจ้า บคน
 ท่านมาดงน ก็สมกขค้วมผนข้าพเจ้าแล้วนานไปท่านจะมี
 วาสนามาก

๐ ชินคกเจงไ้พงตงนงเงงลง คนไ้ช้กเอนำช
 มาให้กินแล้ว นางชุยินส่งคนไ้ให้จ้กไ้ระและสรามาถ้
 ครนชินคกเจงกินนชชแล้วคำนับระลามา นางชุยินจึงว่า
 ผวข้าพเจ้ามีธุระไปทางไกล ท่านจงอยุ่ทนเป็นเพื่อนข้าพเจ้า
 เถิด ไม่มีเหตุการสิ่งใดคอก แล้วประคู้เข้าออกก้หลายชน
 วนกัญแจไว้ ท่านจะไปอย่างไรไ้

๑ ฝ่ายชินคกเงงไคพงคังนิน ก็คอยคลายความ
 กลววจนงลงบนเกาะอ คนไซกเขาไคระและสรามาตง นาง
 สุธยนจรงมอชินคกเงงให้เขานงกนไคระด้วยกน ชินคกเงง
 เขากนไคระแล้วพคว่า ข้าพเจ้าน ไม่อาจะถามชื่อและ
 แซ่ท่าน และท่านเจ้าของบ้านนเบนชุนนางอยู่ตำแหน่งใด

๑ นางสุथยนหัวเราะแล้วว่า เจ้าเขนคนมีวาสนา
 เขามาตงนไค คนรปงามเขนเพอนมีความสขแล้ว หาดอง
 การทระพควาไคถามตงความสงอนไม่ นางสุथยนก็
 ชินคกเงงพากันเสพสรายอยู่จนเวลาค่า ชินคกเงงจรงพควา
 บคกนสรายพอสสมควรแล้ว ท่านจะเปลอຍให้ข้าพเจ้ากลับไป
 เมื่อไร สุथยนคอบว่าสรานนกนพอสสมควรแล้วก็จรง แต่
 เขนเวลาค่ามคจะไปอย่างไรไค อยู่อนเสยทนสกกคนทง
 เดค นางสุथยนก็พควาประเถ่าประโลม ทำกรียาให้
 ชินคกเงงรู้ว่าตัวรัก ชินคกเงงเขนเค็กหนุ่มเห็นตงนงกม
 จคคคกาเรยลมความมกลวรบว่าจะนอนคาง นางสุथยนก็ให้
 สวไซไปจคคคทในตคให้ชินคกเงงนอนแห่งทง ครน
 กนไคระแล้วก็พควากนเลนจนเวลาคคก ชินคกเงงก็ไปนอน
 นางสุथยนก็ทำเขนกลยเข้าเขนอนเสยต่างหาก ครนเห็น

ข่าวไพร่พลทั้งหมดแลวก็ยกของออกมาหาจีนคกเงงได้พลับนอน
ด้วยกัน จีนคกเงงก็กางอูยทนนส่วน

๑ ฝ่ายเจ้าพนักงานไล่หนังสื่อไม่เห็นจีนคกเงงถลย
มาหายไป ก็ทำหนังสื่อเวรงราวรายชอคนทไล่หนังสื่อไค
ให้หลไปขุนนางผู้ใหญ่กรายทูลว่า คนทไล่หนังสื่อไคท
บงหงนทำชวยคอออย่าง ๒ อย่าง ๓ มาพร้อมหมกแลว
แก่จีนคกเงงไล่หนังสื่อไครอหงวนทเอกหายไปหาเห็นมาไม่
พระเจ้าเหยนจงเมงทรับสั่งให้ขุนนางไปทียวดคคตาม แลว
พระเจ้าเหยนจงเมงคทรายว่าจีนคกมอเป็น พชายจีนคกเงง
จรงรับสั่งว่าดาทวจีนคกเงงยังไม่ถลยมา ก็ให้ยกจีนคกมอ
เป็นทรอหงวนเด็ก ครนพวกขุนนางไปคคคตามไม่พยจีนคก
เงง ถลยมาทูลพระเจ้าเหยนจงเมงค พระเจ้าเหยนจงเมงค
ก็ให้ยกจีนคกมอเป็นรอหงวน แลวสั่งให้ประทานไคะท
รอหงวนในห้องนิมตามธรรมเนียมในวันน จีนคกมอ
ทูลว่าน้องซาพระองค วันเขามาไล่หนังสื่อทหนาทนถลย
ออกไปพยคนทถนนวนนเขยคเสยคกนเป็นอนินมาก จีนคกเงง
ก็พลกหายไปจนทกวนวนน ซาพระองคให้ข่าวไพร่ไปสยเสาะ
คคคตามกหาไค ข่าวคราวไม่มีความวิตกเป็นอนินมาก ซา-

พระองค์ยังไม่อากรับท้อหงวนได้ ขอพระองค์ไปรักหญิง
 กอนนของข้าพระองค์กลับมาเมื่อใด ข้าพระองค์จงจะรับพระ
 ราชทานไต่ พระเจ้าเหียนจงเมงตรบสั่งให้หญิงไวกำคำ
 ชินคกมอทุก แล้วรับสั่งให้กอลักซอซนทขาวร้องราชฎูให้
 สืบเสาะติดตามชินคกเจง ทขบเซงบงทกตำบกำหนดให้
 ไต่ควในสองวัน คำนอนเลองลทวไปจนรุดนางชหยิน
 นางชหยินก็เล่าให้ชินคกเจงฟังว่าคนที่เขาไปแปลหนังสือ
 ครองนซอชินคกเจง แปลไต่ท้อหงวน บคนหายไปมีรับสั่ง
 ให้ชินนางออกเที่ยวติดตามและข่าวร้องกันไปทุกบ้านทุก
 เรือน คิดมาเป็นนำทวเรา

๑ ชินคกเจงได้ฟังกคใจจึงถามว่า ท้อหงวนหาย
 ไปแล้วการทขบระทานไต่ท้อหงอนมน พระเจ้าเหียนจง-
 เมงตไปรักอย่างไร นางชหยินจึงว่าพระเจ้าเหียนจงเมงต
 รับสั่งให้ชินคกมอเป็นท้อหงวน ชินคกมอไม่ยอมผิดว่า
 ให้น้องชายข้าพระองค์มาก่อน ชินคกเจงได้ฟังคำนชหยิน
 แล้วว่า ท่านชหยินจงไต่ช่วยข้าพเจ้าด้วย นางชหยิน
 จึงมือชินคกเจงลกซนแล้ว ว่า พวกคกงนควยเหตุสิ่งใด ชิน
 คกเจงจึงว่าเมื่อนชาพเจ้าเข้ามาพยกขทานน ชาพเจ้าไม่

ในฉาก แล้วนางฟ้าชักชวนให้ท่านอยู่ที่นี่ นางฟ้าปรนนิบัติ
ท่านอยู่หลายวัน นางฟ้าก็ไม่บอกชื่อและแซ่ให้ท่านรู้แล้ว
นางฟ้าก็ไม่ถามถึงชื่อและแซ่ของท่าน เวลาวันนปล่อย
ท่านออกมา และเมื่อท่านจะเดินออกมานั้น เขาให้เอาผ้า
คลุมศีรษะให้คนเข้าพุงข้างละคนพาให้ท่านเดินมา ไม่รู้
ว่าเขาจะพาเดินออกประตูไหนและเดินมาทางใด ถ้าทุก
พระเจ้า เหยินจงเมงต กงนแล้วก็จะหาความผิดไม่

๑ ชินคกเจงจึงว่า รมยหยินที่ในฉากนั้นคือผี โศ
แล้วเรื่องที่เขาเขียนในฉากนั้นเรื่องราวครึ่งไหน นางชู่หยินจึง
ว่า อ๋ฮาร์เลยเอาแต่ถ้อยคำของข้าพเจ้าที่บอกกับทูลพระเจ้า
เหยินจงเมงตเถก ขันเราจะจากกันไปเชิญท่านกินโต๊ะเสวย
ด้วยกันอีกสักครั้งหนึ่ง แล้วข้าพเจ้าจะส่งท่านออกไปให้พ้น
ว่าแล้วก็รินสุราจะส่งให้ขชินคกเจง ในางชู่หยินร้องให้
นำตาคกลง ในถ้วยสุรา ชินคกเจงก็คอกออลยกรองให้ด้วย
ชินคกเจงนางชู่หยินกินสุราในถ้วยนั้นด้วยกัน ชินคกเจง
จึงว่ากับนางชู่หยินว่า ข้าพเจ้านักโทษอาช้อและแซ่ของ
ข้าพเจ้าบอกให้ท่านตามจริง ท่านก็ต้องบอกแซ่และชื่อของ
ท่านให้ข้าพเจ้ารู้ด้วย ข้าพเจ้าจะได้คิดถึงท่านทุกเวลา

ที่แห่งใด ชนคกเงงจึงว่าข้าพเจ้าจะพูดไปก็เ็นความ
 อัจฉริยะ ข้าพเจ้าไปพบพระเ็นบศากรหรือเทวดากัไม่รู้ เจ้า
 หน่วงเหนี่ยวข้าพเจ้าไว้หลายเวลาได้ออกมาวันนี้ ทำให้
 ถานเที่ยวหาข้าพเจ้าไคความลำบากโทษข้าพเจ้าครังนี้เ็น
 อนมาก ข้าพเจ้าจะเข้าไปเฝ้าครังนี้ ถานจงไคเ็นคข้าพเจ้า
 สงเคราะห์ให้อาข้าพเจ้ามีความผดควย กอลกชอรงว่า
 บคนพระองคเสด็จอยทคาคานกชวยงกเหลลา ถานจงรบเขา
 ไปเฝ้าเถก พุดแลวกอลกชชอกพาชนคกเงงเข้าไปเฝ้า

๐ พระเจ้าเหยนจงเมงตรบสังโศชนคกเงงชนไปเฝ้า

ทชนคาคานก จงตรสัดมาว่าเจ้าหายไปยังไหน ชนคก
 เงงจงเอาความทนางตคชอของหนงสนมานน กรวยทลทก
 ประการ พระเจ้าเหยนจงเมงตไคพงแลวกจงตรสว่าเจ้าพุด
 ราชงนไคไปพบนางพารจงแลวกหรือ แลวกมอยทาทตรสว่า
 กระไรไม่ และครังนนางเอยกยชยมพนองคอบตรสว่าของ
 อาสามคนรบงาม พระเจ้าเหยนจงเมงตเห็นกบนางเอยกย-
 ชย จงตงพนองนางเอยกยชยทงสามคนมยทอว่าอาอ อาอ
 คนใหญ่ ننตงเ็นชนกกชชยชน อาทสอง ننตงให้เ็นเคยค
 กกชชยชน อาทสามตงให้เ็นชนกกชชยชน และอาทสามน

ถ้าวานางเอียงกยชยให้หาเข้าไป หรือไปเยี่ยมนางเอียงกยชย
 กติ พระเจ้าเหียนจงเมงตกรเรียกไปพักจาหยอกเฮนเลน
 แดทสองเป็นเคียดกกชยหนน ใจเป็นเจ้าชรักใคร่ได้เสีย
 กยพระเจ้าเหียนจงเมงตกร พระเจ้าเหียนจงเมงตกรประทาน
 เสือกขของเครื่องใช้สอย กยทขานยเซงขงไทกยนาง
 เคียดกกชยหนนไปคย และนางเคียดกกชยหนนคิดแต่จะชอง
 เสพกามคณ จึงลอลวงชายทรนหนนมรปงามไปชอนไว้หยอก
 เฮนเลนทาชชวยเนอง ๆ พระเจ้าเหียนจงเมงตกรครความแต่
 ทว่ากระไรไม

๑ ฝ่ายมารคานางตคชยงหนง อยทขานนางเคียด-
 กกชยหนน เห็นฉากแผนทขานแลรวนางเคียดกกชยหนน
 เขียนไวงคางาม กลกมาไทนางตคชยงหนงขทรสาวคเล่น
 นางตคชยงหนงจึงเอาฉากทมารคาไทมานน ให้ชนคกเง
 เขามาถววยพระเจ้าเหียนจงเมงตกร บรารณจะให้พระเจ้า
 เหียนจงเมงตกรส่งสยนางเคียดกกชยหนน และเมอชนคกเง
 ถววยฉากและกรวยทลคความทนางพำพาไปน พระเจ้าเหียน-
 จงเมงตกรวาคาชนคกเงวานตองกยฉากของนาง เคียด-
 กกชยหนน พระเจ้าเหียนจงเมงตกร เขาพระทยว่าเคียดกกชยหนน

พาซินคกเงงไปไว้ ทรงคารคองนแลวรบสงไห้ไปกินโต๊ะท
จอทงวน

๑ ซินคกเงงจิงทลว่า แต่ก่อนพระองค์ระไปรคไห้
ซินคกมอพชายซาพระองค์เป็นทจอทงวน ซินคกมอหา
อากรบไม่ ขอพระองค์ไค้ไปรคปรธานเปลี่ยนทจอทงวนไห้
กบซินคกมอพชายซาพระองค์เถค คุยซาพระองค์เป็นนอง
ดงจรเย็นทงสอโตมากกว่าพักไม่สมควร พระเจ้าเหียน-
จิงเมงตไค้พงค้ำซินคกเงงททราวว่า พนองสองคนนรค
ไค้รกิน จิงทรสว่าเจ้าสองคนนผายพชายจะขอไทนองเป็น
ผายนองจะขอไห้พชายเป็น แล้วไ้ไปรคไห้ซินคกมอซิน-
คกเงง เป็นทจอทงวนทงสองคน ซินคกเงงค้ำนบแล้วไ้ไป
ท้ำแห่งเลียงไค้ คนใช้ข้างในจิงเฮาเสอสองสำรบ กบ
คอกไม้ทงสองค้มาปรธานไห้กบซินคกมอซินคกเงง

๑ ขณะนเวลาพลบค้ำเจ้าพนักงานจคโคมจคเทียน
ไว้นโต๊ะทงสทคแลว คนทงปวงจิงเขานงกินไค้รพคกนว่า
ไค้ทงสอครงนไค้รจอทงวนสองคนเป็นอศจรรบพง ไค้รไค้
เห็น ครนรังชนจอทงวนสองคนพนอง กนฮาเอาคทบแปล
ทงสอไค้ใหม่ نن เขาไปเฝ้าค้ำนบคคองคคพรอมกิน

พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสว่าพวก แปลหนังสือ ไคใหม่ ครอง
ยังไม่มาตำแหน่งที่จะตั้ง ให้ทำราชการอยู่ในจอหวงก่อนเถิด

๑ ครั้นอุบายมาจนหนงพระเจ้าเหียน จง เมง ตกย นาง

เอ็กยชยเสวยโต๊ะและสรวลอยู่ด้วยกัน นางเอ็กยชยจึงให้
เรียกนางเคียดก๊กชยขึ้นเข้าไปกินโต๊ะด้วย พระเจ้าเหียนจง-

เมงตเห็นนางเคียดก๊กชยนั้น กระลัดถึงความซนคกเงงหาย
ไป พอนางเอ็กยชยลุกขึ้นจากทกนโต๊ะ กลยเข้าไปข้าง

ในพระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสถามนางเคียดก๊กชยเห็นว่า ซน-
ก๊กชยนั้นเองสาวเจ้าคยชายหนุ่ม ไปซ่อนไว้ ในห้อง เรือน

แล้วในสองวันสามวันนกลอดวงเฮายตรชนนาง และทหารท
วันหนุ่มไปไว้หยอกเอนเล่นตามน้ำใจ นางเคียดก๊กชยนี้ได้

ฟังคคว่า พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสความว่าพวกคควาซว จง
กัหมหาหัวเรารทูลคคอบว่า เกิดมาเอนหญิงการปฏิพัทธกรใคร

ยอมมิด้วยกันทกคควคน เว้นแต่จะมากจะน้อย การอนนถา
เกิดขึ้นมาแล้วกเหลือทระคคกลนอยู่ได้ ครองนพระองค์ไค

ไปรดงคไทยชาพระองค์ พระเจ้าเหียนจงเมงตเอามองหยอก
นางเคียดก๊กชยนั้น แล้วตรัสว่าครองนเรารงคไทยให้

หิวเมืองประเทศราช ข้าพระองค์กรวยทูลทงนเบนความมกตัญญู
 ถอยค้ำข้าพระองค์จะเหลือเกินประการใดขอใ้ทรงพระ-
 เมตตา ครั้นปรักษากนพนองเห็นตแลว ก็นำเอาเรื่องราว
 เข้าไปถวายพระเจ้าเหียนจงเมงต พระเจ้าเหียนจงเมงตทอด
 พระเนตรเรื่องราวแลวชดเคือง จึงตรัสวาช้ชนคกมอช้ชนคก
 เรงพดจาเหลือเกิน มีใช้พนักงานของตัวกมาว่ากล่าวชุน
 นางเจ้าพนักงานททกทานกมี ถ้าเขาเห็นว่าชุนนางผู้ใดกระ
 ทำผิดเขาจะมีว่ากล่าวชุนหรือ จึงสั่งให้พวกพนักงานใ้เฝ้าตาม
 กระทำโทษช้ชนคกมอช้ชนคกเรง

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงต จึงมรับสั่งวาช้ชนคกมอ
 ช้ชนคกเรงทำการนอกค้ำแห่งดงนี้ สม่ควรรที่จะกระทำโทษ
 แต่เราคคคยู่วาช้ชนคกมอช้ชนคกเรงเป็นหลาน ช้ชนชกไปชุน-
 นางทมคความชชชกขยชานกยเมือง มาแต่ก่อนพงเขามาทำ
 ราชการช้ชใหม่ ช้ชนคกมอช้ชนคกเรงย้งไม่รู้อย่างชธรรมเนี่ยม
 เราจึงดโทษไว้ ถ้าภายหลังกระทำผิดช้ชไปอื่ก เราจะใ้
 กระทำโทษตามกกฎหมาย

๑ ฝ่ายหลนมกชุนนางผู้ใหญ่ไม่ชชตรง ครั้นใ้ชช
 ภาระแลรับสั่งดงนน ก็คคคจะใ้พระเจ้าเหียนจงเมงตกรใ้ใคร

หมั้น และอาสามคินนางเคยกกชชยอนนางมากกว่านาง
ชชยบทั้งสอง

๑ ครน อยมาวนหนง อนลกชนทำแซยัคพระเจ้า-
 เทยนงเมงต กยนางเคยกชชกประทานตั้งของใหอนลก-
 ชน แล้วพวกแซเอยชงเขนพวกนางเคยกชช กจรคไคระ
 ไปช่วยอนลกชนทำแซยัควนเกก ครนทำแล้วไคสามวัน
 อนลกชนกเขาไปเฝ้าพระเจ้าเทยนงเมงต ทพระทงหอ
 หิงชนหล แล้วทลวาระขอเฝานางเคยกชชพระนารค
 พระเจ้าเทยนงเมงตจรคสรว่า นางเคยกชชพงกลบไปท
 อยเคยวเนจางไปหาเจก อนลกชนกไปทเกงนางเคยก-
 กชช นางเคยกชชเมาส์ราตงควอชครนอนลกชนเขาไป
 ดงกพคสพยอกว่า คนทงปวงเขาคลชคยครไคสามวันอา
 นาทไคยครเขา เจานผเขนยครเราทำแซยัควนเกกไคสามวัน
 เราเรคของอาบนาทไคเหมือนอยางทเขาอาบนายครยาง นาง
 เคยกชชจงเรบกชนทกยคนไซทในเกง มาถอคเสอททว
 อนลกชนเสยแล้วเอาผ้าทวนแกงมาหอควอนลกชน ยก
 อนลกชนไลบนเกยวคานหาม แล้วให้พวกหญิงคนไซ

หอมลอมหอมกลิ่นสนทวยวไปทกแก่ง แล้วหามกลยมาท
 เก่งนางเอยกยชัย พากันเอานาเขารคอนลกชน พวกหญิง
 ทงนนักพากันทวเราเรจนออง พระเจ้าเหียนจงเมงคทอก
 พระเนตรหนึ่งลือออยทหอยเชิงฉนอ ไคยนเสียงทวเราเรจ
 รัชดังถามพวกพนกงานว่า ทในแก่งข้างในเขาเล่นอะไรกน
 พนกงานทลว่านางเอยกยชัยเล่นอาขนายตร พระเจ้า
 เหียนจงเมงคทวงพระสรวล แลรักชนเกวยนเสคมาทอท
 พระเนตรทเก่งนางเอยกยชัยพลอยเล่นสนกไปท้วย แล้วเขา
 อแปรทองเงนประทานเินางเอยกยชัยเป็นชองทาชวญบทร
 สึงละหมน ทงแตนนมาพวกพนชงนางเอยกยชัย พระเจ้า
 เหียนจงเมงคทไ้รักปรานมากชน

๑ ฝ่ายนางขวยชยออยทเซียงเยียงแก่ง พระเจ้า
 เหียนจงเมงคทไ้ไ้ไปมาหากเศราไ้คกอยแแต่ผเคยว ครน
 อยมารนหนงนางขวยชยไ้คยนเข้าว่า เจาเมองนำชนไ้
 คมเฮาสังชองมาถววย นางขวยชยจึงถามหญิงคนไ้ใช้ว่า
 ชองทเจ้าเมองนำชนเฮามาถววยนน เป็นชองสิ่งไ้ใด หญิง
 คนไ้ใช้ทชอกว่าเขาเฮาผลลนจมาถววย ท้วยนางเอยกยชัย
 พอไ้กนลนจ ว่าผลลนจเมองนำชนมรส อยากจะไ้ผล

เอ๋ยกษัตริย์ขี้ขี้ จึ่งพควาเคยวนทระหาญทำเรื่องราวให้เหมือน
 เเซียงยั้นนไม่มีแล้ว

๑ นางขวยชยถอนใจใหญ่แล้วพควา คนเคยวนหา
 เหมือนคนแต่ก่อนไม่ กอลกชอจิงวาชญญาของท่านคควา
 คนสองเขาทำไม่ทำจิงไม่ทำชนถวายเองเล่า นางขวยชย
 หวเราะแล้วพกหนา กอลกชอกค่านขลานางขวยชยกลบ
 มา นางขวยชยกตริกตริกของทระทำเรื่องราวเป็นคำเพลง
 ทลอคแล้ว กเซยชนนกระชายไปถวายพระเจาเหยนจิงเมงค
 ทชทพระเนตรคำเพลงอนนน กคคถถึงความเกาทไทรกไคร
 นางขวยชยมาแต่ก่อนไม่สยายพระทัย

๑ ฝ่ายนาง เอ๋ยกษัตริย์ริความว่า นางขวยชย ถวาย
 เรื่องราว จิงมาเฝ้าพระเจาเหยนจิงเมงคด้วยความโกรธ
 ทลว่านางไซฉนเป็นแต่บุตรชวาชานนอก พระองค์ไม่เลียง
 แล้วยงกลบทำเรื่องราวเขามาถวาย ว่าความเหลือเกินดังพระ
 องค์ชอให้เอาโทษเสยชยาให้เป็นเยียงอย่าง พระเจาเหยน-
 จิงเมงคนงอช นางเอ๋ยกษัตริย์เห็นไม่สมความคคกกว่ากล่าว
 ทรกวนจะ ให้ทำโทษนางขวยชย พระเจาเหยนจิงเมงคจิง
 ทรสว่าเขาไม่สยายจิงทำคำเพลงเล่น แล้วคำเพลงนนก็ไม่

ไต่ถามกล่าวหมิ่นประมาทเรา เราหาควรทำโทษเขาไม่ นาง
 เชยกยชยจึงว่าพระองค์ยงรักอุยภคคนน ทำไมจึงไม่รบ
 สั่งให้มาเล่นทหน้าพระที่นั่งไซ้เการอกเล่า พระเจ้าเหียน-
 จงเมงค ไต่ฟัง นางเชยกยชยว่ากล่าวล้าเล็ก ถึงความ เกาก
 ชกเคอง จึงคิดว่าเราไต่ล้าแกงความรักไว้กับนางเชยกย-
 ชยมากเสียแล้ว นางเชยกยชยจึงไม่ยำเกรงหมิ่นประมาท
 ไต่คองอกกลั่นไว้ก่อน

๑ ฝ่ายนางเชยกยชยเห็นว่า พระเจ้าเหียนจงเมงค
 ไม่กระทำโทษนางขวยชยตามคำก้ำชกใจ ถ้าปรนนิบัติ
 พระเจ้าเหียนจงเมงคแล้วกระทำแต่โทษ ครั้นอยู่มา
 พระเจ้าเหียนจงเมงคประทานโต๊ะเลี้ยงพระญาติวงศ์ และ
 ขุนนางทั้งปวงที่ข้างใน พวกพระญาติวงศ์นั้นทลว่าจะขอเห็น
 นางเชยกยชย พระเจ้าเหียนจงเมงคจึงรับสั่งให้หานางเชย-
 กยชยมา ฝ่ายนางเชยกยชยแก่ล้งขบคพลว เสียจนขนทไป
 ตกเคอนหลายครั้งจึงไต่ออกมา ออกมาแล้วกคานขกยพวก
 พระญาติวงศ์ทั้งปวงแล้วกนงกนไต่กรกยพระเจ้าเหียนจงเมงค

๑ ฝ่ายพวกพระญาติวงศ์พากันเสพสรวาพอดงตัวแล้ว
 เฝงอองก้เข้าชล้วยให้นางเนยมโนวเป็นคณชยี่ กรนกนไต่

เมงคชคเคือง คิกระเขาไปขอโทษควกถวากาลงกรวอย
 ะมีความผิดอก คิคนแฉวกรองให้จงสงกอลกชอว่า ให้
 ชวคคแฉวกรวอวของชองควมอยในแกงควย สั้งแฉว
 ชนเกวยนออกจางวงไป ครนนางเอยกยชยมาฉงเรอน
 เอยกกตง เขาควมอนนเถาให้พวกพนองพง พวกพนอง
 ตกใจกลวพากันร้องไห้ ไม่วุทจะทำประการโต

๐ ฝ่ายอินลชชนคิกระทูลขอโทษนางเอยกยชย ก
 ถลวว่าพระเจ้าเหยนจงเมงคจระแคลงพระทษ กหาอาทระ
 ทลชนไคไม อินลชชนจะไปเยี่ยมเยียนฉามชวฉงนาง
 เอยกยชยทชานเอยกกตงกคคกถว ไซ้ให้แต่ผุคนลชอยไป
 ฉามชว

๐ ฝ่ายพระเจ้าเหยนจงเมงค ครนรบสังไหชยไฉ
 นางเอยกยชยไปเสฉนแล้ว เสคจอยแต่พระองคเคยวกเงยช
 เหงาพระทษ จะไปเสชชมสนมอนกไมชนพระอรามฉ จง
 รบสังไหรบนางชวชย เขามาปรนนชตพระองคคกเกา
 นางชวชยก็ชวชยหนกอย พระเจ้าเหยนจงเมงคพระทษให้
 กถุมคฉงไป พวกหญงคนไซ้และชนททอยในแกงนชกถอง
 โทษเขอนนมาก กอลกชอเห็นคงนฉงไปปรกษากยเอย-

กตทงว่า ถ้าจะให้นางเชยกยชยกกลับเข้าไปอยู่ในเก๋งอย่าง
เดิม ต้องให้มขนนางข้างนอกทูลขณจงระค

๑ ฝ่ายกมอณกยลชชเชกขณนางสองคนน เป็น
คนโลกมากชอบพอกนกยหลนมีภขณนางผู้ใหญ่ และ คนทง
สามน เป็นคนไปรคปรานสนทของพระเจ้าเหยนจงเมงค
เชยกกตทงจงให้ทรพยสังของและชอนวอนคนทงสามน ให้
ช้วยชระนางเชยกยชยก ให้ไคกกลับเข้าไปอยู่ในเก๋งทงเก่า
ชณนางทงสามกยชระ วันหนงเสคจชอกวาราชการพากน
เขาไปเผ่า ครนทลควมอนเสรงแลวทลชนว่า นาง
เชยกยชยกนเขนหญิงไม่วจกชอย่างชรวมเนยม กระทำให้
ชคเคองพระทย แลวพระองค์ไครคไคไรไปรคปรานนาง
เชยกยชยกมาแตกอนมาก ชคนถงจระยสังให้กระทำให้ชถง
ทายกสมควร จจะคองทายออยู่ในเก๋ง พระองค์มาชยไค่นาง
เชยกยชยกไปอชเสียนอกวง ความครหานนทากจระมีถง
พระองค์ชอให้พระองค์เขากลับเข้ามาไวทในเก๋งตามเคมเจค

๑ พระเจ้าเหยนจงเมงค เห็นชณนางเข้ามาวักถาว
ทงนนคกพระทย ทวยคคชยว่าจระยนางเชยกยชยกเข้ามาไว
กยงละชายอช ครนไคททชนนางเข้ามาชอไทยกไปรคให้

จึงลุกขึ้นจากที่นั่งกลบเข่าข้างใน พวกพนักงานก็เข้าไปถวาย
 เถรองเสวย พระเจ้าเหียนจงเมงคให้คตเท้าของชนทเอา
 เถรองทในโต๊ะ กยส่งของททุกๆไปประธานให้กยนางเอียงกยชย
 นางเอียงกยชยจึงว่าข้าพระองค์คนผิดโทษถึงตาย พระองค์
 โปรดยกโทษเสียไม่ประหารชีวิต กลบให้เอาของมาประธาน
 ให้ชกพระคุณหาทสคมีโค และทซาพเจ้าทาคความผิดใจกระ
 ตายไปตามโทษ อย่าให้เป็นเยี่ยงอย่างกยคนทงปวงสืบ
 ไปภายหน้า บคนกสมควรทระตายแล้ว แต่ซาพเจ้าหาม
 สิ่งโคระสนองคณพระองค์ไม่ ข้าพระองค์คนมเสอผาสิ่งโค
 กเขียนชคองพระองค์ประธานให้ทกสิ่ง ข้าพระองค์ชอถวายน
 แต่ผกบยทวซาพระองค์คนเขียนของ ๆ บคามารคทา ซาพเจ้าจง
 โทเกิดมา ข้าพระองค์กระตคณมชอกคองหนง ไปถวาย
 สนองคณชงพระองค์โคมคณไว ว่าแล้วกทยบเอามคมาคค
 ผมชอกคองหนง ชมวคส่งให้คตเท้ากองชนท แล้วว่าทาน
 ช่วยเอาผมนไปถวายนชวย จึงทลว่าข้าพระองค์กระชอทลลา
 ตาย ชอพระองค์ชยาโคคคคองข้าพระองค์เลย คคเท้ากอง
 กรบเอาผมนเข้ามาถวายน แล้วทลตามถอยคานางเอียงกยชยว่า

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงคไทพงกคกพระททย กลวนาง
 เอียงกยชยระตายเสีย จึงรบส่งให้กชลกชอจครดไม่หอมไป

รัชนางเอยกยชยเร็ว ๆ นางเอยกยชยเข้าไปถึงแก่งทอชก
 แต้งคว แล้วเข้าไปค้ำนบทุกขอโทษพระเจ้าเหียนจงเมงค
 แต้วกไม่พูดประการใดกมหนารองไห้นางอัย พระเจ้าเหียน-
 จงเมงคเห็นคิงนคคตสังสาร จึงเสด็จมาจึงมือนางเอยกยชย
 ใ้ล็กชน แล้วรบสังไห้หญิงสาวไห้ชวยแต้งควผคหนา
 หวผผ เพลียนเสื่อไห้นางเอยกยชยใหม่ แล้วพระเจ้าเหียนจง
 เมงคกัศรสปราศรัยควณางเอยกยชย พวกพนกงานกัศ
 ไ้ระสรามาตงพรอม แต้วนางเอยกยชยหยเอาถวยรินสร
 ถววยพระเจ้าเหียนจงเมงค แต้วทูลวาคำวนนชาพเจ้าไม
 ทรยวำจะไ้กัลยเข้ามอัยในพระราชวัง ครนเวลาคำนาง
 เอยกยชยก็เข้าไปปรนนบคไห้ชอบพระทัย พระเจ้าเหียน
 จงเมงคกัศทรงพระเมคต่านาง เอยกยชยมากชนกว่าแต้กอน
 ครนรงชนพวกชายหญิงฉวาคพนอง ของนางเอยกยชยกย
 เอยกกตง อนลกชนกัศพากนเข้าไปเยยมนางเอยกยชยแล้ว
 สรรเสริญญนางเอยกยชยไห้รินสรไห้พร พระเจ้าเหียน
 จงเมงคทรยวำพวกฉวาคพนองนางเอยกยชยมา จึงไห้กั
 ไ้ระและสรไปเลยงพวกเอยกกตง ทมาเยยมเยยมนาง
 เอยกยชย

๑ มีคำในพิงเพียวว่านางเอยกยชยกระทำความผิด
 รัชสัง ไทชยไลเสยครงนน ถ้าพระเจ้าเหียนจงเมงตคตเสย
 ใให้เค็ดชากไม่วิบเอาเข้ามาไว้ในวงอก คนชวตในวงนงก
 จะเซคหลายกลวเข้าทไเหนจะเกคจลาจลชน และพระเจ้า
 เหียนจงเมงตคตนนเป็นคนหลงลอำนาจกลับใจ ะตงนาง
 เอยกยชยเสยก็ไมไค แล้วพวกชนทและสาวไซข้างใน ก็
 คอยปรนนบคยวเยาพระเจ้าเหียนจงเมงต มีไคชคเคองสัง
 ไค แต่บรรดาหญิง ในวงพากันกำเรียคพวกชนนางเยนช
 ลาวกัน และนางเอยกยชยนน แต่ชาคิกอนเบนพระเจ้า
 ชยเยนตนางจกยหยาเกคเบนพระเจ้าเหียนจงเมงต ไค
 อธิฐานว่าจะชอพบกันไวแต่ชาคิกอน จึงไคเผอญให้รักใคร
 กันมากแล้วยานเมองกถึงกำหนดทจะเป็นเวลาจลควย จึงไค
 เบนเทศคตงน

๑ ฝ่ายนางเอยกยชย ครนพระเจ้าเหียนจงเมงต
 รัชสัง ไทกลับมามีอยู่ในแกงคิงเก่า ครงนนพระเจ้าเหียนจง-
 เมงตกรกใครลุ่มหลง ก็บนางเอยกยชยยังชนกว่าแต่ก่อน
 พวกแซเอยพากันกำเรีย ชฉะนนพวกชนนางทวมเมองทงปวง
 รู้ว่า พระเจ้าเหียนจงเมงตกรกใครลุ่มหลงไปคยวนางเอย-

กยฮย แล้วไม่เอาขรรค์ยกการแผ่นดิน พวกขุนนางหัวเมือง
 ทงช่วง ก็จับสิ่งของเข้ามาเฝ้านางเฮยกยฮย ประรณนาจะ
 ให้พระเจ้าเหียนจงเมงตรกใครทรงเมตตา

๐ ครนอยมาเจ้าเมืองซ่งรักษาเขตแดน ตอกขมเมือง
 ปวดไชก๊ก ขอกหนังสือเข้ามาว่า เจ้าเมืองปวดไชก๊กซ่ง
 เชนเมืองนอกประเทศ แต่งให้ทูตถลอพระราชสาสน์มาขบ
 หนึ่ง จะมีความเกยวของประการใด ถามทุกกว่าหาแจ้งไม่
 จึงรบสังใหม่ตราออกไปให้ส่งทูตเข้ามาเมืองหลวง ครน
 ทูตเข้ามาดังแล้วก็ให้พักอยู่ที่กงกวน พระเจ้าเหียนจงเมงต
 ริงให้หอดเจียงไปกำกบทูต แล้วให้หอดเจียงถามทุกเมือง
 ปวดไชกกว่าจะอระสังอินใด ทูตตอบว่าเจ้าเมืองของข้าพเจ้า
 มีราชสาสน์มาว่า ด้วยการสังโตก้แจ้งอยู่ในพระราชสาสน์
 นนแล้ว ครนดังกำหนดวนเข้าเฝ้า หอดเจียงชนทักนาทูต
 เมืองปวดไชก๊กเข้าไปเฝ้า เหาพระราชสาสน์นั้นสั่งให้ขุนนาง
 เจ้าพนักงาน ขุนนางเจ้าพนักงานรับพระราชสาสน์ขนถวาย
 วางไว้หน้าทง แล้วพระเจ้าเหียนจงเมงตรกตรัสปราศรัย
 กยทุกตามธรรมเนียม แล้วก็ให้ทูตกลับไปพักอยู่ที่กงกวน
 แล้วพระเจ้าเหียนจงเมงตรบสั่งให้เจ้าพนักงานเอาหนังสือสนน

เขตกอกคฺ เลี้ยวเก่งขนนางเจ้าพนักงาน สำหรับแปล
 หนังสือต่างประเทศ เขตกอกคฺไม่เห็นสำเนาอักษรนม
 กากขมาควย มีแต่หนังสือภาษายวคไซกัก อ่านไม่ออกก็
 ตกใจกลัวว่าควเป็นพนักงานไม่รู้จักหนังสืออนน เลี้ยวเก่ง
 จึงกราบลงแล้วทูลว่า ทวอักษรขนนชาพระองค์ไม่ทราบไม่
 เคยเห็นขอพระองค์พิจารณาเถิด

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงค ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า

เราไต่ยนว่าเจ้าเคยไต่เรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ เจ้าไม่รู้จัก
 อ่านไม่ออก คงนพวกทเรียนหนังสือด้วยกันน เขาจะม
 หวเราเราหรือ เจ้าจงสั่งให้ใจเสียงขนนางผู้ใหญ่เขาค
 ครนพระเจ้าเหียนจงเมงคตรัสตงนแล้ว หลนมภและ
 เขยกกตงพากนมาหยบหนังสือขนน กทหารหนังสือขน
 ไมกนงอย พระเจ้าเหียนจงเมงคจรงบสั่ง ไทขนนางพนักงาน
 ทรหนังสือขนนนเขามาก แล้วทไทขนนางทงยวงคหนังสือ
 นนควยทกคน พวกขนนางพนักงานทเคยรหนังสือขนน
 ทหารจกหนังสือขนนไม่ พระเจ้าเหียนจงเมงคกชคเคองเขน
 อนมาก จงตรัสว่าเมองจนนเหมอนอยางเมองเทพยดา ม
 ขนนางผู้ใหญ่ผู้นอยเขนอนมาก แต่หนังสือขนนคหนังสือ

แทนกทามผู้ใคร่ไม่ ถ้าไม่รักความในหนังสือแล้ว ทำไม
 จะทำหนังสือคอบเขาไปได้ เมืองต่างประเทศทั้งปวงเขาจะ
 มีคูถูกโคหรือ ถ้าและกำหนดในสามวัน ไม่รักความในสาม
 วัน ไม่รักความในหนังสือว่าประการใด เราจะถอดขุนนาง
 ที่เขนนกปราชณุนนเสียให้สิ้น

๑ ฝ่ายพวกขุนนางทั้งนั้นได้ฟังกระแสรับสั่ง ออกมา
 จากทเผาแล้ว ก็พากันมีความวิตกอยู่ทุกคน ฝ่ายหอคเจียง
 นนกลับไปที่กำนทตททกวงตงเก่า ครั้นเวลาค่ำหอคเจียง
 ขนทกลับไปยังบ้านไม่สบายใจ หลัดใจแะสำนกลอยบ้าน
 หอคเจียง เห็นหอคเจียงมีความทุกข์ไค้ก็ถามว่า ท่านมี
 เหตุสังใจจึงไม่มีความสบาย หอคเจียงเขาข้อความหนังสือ
 เมืองยวคไซกถนน เล่าให้หลัดใจแะฟังแล้วว่า บคคนถง
 กำหนดควนรับสั่ง จะให้รับข้อความในหนังสือ ถ้าท่านรู้
 หนังสือเขาเมืองยวคไซกถนขบแล้ว เราจะทูลให้ทรงทราบ
 หลัดใจแะไค้ฟังก็ถามถงกระบวนทวหนังสือ หอคเจียงก็
 เขียนหนังสือททำไค้ให้คชกษรหนังสือขกษร หลัดใจแะ
 หัวเราะแล้วว่าหนังสือขวนนไม่ยากนถคชก เสียตายแต่เรา

ไม่ไต่เป็นขนนาง หอคเจงชนทกคใจจงว่า ถาคงนเนว
ระกรายทูลให้ตงท่านเป็นขนนาง

๑ หลโถแประโคยนักนงเสย ครนรุ่งชนเวลาเซา

หอคเจงไปเฝ้ากรายทูลว่า ข้าพเจามเพอนคนหนงแซหล
ขอโถแประชาวเมืองไซจอก รุกหนงสอหลายชยงแลม
สทขญญามาก แลหนงสอชกวารอยขอใหพระองคมรยสัง
ใหทาเซามาเอาหนงสอนใหคฤเดก พระเจาเทียนจงเมงค
จงมรยสังใหทาหลโถแประเซามาเฝ้า หลโถแประพุดกบผรบสัง
ว่า ข้าพเจาเป็นคนอยุ่บ้านเมืองไกล รุกหนงสอแลรสค
ขญญานอย หนงสอข้าพเจาไมคเลอกเสย ไมสมควรระ
ใหขนนางทงปวงค อยางไรจงมรยสังใหข้าพเจาไปเฝ้า
ข้าพเจาไมอาจทระรยคาสังคใด คนไซกเอาค้ำทหลโถแประ
พุดนนเซาไปทูลหอคเจงชนททูลชนอกวาข้าพเจารูวา คน
นหนงสอชกกวาคนทงเมอง แลระถอยค้ำทระวากลาวในหนง-
สอนนแซงแรง แลระเมอครงกอนหลโถแประเซามาไลหนง-
สอนน พวกขนนางทใทกักบเลอกเสยวาหนงสอไมค วัน

นระทอง เขา มาเผือก มีความละเอียดกับขุนนาง ทั้งปวงจึง
 บดพลวอยู่ ขอให้พระองค์ประทานหมวกและสายคาดเขวให้
 ขุนนางเขาไปประทานแล้วให้หาตัวเขามาเผ่า หลงไฉแปะ
 ไร้ไคเห็นว่าพระองค์ทรงพระเมตตา เขยกกตงกับกอลกซอ
 เผ่าชยทนนไคพงคคะทลชคขวาง พวกขุนนางทั้งปวงกทล
 พรอมกันว่า หลงไฉแปะมีสติปัญญาเป็นอัครรรยพวกขุนนาง
 ทั้งปวงกกราบทลชอยู่ ขอให้พระองค์มีรับสั่งให้หลงไฉแปะ
 เขามาโดยเร็ว อย่าให้พระองค์แคลงสงสัยพระทัยเลย

๐ พระเจ้าเทียนจงเมงคไคพง พวกขุนนางทั้งปวง
 ทลคงนนักมีรับสั่งให้ประทานหมวกกับสายคาดเขว ให้หลง
 ไฉแปะแล้วคงให้เขนทขุนนางททาพน ครสแล้วกให้หอค
 เจียงนำสิ่งของไปประทานหลงไฉแปะ และให้หาตัวหลงไฉ
 แปะเขามาเผ่า เขยกกตงกับกอลกซอชหาอาทลชคขวาง
 สิ่งไคไม้

๐ ฝ่ายหอคเจียงไคมีรับสั่งนำเอาหมวกกับสายคาด
 เขวไปให้หลงไฉแปะแล้วบอกว่ พระเจ้าเทียนจงเมงคให้
 เอาหมวกกับสายคาดเขวมาประทานท่าน ให้ท่านเป็นขุน
 นางททาพน เห็นสติปัญญาท่านคแล้วจะทรงชบเลี้ยงให้เขน

ชนนางผู้ใหญ่ชั้น ๕ หลไฉนแยะไต่พงไม้อาชศิครบสังค่อไป
กัรบหมวกกยสัยคายคเอาแลวกเขาไปเฝ้า

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงคทอคพระเนตร เห็นรูปหล

ไฉนแยะกงามกคพระทยแแล้วตรัสปราศรยว่า เจ้ามสคชญญา
คไลหนงสอไม้ไค เรานคคเสยคายเจานกหนา บคน
เจ้าเมืองปวกไซกกมราชสาสน ไททคถอเขามา ทวหนงสอ
นคคศรยไม่มีคไรกรก เจ้าเป็นคนคไคไร ไคเห็นหนงสอ
มามากกคองระรุ ทรสแลวกไทเจ้าพนกงานเอาหนงสอพระ
ราชสาสนมาไหหลไฉนแยะ หลไฉนแยะรบพระราชสาสนมาก
แลวกทลว่า หนงสอชวค่างๆไม่เหมือนกน แลพระราชสาสน
นเขนหนงสอเมืองปวกไซกก แลแตกอนนเมืองคางประ
เทศมีพระราชสาสนเขามา กเขนเขนอภษรจนคยบหนง
เขนเขนอภษรภาษาของเขาคยบหนง กากกนมายคนเจ้า
เมือง ปวกไซกก ไม่เขน เขนราชสาสน เขามาเขน สอคคย
เหมือนอชางจรรมเขนเมืองอนๆ ชงพระราชสาสนเมือง
ปวกไซกกมีเขามาครงน กวากถาวหมนประมากคคค
นำทวเรา

นันทโหนจรสเมืองดงไค ยคนพระองค์ทรงรับสั่งให้พวกทหาร
 ทหวเมืองไกลเคียงเมืองชวณนไนให้เอาใจใส่สอดแนมระวังค
 ฉาเมืองปวกไซกยกกทัพมารบกวณแล้ว ก็ช่วยกันยกไปปราบ
 ปรามเสย

๐ ฝ่ายเอยกกกตงทลว่า เมืองเกาหลน ทางไกลอยู่ดง
 นอกกำแพงบนหลเซยงเสย จะรักษาไว้ก็โดยยากจะตอง
 ทำศึกชยเคยวณไปอก ขอให้ทงเมืองเกาหลเสยให้รักษา
 แต่เขตแดนของเราไว้ให้มั่นคง

๐ ฝ่ายเซยตงสอเขนทเจคโตไซ ชนนางผู้สำเร็จ
 ราชการฝ่ายทหวเมืองตะวันออก โดยนหลนมกเอยกกกตงทล
 ตงนน เซยตงสอจทลว่าเมื่อครั้งก่อนนนพระเจ้าหลสยไนไท
 วจฮองค ไปรบพังกยเมืองเกาหลดงสามควง เสยเงินทอง
 แลระสังของแลระทแกลวทหารไพรพลเป็นอนมาก ครงนชยน-
 กยเขนทหารใหญ่แล้วพวกทหารไพรพลทแ่งแรงนน ก็ม
 อยหลายสยหมนจิงไคเมืองเกาหลมาเป็นเมืองชน และควง
 นว่า จะให้ทงเขตแดนเกาหลเสย นน สัมควร แลวหรือ
 แลระยคนพากนไคความสขสยมากรชานาน จะลมการคก
 เสยคคแต่จะหาความสุข พวกชนนางทงปวงกเห็นความ

เป็นพวก ๆ กัน พระเจ้าเหียนจงเมงตกนั่งอยู่ไม่รู้อะไร
ประการใด

๐ หลี่ไฉ่แยะจึงทูลว่า พระองค์อย่าทรงพระวิตก
เลย ซึ่งเจ้าเมืองยวตไช่ก๊กมีพระราชสาส์นว่ากล่าวของฮวง
เซามาครั้งนั้น ข้าพระองค์เห็นว่าระมาลงกลศทศบุญญาขนนาง
และทศเกล้าทศทวารทในเมืองถิง ว่าระมคคนคทหรือเสอสมคหลาย
แล้วประการใด เวลาพรั้งนขอให้ทศเข้ามาเฝ้า แล้วพระ-
องค์รับสั่งให้ข้าพระองค์พศทศทศ ข้าพระองค์ระพศใจความ
ว่าในเมืองถิงนถิงมขนนางทศทศบุญญา และทศเกล้า
ทศทวารแข่งแรงอยู่ไม่ยอมยกทศเกล้าให้ ขุนนางเซาคิระ
ทำศกทศกยเจ้าเมืองยวตไช่ก๊ก พระเจ้าเหียนจงเมงตกทรง
เห็นด้วย จึงตรัสว่าไทช่อตคนเป็นขนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมือง
ชวงทศทศทศ หลี่ไฉ่แยะทูลว่าเมืองยวตไช่กกนเป็นกก
หนงต่างหาก แล้วพวกอจวชวยหนน เจ้าเมืองช่อชอกว
เมืองไทหนเจ้าเมืองช่อจันไฟ เมืองนำทมนเจ้าเมืองตงทว
เป็นกษัตริย์ เมืองคชเหลงเจ้าเมืองช่อชกมกย และเจ้า-
เมืองต่างประเทศทงนจะกระทำกรสิ่งใดก็ทำตามธรรมเนียม
เมืองเซา พระเจ้าเหียนจงเมงคเห็นหลี่ไฉ่แยะทูลช่อความ

สิ่งใดที่คล่องแคล่ว พระองค์มีพระทัยมั่นคงยิ่งนัก จึงทรง
 ให้หลัดไฉนแปรเป็นสนหลัดมหักสือชุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายธาลักษณ
 พระองค์ประทานโตะและสร้าให้หลัดไฉนแปร ทนทนงกม-
 ธิวเคย แล้วรับสั่งให้พวกพนักงานประโคมขับร้องให้หลัดไฉน
 แปรเสพสร้าให้ส่าย คำวนนรับสั่งให้หลัดไฉนแปรนอนอยู่
 ริมพระที่นั่ง พวกชุนนางทงปวงเห็นว่าพระเจ้าแผ่นดินทรง
 พระเมตตาหลัดไฉนแปรก็พากันยำเกรง

๐ ฝ่ายเยือกกตงกอลักซอ คิคอิธมาจะตำรายหลัดไฉน-
 แปรประการใดก็ทำไม่ได้ ครนรุ่งชุนพระเจ้าเหียนจงเมงค
 เสกขออกวาราชการ ชุนนางเขาเผ่าพรมแล้ว หอศเจียง
 ชุนทกนาทคเมืองปวศไชกกเขามาเผ่าทคคอยฟังกระแสรบสั่ง
 หลัดไฉนแปรแต่งทวไล่เสอพนเขยวมรยปลาทองไล่หวมกแพร
 ด้มา มอถองงำสำหรับเผ่ามายนชยหนาทง พจารณาคหลัดไฉน
 แปรมีสง่างามเหมือนเทพยดาชยบนเมฆ ชนระนนหลัดไฉนแปร
 มอถอหงส์สือเมืองชวนพคกบททว่า เขาเป็นแทเมืองเล็กนอย
 มหงส์สือเขามาจากลาวต่าง ๆ ผคกรรมเนยมชุนนางฝ่าย
 ทหารพลเรือนทงปวง เขาชคเคองกรายทลให้ยกกองทัพไป
 ปรายปรามลงโทษเสย บคนพระมหากษัตริย์เมืองดงกม

พระทัยชิวณาลัย เมตตากรรณาแก่มืองประเทศราชทั้งปวง
 และเมืองปวศุไชกกนสมควรแล้วทงจะไปปรายปราม พระองค์
 ไปรคไทยยกไทยเสียดเราจะมีหนังสือตอบไป เจ้ารงค์
 พงรยสัง ทองซอไทยคนกงนนักแปลให้ทุกฟัง ทุกก็ตกใจกลัว
 กทมหนายอยู่

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงตงรยสัง ให้เอาโต๊ะประคย
 พลอยมาตงทหนาทง มเครองเขียนหนังสือพรอมแล้วประ-
 ทานเขาระบักใหม่ทอง ให้หลใไถแประนงเขียนหนังสือ หลใไถ-
 แประคิควาถอยคากเขยกกเตงกชอ ว่ากล่าวให้โคความอาย
 เมอคองไลหนังสือนน กระแกแคนคอบแทนโคคองน จง
 ทลพระเจ้าเหียนจงเมงควาถงเทาทชาพระองค์ไต้มานนคก
 เขอนอย ชาพระองค์ระชนไปบนเขามิไค พระเจ้าเหียนจง-
 เมงตงรยสังให้เอารองเทาชองหลวง ทขกเป็นสเมฆพนแดง
 มาประทานให้หลใไถแประไต้ หลใไถแประถวยขังคมแล้วทลว่า
 ชาพระองค์มควมระกรายทลพระองค์ชอหนง แดชอพระ
 องคยกไทยทเป็นคนพคมากเสย ชาพระองค์จระทลโค
 พระเจ้าเหียนจงเมงคตรสวามชอ ความสังโคทเราจระวานนค
 ว่าไปเกิด

๐ หล่ไถแประ ึ่งทลว่า เมอเคิม ข่าพระองค้เข้มาไต้
 หนงส์อนน เอยกกดกตงกบกลลชอชอองคณนชยไต้ข่าพระ-
 องค้เสย บคณเอยกกดกตง กอชกชอชกเข้มาเฝอ ชยทณควย
 ข่าพระองค้ระคคควากถาวชอความท่าหนงส์อนนไม่สิ้ สระควก
 แลววนนพระองค้รบสังให้ข่าพระองค้เข้มาท่าหนงส์อ แล
 พคแทนพระองค้ผล้สมค้เทพยคาครงน ะพคจ่าวกถ่าวกบ
 คณค่างประเทศ ไม่เหมอนท่าการสังอน ชอให้พระองค้
 รบสังให้เอยกกดกตงผนหมกให้ กอชกชอชอชคดงเทอให้ข่าพระ
 องค้ คณทงบ่วงจะไต้เห็นว่าพระองค้รกไคร้ข่าพระองค้ แล
 พวททค ทม่าแต่เมอง ปวคไซ้ กกจง จะไต้ณยถอข่าพระ องค้
 เจอเมองปวคไซ้กกกรจะไต้เห็นสค้ขณญวว่า ชนนางใน
 เมองดงนยงมคณค้ ๗ ชยท่าอาจหมนประมาทไต้ไม่

๐ ฝ่ายพระเจ้าเหยน ึ่งเมงค้ ไต้พง หล่ไถแประ ทล
 ค้งนน ครงจะไม่ให้ท่าตามถอยค้ำกลวหล่ไถแประจะน้อใจ
 ๗ ไต้เห็นสค้ขณญวหล่ไถแประค้กว่าชนนางทงบ่วง ึ่งสัง
 ให้เอยกกดกตงผนหมก กอชกชอชอชคดงเทอกระทำตามหล-
 ๗ ไถแประ

๐ ฝ่ายเฮยกกตงกับกอลถซอคิดว่าครึ่งหลี่ไฉแปะ
 เขามารับไลหนงสี่เราไคว่กถาวตงนั้น หลี่ไฉแปะก็
 พยายามแก้แค้นเรากงนี้ เฮยกกตง กอลถซอก ไกรอ
 หลี่ไฉแปะก็ไม่อาจทระขกตงทำตามรับสั่ง หลี่ไฉแปะมี
 ความยินดี ก็ไปทำหนังสือขบพุกนเซยนเป็นทวอภษรจีน
 ร่างลงในแผ่นกระดาษ รวดเร็วประเคยวหนงกแล้ว ครน
 แล้วยกทวอภษนฉบับหนง เซยนเป็นอภษรชวณฉบับหนงถวาย
 พระเจ้าเหียนจงเมงตทอศพระเนตรแล้วทวอภษนเอนอนมาก
 จึงตรัสว่าหนังสือวากถาวแข่งแรงถูกต้อง สมควรทหวเมอง
 เล็กน้อยจะยาเกรง แล้วพระองค์หยขหนังสือพระราชสาสน
 ฉบับท หลี่ไฉแปะ เซยน เป็น อภษร ชวณ นั้น มาทอศพระ เนตร
 เห็นทวหนังสือนนถูกต้องเหมือนกยหนังสือชวณทมมา จึง
 เหาพระราชสาสนนนสั่งให้พวคนนางทงปวงกุ

๐ ฝ่ายพวคนนางได้เห็นหนังสือกยาเกรงหลี่ไฉแปะ
 พระเจ้าเหียนจงเมง ตรัสกยทหลี่ไฉแปะว่า ให้อ่านราช-
 สาสนนนนี้ทของสี่พง แล้วจึงให้พระราชสาสนนขคตราณก
 เสรีแล้ว รับสั่งให้กอลถซอเอาจดเท้าใส่ให้หลี่ไฉแปะ
 กงเกา หลี่ไฉแปะจึงเรียกทของสี่เขาไปพงคารบสั่ง

๐ ใจความในพระราชสาสน์นั้นว่า พระมหากษัตริย์
 ในเมืองฉง มียศส่งไปตั้งโต๊ะชอกกเมืองชวตไฮกกว่า ตั้งแต่
 พระองค์ไคเสวยราชสมบัติ บ้านเมืองประเทศทั้งสี่ทิศก็
 มาสวามิภักดิ์ แล้วพวกเมืองต่างประเทศนั้นทูลโคมความ
 ชอบนงกไคชยเลียง ประทานสิ่งของต่าง ๆ เข้ามาถวาย
 ยอมสวามิภักด์กลวอานภาพ ขอให้บ้านเมืองเขานอนชย
 เป็นสุข แต่เมืองเกาหลินนถอควาทงบ้านเมืองมาได้
 ทหารชยหาไคชนกยเมืองไคไม่ มีไคอชอนชยมา
 กงทัพไปปราบปรามกชยเป็นเสยสิน และเมืองชวตไฮก
 เป็นเมืองเล็กนอชกวาเมืองเกาหลิน จะเปรียบเหมือนเมืองชน
 เมืองเกาหลินเมืองหนังกไม่ไค แล้วผคนเสยชอาหารมา
 เมืองชวตไฮก หนนส่วนจะเอามาเปรียบกยเมืองฉงส่วน
 หนังกไม่ไค เจ้ากตวชนทำชองชาไม่สวามิภักด์คนชย
 กยเรา เราจะให้กแกลวทหารยกไฟรพลไปปราบปรามเสย
 ไฟรบ้านพลเมืองทกและชวกจะพากนชยไปสิน เจานก
 เหมือนกยเจ้าเมืองเคชคหลทเราให้ชยมาครกชน เมือง
 เจ้ากจะชยในชานาเราเหมือนเมืองเกาหลิน บคนเราเหมือน
 เทพยคาทมิไฟเมตตากรณา ริงยกโทษเจ้าชงมิไคเรย

ให้เข้ามาอ่อนน้อมเสีย บ้านเมืองระโงกไม่มีความสุข เจ้าจง
 เรงกคดองความผิดของตัวเจ้า และซึ่งตัวเจ้ามีพระราช-
 สาส์นมาครองน ก็หากกระทำตามอย่างธรรมเนียมแต่ก่อนไม่
 บคนเรียมพระราชสาส์นคอบไป เซียนเบนอกษรจนฉยยหนง
 เป็นอกษรเมืองเจ้าฉยยหนง เจ้าจงทำไว้เป็นแบบฉยยอย่าง
 ธรรมเนียม

๐ หลไทแปะอ่านพระราชสาส์นเสียงตั้งคลองแคว
 ทองลือกมคานบพิงหลไทแปะอ่านพระราชสาส์นเงินสันความ
 ครนพิงแลวกรบพระราชสาส์นคานบลาออกจากทเสา
 หอกเจียงกนากุคอกไปสิงตงประตุมอง ทองลือกมคานบ
 หอกเจียงชนทวา หกลือเป็นชนนางผู้ใหญ่ฉนฉนเป็นแต่
 บตรชนนางในเมืองมนุษย์ หลไทแปะทเป็นหกลือฉน คอ
 เตยเซียนทอยบฉนสวรคคตงมาเกิด พระเจ้าเหียนจงเมงค
 ึ่งโคทรวงพระเมตตาและปฏิบคให้สัคควร ทคโคพิงคฉน
 กไม่พิคประการโค ึ่งคานบหอกเจียงลาไป พวคทค
 กลยมาตงเมืองของทวเอาพระราชสาส์นเข้าไปให้เจ้าเมือง
 แลวเลาเรองความหลไทแปะให้เจ้าเมืองพิงทุกประการ

๐ ไทช อตกเจ้าเมืองปวกไซ้ถก ไทพง ทตบอตกงนน
 กเบคพระราชสาสน์ออกดู เห็นพระราชสาสน์เป็นอักษรจีน
 ฌบยหนงอักษรภาษาของตัวฌบยหนง ก็สะกังใจจึงว่ากย
 ชุนนางทงปวงว่า ในแผ่นดินจีนนยงมีคนคอบย เรา
 พระราชสาสน์ไปแต่หนงสือภาษาของเรา ไม่มีหนงสือจีน
 กากยไปทวยเขากกร บคนมพระราชสาสน์คอบยมาว่ากล่าว
 แขงแรง บานเมืองเขากยงปรกคเวียบรยอชย เราะกคค
 กอการคกชนกทาคอการไม เราะไปจีนกของเสยจึงระชอชย
 ริงสั่งให้เจ้าพนกงานแต่่งพระราชสาสน์จคเครของขรรณาการ
 ให้ชุนนางคมเข้าไปเมืองถถึง ความในพระราชสาสน์นั้นว่า
 ชงพระองค์มพระราชสาสน์คอบยมานัน ข้าพระองค์โคไตทราย
 ทกประการแล้ว ข้าพระองค์โคไตคเครของราชขรรณาการเข้า
 มาถวาย ไมคคคประทษร้ายพระองค์คคไป

๐ พระเจ้าเหียนจรงเมงตครนทรายพระราชสาสน์กม
 ความยนิคค ทรงพระเมตคาคาหลใไลแปะมากชนกกว่าแต่กอน
 หลใไลแปะจะ คองการททพย สิงชอง อินโค ประทาน ให้
 ทกสิ่ง แล้วะตั้งให้หลใไลแปะเป็นชุนนางผู้ ใหญ่คาคาหนงท
 มผลประโยชนัน หลใไลแปะไมยอขมจรงทูลว่า ข้าพระองค์

นออยากจะเที่ยวและเสด็จรา ใหม้คนปฏิบัติเหมือนตั้งชวง-
 สวด เมื่อครั้งแผ่นดินฮั่น พระเจ้าเหียนจงเม่งตรวยสั่งให้
 กวางลกทว จักสรทก ประทานให้หลใใดแปะกินทกวัน
 หลใใดแปะกินไคตำราราชการเที่ยวเล่นตามสยาย แล้วพระเจ้า
 เหียนจงเม่งตรวยสั่งให้หลใใดแปะ เข้าไปกินไคระชมคอกไม้
 ที่ในวังเือง ๆ

๐ ครนอญมาท่นวย ทอชวย คอกสต่าง ๆ ทาสซง
 เจ้าเมืองจิวเอามาถวาย ปลุกไวทสระเซงเคงตรมตำหนัก
 คิมเฮยเคงซงทำควยไม้หอม ทนไม่นนออกคอกกำลังขาน
 พระเจ้าเหียนจงเม่งตรวยสั่ง ให้เจ้าพนักงาน จักไคระ ไปคิงท
 คำหนักคิมเฮยเคง เสด็จไปเสวยไคระและชมคอกไม้กับ
 นางเอยกยชย นางเอยกยชยจึงทูลว่าคอกไม้อนนหอมงาม
 กว่าคอกไม้ทงปวง สม่ควรรแต่พระมหากษัตริย์ชมเล่น

๐ พระเจ้าเหียนจงเม่งตรวยสว่า คอกไม้อนนงาม
 คกจริงแต่พดไม้ไค่ ตรสแล้วเจ้าพนักงานนำพวกชยร้อง
 ซงผลกลอนขนใหม่สับหกคนเข้าไประชยถวาย พระเจ้า
 เหียนจงเม่งตรวยสห้ามไว้ แล้วพระองคกรสกับนางเอยกยชย
 ว่า วนนเรากษเจ้ามาชมคอกไม้ทอนงาม และเพลงทพวก

พนักงานจะขยันเป็นคำเก่าเราไม่พอใจฟัง พระองค์จึงรับสั่ง
 ให้หลกหนเอาผ้ามาพระที่นั่งไปรับหลใไฉประเข้ามาจะให้ทำคำ
 เพลงใหม่ หลกหนรับสั่งแล้วจากมากมาทงไปรับหลใไฉประ
 ทหออากษณ คนไซทหออากษณบอกว่า หลใไฉประไป
 เทยวณสรุรายุทโรงตามตลาค หลกหนจึงให้คนฉนนนำ
 ไปหาหลใไฉประ แล้วให้เอาเสื้อหมวกของหลใไฉประ ทเคย
 ใส่เข้าเผ้านไปให้หลใไฉประด้วย

๑ ครั้นไปถึงโรงสุรา หลกหนไคยนเสียงคนร้อง
 คำเพลงขนเลาเตงโรงสุรา จึงว่าคำเพลงนเหมือนคำเพลง
 หลใไฉประ หลกหนกชนไปขนเลาเตงโรงสุรา พยหลใไฉประ
 นงอยุทโตะเห็นบ้านสุรายานหงมคอกไม้ยก หลกหนบอก
 หลใไฉประว่ารับสั่งให้หาเขาไปเผาทหอคิมเฮยเตง พวกท
 กนสรุรายุทนนไคฟงคงนกรจกทวหลใไฉประ

๑ ฝ่ายหลใไฉประครั้นไคฟงหลกหนบอกคงนน จึง
 พุดเป็นคำเพลงว่า เราเมาสราเราจะนอนให้ท่านไปก่อนเด็ก
 ครนพุดคงนนแล้วหลใไฉประกนอนหลยคานงอยุ หลกหน
 กเรียกพวกทไปควณนชนไปช่วยพยง หลใไฉประลง มาจาก
 เลาเตงอิมชนขนหลังม้า พวกนประคองเข้ามาในวัง

๑ ครั้นมาดงตกเงาของเหล้ามัคไนไซข้างในออกมา
 บอกว่า รัชสังไหหลโตแยะเข้าไปเฝ้าโดยเร็ว หลกกหนักกับ
 คนทงนนช่วยใส่เสื้อหมวกไหหลโตแยะ ยังไม่ทันใส่
 กระทบหลกกหนักงมาเขามาดงหน้าหอคมเซียงเตง จึงสม
 หลโตแยะลงจากม้าพองเข้าไปเฝ้า หลโตแยะเมาสุรา
 คำนับไม่ได้ พระเจ้าเหียนจงเมงตรบสั่งให้เอาพรมมาปู
 ให้หลโตแยะนอนแล้ว พระองค์กลัวว่าหลโตแยะจะเขียนตัว
 จึงถอดเอาเสื้อทพระองค์นคลุมทวหลโตแยะ หลโตแยะ
 เมาสุรานอนนาลายไหล พระเจ้าเหียนจงเมงตกเอาชายเสื้อ
 ทของพระองค์นให้เช็ด

๑ นางเอียงกยชยจึงทูลว่าข้าพระองค์ไต่ขนิเขาค
 กนว่า ถ้าเมาสุราแล้วให้อ่านาเขียนประทักษากสร้างเมา
 พระเจ้าเหียนจงเมงตกจึงรบสั่งให้คนไต่เขานามาให้เนยมนิว
 ไปชโลมให้หลโตแยะ หลโตแยะกำลังฝัน พอชโลม
 เขาทหนักตกใจคน แลเห็นพระเจ้าเหียนจงเมงตกอยทนน
 จึงชกส่าหลกกหนัก คำนับแล้วทูลว่า ไต่ขนิเขาค
 มิเป็นอนมาก พระเจ้าเหียนจงเมงตกเห็นหลโตแยะยังเมา
 สุรายุกไม่ตรัสประการใด แล้วรบสั่งให้พวกพนักงาน

เอาปลาหมึกทอดกั๊กถวายเข้านานันท์ ทมิโล้ในซามทองคำ
มาให้หลัดไฉเอะกิน ปลาต้มนึ่งรอนอยู่พระเจ้าเหียนจง-
เมงคเภาตระเกียบคนให้เย็น ประทานให้หลัดไฉเอะ
หลัดไฉเอะกินน้ำปลาคำเข้าไ้กัสร้างเมาไ้สตรลกถว

๐ หลัดไฉเอะถวายบังคมแล้วทูลว่า ข้าพระองค์เป็น
คนโลกกินสรวานเมาลิมสคิ ข้าพระองค์เฝ้าเพียงน
พระองค์ก็ไม่ว่างทำโทษกลบประทานให้ข้าพระองค์อก
ข้าพระองค์มีความสรวายกับพวกพนักงานท่งปวง พระเจ้า
เหียนจงเมงคตรัสว่าเวลาอนนเราให้หาเจ้าเข้ามาไม่มอระ
สิ่งใด จึงสพระหัตถ์บอกว่าคอกไม่ว่างทอชวยกำลังยาน
พร้อมกัน เรากับนางเอียงกยสยพากันมาชมเล่น พวก
พนักงานจะชบรของเราห้ามไว้ว่าเพลงนนเป็นค่าเกา บคน
เราจะให้เจ้ามาทำคำเพลงชมคอกไม่ว่างให้สมกันกับต้นไม
หลัดไฉเอะไ้ใครบสั่งจยพุกนกับกระต่ายมาเขียนคำเพลงถวาย
ทนท

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงคชอบพระทัย ตรัสสรรเสริญ
ว่าหลัดไฉเอะมีบุญญาเหมือนเทพยดา จึงบสั่งให้หลัดกุน
พนักงานชบเพลงรกับมโหระลววย พระเจ้าเหียนจงเมงค

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงคทศกพระเนตรแล้วขงชอชย
 พระทษย จงสรรเสริญว่าเพลงอนนถอยคาคชนกกว่ายทกอน
 แล้วตรัสว่าเสียงกระจยยเสียงสชชอแซเซงนกกให้หยทเสย
 ใหนางเนยมนอวชยแล้วรบสังไหเข้าแต่ชลยรบกับรอง พระ
 เจ้าเหียนจงเมงคททรงพงชอชยพระทษยตรัสกับหลใไแประว่า
 เวลาอนนเวาไคพงถอยคาคชงท่านเวาสายไ ท่านจงชวช
 ทำให้เราอกสกกยทหนง ตรัสแล้วกรบสังใหนางเอยกชชย
 ถอศลาฝนหมก ใหลใไแประเขียนคาคเพลง

๐ หลใไแประค่านนางเอยกชชยแล้วเขียนคาคเพลง
 ชนถวยอกยทหนง พระเจ้าเหียนจงเมงคตรัสว่าคาคเพลง
 อนนเจ้าเอาคอกไมและหญิงทงามทำคาคเพลง เพราะทงน
 ไมรทจะสรรเสริญไค ถาจะรองคาคเพลงนแล้ว นางเอย-
 กชชยททอชคคกกระจยรบกับเพลงนใเชากน พระเจ้าเหียน-
 จงเมงคทจรบสังใหนางหยงสทมกับนางเนยมนอเป็นคนรอง
 พระเจ้าเหียนจงเมงคเข้าชลย นางเอยกชชยคคกกระจยรบ
 เพลง ครนชบรองแล้วพระเจ้าเหียนจงเมงค ใหลกกน
 เอาคาคเพลง สามชททหลใไแประท่านนชบใหลวกพนกงาน

กักรบรบแล้ว พระเจ้าเหียนจงเมงทรงสั่งให้นางเอ็กกุยชย
เสด็จไป พระองค์เข้าขลุ่ย

๑ ครั้นเล่นขลุ่ยเสร็จแล้ว นางเอ็กกุยชยก็
จะคำนับพระเจ้าเหียนจงเมงที พระเจ้าเหียนจงเมงตรัส
ว่าอย่าไหวเราเลยไหวหลัดไถแปะเถิด นางเอ็กกุยชยจึงเอา
ถ้วยแก้วรินสุราส่งให้หลัดไถแปะ หลัดไถแปะก็กระไม้มวย
กัถวพระเจ้าเหียนจงเมงตรัสชกเคื่อง จึงคำนับถว้วยสุรา
นั้นมากนแล้วกัถวนางเอ็กกุยชยอก พระเจ้าเหียนจง
เมงตรัสสั่งให้หลัดไถแปะชวนมาพระทนต์กลบไปชนหนมท
อัยตงเกา ทงแต่นั้นมาพระเจ้าเหียนจงเมงทกษนางเอ็ก
กุยชย ก็รักใคร่หลัดไถแปะจนชอเสียงเลองลอปวากฎทวไป

๑ ฝ่ายกอลกชอชนทมิความพยายามหลัดไถแปะ จึง
คิดวาทวเรานพระเจ้าเหียนจงเมงท กัทรงพระเมตทาชย
เสียงคนทงป่วงกัถวเกรง และทไทจชเป็นพระเจ้าลูกเชอช
เรยกรวาวพ และเชอพระววงททงหลายกเรยกรวาทง
หลัดไถแปะเป็นแททคสอชนนางฝุ่นอัย ทำให้เรากัความ
อัยชาย บัคนพระเจ้าเหียนจงเมงทกัทรงพระเมตทาทหลัดไถ-
แปะเป็นอนมมาก นางเอ็กกุยชยก็พลอยเอ็นคูลัดไถแปะด้วย

๑ ฝ่ายนางเอยกยชยไต่พงกอลกช่อว่าตงนนักโกรธ
 ชนมาทวยความหวังใจ อัยตวกระทำชวเหมือนกัน จึง
 พยายามทลไถแยะไว้ ตงแต่นนางเอยกยชยก็ทลกับ
 พระเจ้าเหียนจงเมงตเอง ๆ ว่า ทลไถแยะเป็นคนมีวเมา
 คึกแต่จะเสปสรออย่างเคียวไม่เขาราชการสิ่งใด จะเอา
 มาเป็นชนนางผู้ใหญ่อย่างไรได้ และพระเจ้าเหียนจงเมงต
 นน คึกจะตงให้ทลไถแยะเป็นชนนางผู้ใหญ่ นางเอย
 กยชยก็ทลชกขวางไว้

๑ ฝ่ายเอยก็ตงชนนางผู้ใหญ่ก็มีความโกรธว่า
 ทลไถแยะใช้ให้ฝนหมกมีความอาย ก็ทลชวเคียวทล
 ทลไถแยะอยู่เอง ๆ แต่พระเจ้าเหียนจงเมงตทรงพระ
 เมตตาทลไถแยะมากจึงนงอยู่ ครันทลไถแยะริความว่า
 นางเอยกยชยเอยก็ตงทลชยงกล่าวโทษตวงนนัก ก็ทำ
 เรอกราวเข้าไปกราบทลชออกเสียดจากทชนนาง พระ
 เจ้าเหียนจงเมงตจึงรบสั่งว่า ยังไม่ยอมให้ชออกจาก
 ชนนางก่อน ทลไถแยะไม่ได้ออกจากทชนนางแล้ว แกล้ง
 ทำเหมือนคนเสียดริคเทยวกันสรวาเปรอะเขอนไปไม่เป็นเวลา
 และคนทเคยกันสรวากยทลไถแยะนน คชหอดเจียง ๑

เขยของเงิน ๑ หล่เซกจิ๋ว ๑ นุยของจิ๋ว ๑ ไชจิน ๑
 เทยยวต ๑ เทยสย ๑ มากินสราควักกันกับหล่ไถแปะเน่องๆ
 และหล่ไถแปะกัซขุนนางเจ็ดคนทำคำเพลงเล่นกันอยู่

๑ ครนวันหนง หล่ไถแปะกินสราเมาแล้วระเข้าไป
 เผ่า พยอินลกซนทประคองอินลกซนคคประมาทหล่ไถแปะว่า
 เชนคนชเมา อินลกซนคคพคสพยอกเกินเลยต่าง ๆ หล่ไถ
 แปะกำลังเมาสราอยู่ ก็ดำวอินลกซนเชนอินมาก อินลกซน
 โกรธหล่ไถแปะ ครนระทำร้ายกับหล่ไถแปะก็เห็นว่าเป็น
 คนไปรคปรานอยู่ อินลกซนจึงออกถนโทโสไว้

๑ ฝ่ายหล่ไถแปะ คคดำวนางเฮยกชชกับเฮยกกตง
 อินลกซน กอลกชช มีความพยายามอยู่ ถ้าเราไม่คคออก
 จากทชุนนางเสียให้ไค ไทษก็จะมิไปชางหนาเชนม่นตง
 และทกวนนชุนนางทงปวงต่างคนก็เข้าฝากทวอยู่ กับ
 เฮยกกตงหล่นมภูเชนพวก ๆ หาเชากนไม่ เฮยกกตงหล-
 นมภูชมชชุนนางทงปวงให้อยู่ในอำนาจของตัว พระเจ้า
 เหยนจงเมงตกระทำการสังคคคค เฮยกกตงหล่นมภูก็ไม
 ทคทาน พลอยประจบประแจงทำตามให้ชชชพระทัยทุกสิ่ง

ราชการในข้านเมืองก็แปรปรวนไปทุกประการ อนึ่งตัวเรา
มิใช่เป็นชนนางตำแหน่งที่ทูลทักทาน ถึงเราจะทูลให้ทราบ
ว่าเขยยกตงหลินมกไม่ชอบตรงนั้นก็สมควร ด้วยมิใช่
พนักงานของเรา หลี่ไฉ่แยะคิดแล้วจัดทำเรื่องราวทูล
ขออนวอนขอออกเสียจากทชุนนาง จะกลับไปอยู่บ้านเดิม
ของตัว หลี่ไฉ่แยะทำเรื่องราวเสร็จแล้ว เขาเรื่องราวเข้าไป
ยื่นกับพนักงานนำชนนกราบทูล

๑ พระเจ้าเหียนจงเม่งตทชคพระเนตรในเรื่องราว
ตำรับว่า หลี่ไฉ่แยะไม่คิดจะทำราชการ จึงไต่ทำเรื่องราว
ว่ากล่าวมาคงนสองครั้งแล้ว จึงรับสั่งให้หลี่ไฉ่แยะเข้ามา
เฝ้า ตรัสว่าเจ้าจะไม่ทำราชการจริงหรือ ถ้าเจ้าไม่ทำ
ราชการเราไม่ขัดขวาง แต่ครั้งก่อนเจ้าไต่ทำราชสาส์น
ตอบไปเมืองปวตไซ่ก๊ก มีความชอบอยู่กับแผ่นดินมาก ไม่
ควรจะให้เจ้าไปเปล่าเราจะต้อง คอยแทนคุณเจ้า ก็ไม่เป็นคน
โงก และหาทรัพย์เงินทองไว้ใช้สอย แค่อีสรานนเจ้าก็
อดไม่ได้ ทำไมเจ้าจะไต่ทรพยมาซอสรากัน ตรัสแล้ว
พระเจ้าเหียนจงเม่งต ทรงพระอภษรลายพระหัตถ์คตควา
นขยบหนง ใจความว่าโปรดให้หลี่ไฉ่แยะไปเที่ยวเล่นตาม

สนกสขาย ถ้าเที่ยวไปต้งบ้านเมือง ไค ให้ชนนางทงปวง
 เขกเงินหลวงสำหรับเมือง ไทกยหลไคแประชอสรากน แลว
 ขย้าให้ชนนาง แลวไพร่ราษฎรทงปวง หมั้นประ มาทข่มเหง
 หลไคแประ ประการหนงมจรระแลวราชการสั่งไค ก็ให้
 หลไคแประทำเรองรวายนเขามาให้เรวเลิก

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงคทรงเขยนแลว ก็ประทาน

พระอภรรยกยเสอพนแคงตำแหน่งเฝ้าทวหนง สายทอง
 รทเขวสายหนง มาทพเทาคมาหนง เกวยนทคเลมหนง
 ให้กยหลไคแประ หลไคแประก็ทลลาออกจากเฝ้า แลว
 หลไคแประเขามาทำราชการอยู่ ในเมืองถง หามครอยคร้ว
 มาไม มีแต่ขย่าวไพร่คคตามมาปฏิบัติ พวขย่าวไพร่ก็จค
 แจนสั่งของกลบตามหลไคแประไป แลวหลไคแประไปลา
 ชนนางทเบนเพอนรทไครกนทกคน แลวภพขย่าวไพร่ของ
 ทวออกจากเมืองหลวง พวกชนนางทงปวงต่างคนกจคไคระ
 แลวสร้า ไปเสยงหลไคแประทเซยงเตง ซงเขนทลสำหรับ
 ชนนางไปมา รยส่งกนทนนนอกกาแพงเมืองทางลยล
 ครนกนไคระแลวหอคเจยงกยชนนางทงปวง ก็พากนสั่ง

หลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 หลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 หลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 หลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ

๑ ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ
 ฝ่ายหลี่ไฉ่นำไพร่ไปตั้งแขวงเมืองต้าบ่โต หลี่ไฉ่นำ

๑ ครั้นเดินทางไปพบคนพวกหนึ่ง แต่งตัวเหมือน
 นายทหารมีไพร่พลถือเครื่องศาสตราวุธ คมศอกวอยร้องไห้
 กรงเหล็กบรรทุกเกวียนมา คนทั้งนั้นเห็นหลี่ไฉ่นำ
 ข้าราชการมา ก็สำคัญว่าเป็นขุนนางจึงหลีกทางให้
 หลี่ไฉ่นำไพร่ หลี่ไฉ่นำเห็นคนโทษในกรงเหล็กรูปร่างใหญ่

มลกษณะก จึงว่าคนนนานไปข้างหน้าจะมวสาสนา และกวย-
 จอหงคนน เกิดกเมืองชีวจวแซกวยชอจอหง เป็นคนชอกรง
 แข็งแรงชำนาญใน การศึก กวยจอหง เข้าม่าฝากตัวทำ
 ราชการกบกชห็นผู้สำเร็จราชการเมืองเหลงไซ ครนอยู่
 มากชห็นไปพึ่งราชการเมืองเขยจว ใ้กวยจอหงไปตรวจ
 ศึกเสยงทแจกไพรพล จะเหลออยู่สำหรับเมืองเหลงไซ
 เทาโต กวยจอหงยงไม่ทนตรวจ พอคนไซกวยจอหงทำใ้
 ไฟไหม้ฉางข้าวเสยสน กยเจงชนายบุญชงเอาตัวกวยจอ-
 หงใส่กรงเหล็ก ใ้คนไซคุมเข้าม่าสังกชห็นณเมืองเขยจว
 ครนหลไดแยะเห็นกวยจอหงมลกษณะกอยงตามกวยจอหง
 ว่าเจ้าชอไรเป็นโทษกวยการสังโค เขาจะคุมเอาตัวเจ้าไป
 แห้งโค กวยจอหงจึงเลาความชองตัวชงมมาใ้หลไดแยะ
 พังทุกประการ

๑ หลไดแยะโคพิงกวยจอหงพดกคคว่า คนณ
 เสยงและรยพรณคองลกษณะ แล้วสงใ้ใหญ่เห็นจะมกาลง
 และสคชยญญามาก บคนในเมืองหลวงกเกอชระเกกวันวาช
 ชนเคอชมการทพคกอยแล้ว ทอชกคนทมกอลงรชานาญ
 ในการศึก และมีสคชยญญาไว้ไซสอยหาควรรชมาคนเชนน

เสียไม่... จึงสั่งพวกทศมกวยโจหึ่งว่า ถ้าเจ้าคนโทษน
 ไปลงเมืองเขี้ยวแล้ว อย่าเพื่อให้เอาตัวกวยโจหึ่งเขาไปส่ง
 กอซหั้นให้รออยู่ก่อน เราจะตามไปช่วยขอโทษกับกอซหั้น
 ไม่ให้กระทำโทษถึงชีวิต พวกผู้คุมก็รับคำหลัดไฉแปะ หลัด
 ไฉแปะก็ชักม้าตามมา หลัดไฉแปะมีใจรักจึงถามกวยโจหึ่ง
 กับการทัพศึก กวยโจหึ่งก็พูดว่าถูกต้องตามกระบวน หลัด-
 ไฉแปะมีใจรัก กวยโจหึ่งมาก ชน ครั้นมาลงทอชหั้น
 หลัดไฉแปะให้คนใช้เขาไปบอกนายประตูให้ไปแจ้งกับกอซหั้น
 ว่า หลัดไฉแปะที่เขินหักสอชนั้นนางนั้นจะเข้ามาหา

๑ ฝ่ายกอซหั้นครั้นนายประตูเข้าไปแจ้งความ ก็คิด
 ว่า หลัดไฉแปะนั้น เป็นคนมีสติปัญญาซื่อเสียงเลื่องลือปรากฏ
 แต่เรายังไม่ได้พบพวกรักนั้น ยักคนหลัดไฉแปะเข้ามาหาเรา
 เป็นขณูวาสนาเราจึงให้คนใช้ออกไปรับหลัดไฉแปะ เขาไปลง
 ทอชนงทสุมควร ต่างคนทำค่านับกันแล้วพวกรักก็ตามกัน
 ลงเรือราชการขานเมือง แล้วคนใช้เอานาชามาให้หลัดไฉ
 แปะ หลัดไฉแปะก็นาชาแล้วก็พูดกับกอซหั้นว่า ข้าพเจ้า
 มาครั้งนี้จะขอโทษกวยโจหึ่ง กอซหั้นคิดแล้วพูดว่า ท่าน
 มาว่ากล่าวทักทวนขอโทษกวยโจหึ่งนั้นชอยแล้ว แต่ข้าพเจ้า

๐ ฝ่าย กอดลกซอก ทูลให้ตั้ง ทงอ๋องฮิว พระราชบุตร
 เป็นไทจ้อ พระเจ้าเหียนจงเม่งตั้งทงอ๋องฮิวเป็นไทจ้อ
 ตามถ้อยคำ กอดลกซอก หลินมวก โกรธคิดจะแก้เอาความแท้
 ทูลกล่าวโทษไทจ้อให้ไต่ความผิด

๐ ขณะนั้นเฉียนเก็งชุนนางพนักงาญรับคิตรายฎ
 ทงป่วง ไปฝากตัวอยู่กับเฉียนกกตงและนบถว่าเป็นแซ่เฉียน
 ด้วยกัน เฉียนเก็งชุนกับลือซ้อเซ่กกคอง สามคนมาฝากตัว
 อยู่กับหลินมวก หลินมวกกับเฉียนกกตงปรึกษากันกับเฉียนเก็ง
 ลือซ้อเซ่กกคอง ว่าให้ทำเรื่องราวเข้าไปทูลกล่าวโทษ
 อยุ่เกย่นพชายนางอชชยภรรยาไทจ้อ กับห้องฝุยหม่งซึ่ง
 เป็นผู้สำเร็จราชการหัวเมืองว่า คบคิดกันจะยกพระองค์
 ออกเสีย จะตั้งไทจ้อเป็นกษัตริย์ เฉียนกกตงทรวว่าจะเข
 พยานใครใคร่เห็นในความเรองนี้ ปรึกษากันแล้วพอห้องฝุย
 เขามาในเมืองหลวง ไปหาไทจ้อแล้วเข้ามาเฝ้ากราบทูล
 พระเจ้าเหียนจงเม่งว่า ใจเสียงชุนนางผู้ใหญ่กระทำ
 อานาจอชชุนนางและรายฎทงป่วงน ก หลินมวกแจ้งความ
 ทงนกยง โกรธห้องฝุยหม่งมากจน จึงให้เฉียนเก็งลือซ้อเซ่ก-
 กคอง ทำเรื่องราวทูลกล่าวโทษห้องฝุยหม่งเกย่นตามถ้อย

กาทโคปรักษากัน พระเจ้าเหียนจงเมงตทศกพระเนตรเรือง
 รวาว กชคเคองห้องผุยออยเกียนกยไทจือเขินอนมาก กอ-
 ลกชอจิงเขาไปทลว่า ซังเฮยซันเก็งลือซอเซ็กกักคอนทา
 เรอรวาเขามาทลนความหาจริงไม พระเจ้าเหียนจงเมงต
 คออยคลาโยกรอไมไครบสังไห้กระทำโทษ เป็นแต่ไห้ลือก
 หองผุยออยเกียนออกจาทขนนางเสย ไทจือแจ้งความ
 ทกใจกลวคควา นางออยสภรรยาของทวเป็นนองสาวออยเกียน
 ออยเกียนคองโทษความกระทบมาถง กลวพระเจ้าเหียนจง-
 เมงตระสงสัยแคลงพระทย จิงทาเรอรวาเขามาทลชอระ
 ไห้ชาคผวเมยกบนางออยส กอลกชอทลวานางออยสมไค
 ทะเลาะวิวาทแลรมคความผคในไทจือ ไทจือระทงนางออยส
 เสย ننไมควร พระเจ้าเหียนจงเมงตจรงรบสังไมไห้ไทจือ
 ชาคจากผวเมยกน

๐ ผายหลันมภครน ไห้เฮยซันเก็งลือซอเซ็กกักคอน
 ทาเรอรวาเขามาทลพระเจ้าเหียนจงเมงต พระเจ้าเหียน-
 จงเมงตคยงไมไครบสังไห้ชำระ หลันมภทลชกวา ชอ
 ไทขนนางพนงานเอาคหวหองผุยออยเกียนชำระไคถาตาม
 เรอรวา แลวไห้เฮยกถตงกักบชำระไห้เห็นเท็งและจรง

พระเจ้าเหียนจงเมงตักไม่รับสั่งให้ผู้ใดชำระ ให้แต่ห้องผู้
ย้อยเยียนกระทำโทษตัวเอง

๑ ๑
๐ ฝ่ายไทจ้อเห็นพระเจ้าเหียนจงเมงตักไม่ให้ชำระ
ความทรงนทอไปก็ค่อยคลายความวิตก ฝ่ายตั้งเยียนกวาง
ทหารทลธรรยสั่งไปปรายปรามเมืองเจ้าพอน ไม่มช่วยชนะ
กับข้าศึก จึงพาโลกถ้าวโทษ เเซงตงซ้อ ผรุษาเมืองฝ่าย
ตะวันออกว่า ชักขวางหน่วงเหนี่ยวไพร่พลไว้

๐ ฝ่ายหลินมกุ ครนตงเยียนกวางทำเรื่องราว ทล
ถ้าวโทษเเซงตงซ้อเข้ามาทักคิดว่า ความอนันนเราจะทล
เเซงตงซ้อกับไทจ้อ หลินมกุ จึงให้เยยกกตงทลพาโลกถ้าว
โทษว่า เเซงตงซ้อจะยกไพร่พลเข้ามายกไทจ้อจนเป็นกษัตริย์
พระเจ้าเหียนจงเมงตักจึงรับสั่งให้ไปเจงซ้ออศักหาค้าวเเซงตง-
ซ้อเข้ามาชำระ ไทจ้อแจ้งความตกใจกลัวเป็นอันมาก และ
เเซงตงซ้อคนนกอชหัน ผรุษาเมืองเหลงไซ้นำเข้ามาถวาย
กอชหันนพระเจ้าเหียนจงเมงตัก รักรใครไว้วางพระทัยมาก
พระองค์จึงให้หากอชหันเข้ามาถาม ความทเยยกกตงถ้าว
โทษเเซงตงซ้อจนจะจริงจะเท็จประการใด กอชหันได้รับสั่ง
ก็จัดแจงเข้ามาใน เมืองหลวง พวกข้าไพร่กอชหันว่า

นนให้คนเครื่องยศเสียบ กอชุนกถว้ายบงคมลากลยไป
รักษาเมืองตามเดิม

๑ ฝ่ายไทจือรองให้เข้าไปกราบทูลว่า พระองค์ไม่
เชื่อชุนนางไม่เอาโทษนนพระคุณหาทศกมุไค พระเจ้า
เหียนจงเมงตกตรสทวยถอยคาปราศรัยเขนอินต ตงแตนน
มาไทจืออกไมมีความเกยวชอง

๑ ฝ่ายหลินมกคคการกาทไทจือไม่สมคคแล้ว จง
ให้เอยกกตงเกยเอาความทไม่จริง ยยงกล่าวโทษไทจือ
เนอง ๆ บายทให้ชุนนางทรกคกรกยทว ทลกล่าวโทษไทจือ
แล้ววางเอยกกตงเขนพยานข้าง ฝ่ายกอลกซอรกคไรไทจือ
กทลพระเจ้าเหียนจงเมงทว่า ไทจือเขนคนซอตรงเจยมทว
ไม่อาจหมนปรมาท แล้วกชอน นอมตอ นางเอยกยชย
พระเจ้าเหียนจงเมงตกเชอกอลกซอ

๑ ฝ่ายพวกแซ่เซยไตพงขญนางเอยกยชย กพากน
ก่าเรยคคคคแจะเลินช้สาว เอยกกตงเอยกกทและนางอนกค
นางเคยตกค นางชนกกชหยน อากทงสามกคคททายาน
ท่าเรอน แตงคกงามเขมอนกยเก็งโนว้ง แตนางเคยคคค
ชหยน نن ถายานเรอนชองผู้ไตท่างคกงามทกกว่าเรอนชองทว

กรอทำใหม่ให้คเหมือนกยเรอนสนน คนททาเรอนนนไม่ไค
 หยค และเรอนนางเคยคกกชหยนไกลกยเรอนเอยคกตง
 นางเคยคกกชหยนจงไครกไคเรยชกน ทวเอยคกตงเขา
 ไปเฝ้า กชนเกยวไปกยนางเคยคกกชหยน พวกราชฏร
 พากันหวเรารกไม่คคคระชย

๐ ครนอยม นางเคยคกกชหยน ไครกไคเรยชกน
 กยอนลกชนให้ก่าไลหยคกยอนลกชนชอหนง อนลกชนเอ
 ก่าไลหยคกนางเคยคกกชหยนให้ผกไวคยทว ครนอยมา
 คณลกชนกยขนนางทงปวง เขาไปกนไคระปรทานในวง
 อนลกชนลอคเสอออกไล่ใหม่ เอยคกตงเห็นก่าไลหยคกจ่า
 ไคว่า เป็นก่าไลหยคของนางเคยคกกชหยน เอยคกตงจง
 รว่า นางเคยคกกชหยนเป็นชกยอนลกชน เอยคกตงจง
 เขาควมทอนลกชนทาชกย นางเอยคยชช พคให้อนลกชน
 รทว ปรารณจาจะให้ย่าเกรง แล้วมาพคกยนางเอยคยชช
 ว่า อนลกชนจะไปมาทในวงนนหาวระมคระวงคว คนทงปวง
 นนทว่า อนลกชนกยเจารกไคเรกน ควมทงนฉาทราย
 งดพระเจ้าเหยนจงเมงคแล้ว จะเกิดควมใหญ่ นาง
 เอยคยชชไคพังกคกใจ

๑ ครั้นฮยิวานทรงพระเจ้าเหียนจงเมงต เล็ก
 ขยทค้าหนักเขียวเซงเก็ง อักลกซันเข้าไปเฝ้าจึงตรัสว่าทรง
 อินลกซันโตเหมือนมดอยู่ในทอง อินลกซันทูลว่าหามตั้ง
 อินโตไม่ มีแต่ความซอตรงกตัญญูอยู่ ข้าพระองค์กทำ
 ราชการฉลองพระเดชพระคุณโดยสัจจิต

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงต โต้พองอินลกซันทูลแล้ว
 ตรัสถามพวกสาวใช้ว่า นางเอยกยชยชยทไไหน สาวใช้
 ทูลว่า นางเอยกยชยชยชยนาพงจะแล้ว พระเจ้าเหียนจงเมงต
 ยมแล้วตรัสว่า นางเอยกยชยชยชยนาใหม่ ๆ คิดคิดเหมือน
 คอกขวงพงจะผกซนพพนา จึงรบสั่งให้หาตวนางเอยกยชย
 เข้ามาเฝ้า แต่อย่าเพื่อให้แต่งตัว นางเอยกยชยชยกมาเฝ้า
 ตามรบสั่ง พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสชมเชยวาร์ปราง
 ฝวพรรณเจ้างามนภทนา แล้วประทานแบ่งหอมผกทนาชง
 หวเมืองเฮามาถวายนนให้กยนางเอยกยชย ไหนางเอย-
 กยชยส่งองกรรจกผกทนาททนาทง พระเจ้าเหียนจงเมงต
 ทอดพระเนตรเห็นแข่งคคผมนางเอยกยชยจึงตรัสว่า ผม
 นคาสังคกามค

๑ ฝ่ายอันลกชนเคียดพิศพศออกเอนกขนางเอยกยชย
 ครนพระเจ้าเหยนงเมงคตวรสหยอกกขนางเอยกยชย อน-
 ลกชนกพคพลงปากออกไยว่า ผมนนออนลระมนเหมือน
 แบนทมทเชาฟอก ครนพคแลวกสตรงตงใจกลว นาง
 เอยกยชยไคยนอนลกชนพคกคคกกลวว่า พระเจ้าเหยนง-
 เมงคตวระแคลงพระทย

๑ ฝ่ายพวคหญิงสาวไซ ไคยนอนลกชนพคตงน
 ท่างคนต่างกพลอยตงใจเบนทกชอย พระเจ้าเหยนงเมงค
 กไม่สงสยพระทยกลบตวรสกขอนลกชนว่า ลกนออกประเทศ
 วานรจกแบงทมทฟอก ตวรสแลวกทรงพระสรวล นาง
 เอยเอยกยชยกพลอยหววระชนควย พวคสาวไซครนไคยน
 พระเจ้าเหยนงเมงค ตวรสกขอนลกชนตงน กคอยคลาย
 ความทกช

๑ ฝ่ายนางเอยกยชยตงแทเอยกกตงขอกว่า ขนนาง
 แลวระษฏรพควา เบนชกขอนลกชนกตงกกลวระทรายถง
 พระเจ้าเหยนงเมงค ครนอนลกชนพคพลงชนททหนาทนง
 ตงนนักตงใจกลวเบนอนมาก ตงแต่นนมานางเอยกยชย

ตั้งกาชยอนลกซันว่า จะไปหาเราทในเก่งกัไหระมัตระวงตัว
ชยาประมาณจรมความผกชน

๑ ฝ่ายอนลกซันคิดว่า เอัยกกตงโกรทจจะคิก
แกแค้น แล้วหลนมภกคชยเอาผคชย หลนมภกบเอัยกกตง
คิจะตำรายแกเราผคชย เราคจจะเสยทวงทเขา เราจจะตอง
ทลชชชกไปตำราชการอยู่เสยทวเมือง จะคิหลลยหลลคให้
พนควมผคคคคการทอไป แต่นางเอัยกชชนางเคยคกคก
ชหยนรักใคร่กบเรา เราจจะทงไปกยงฮาลยอยู่ ตรกตรอง
ยงไม่ตกลง

๑ ฝ่ายเอัยกกตงคิคิดว่า อนลกซันน่านไปภายหน้า
กจจะเป็นคนไปรคยงกว่าทว จจะตองคิตำรายเสยให้จงคิ
แต่พระเจ้าเหยนจเมงคกบนางเอัยกชชนางเคยคกคชหยน
รักใคร่อนลกซันเป็นอนมาก เราจจะคิตำรายโดยเร็ว ننเห็น
จะหาสำเรจไม่ เราจจะตองคิคกำจคอนลกซันให้ออกไปจาก
เมืองหลวงเสยกชชจะคิคคคการทอไป พอหลนมภกคคชบาย
ทำเรื่องราวเข้าไปกราบทล พระเจ้าเหยนจเมงคคว่า
หวเมืองปลายเขตแดน نن จจะตองคองให้พวกชชวณเขนท
เจคโตไซชชุนนางไปรคษาอยู่ กวยพวกชชวณ ننแข่งแรง

กล่าวหาญในการศึก และเมื่อครั้งสร้างเมืองถนมนน
 ท่านให้ขุนนางฝ่ายพลเรือนรับราชการทั้งสี่ออกไปรักษา ถ้า
 ผู้ใดออกไปทำราชการมีความชอบ ก็โปรดให้เข้ามาเป็น
 ใจเสียงขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง ขอพระองค์ทรงตรึก-
 ตรองดู ถ้าพระองค์จะโปรดให้ขุนนางฝ่ายพลเรือน
 ชำนาญแต่การหนังสือออกไปรักษาจะหาแข็งแรงไม่ จะ
 ติงหาพวกชนบทมีสติปัญญา แข็งแรงชำนาญในการศึกให้
 ออกไปรักษาข้าศึกจะได้ยำเกรงเป็นทวารพระทัยได้ พระเจ้า
 เที่ยงเมงตกทรงเห็นชอบด้วย

๐ ฝ่ายเอี้ยก๊กตงเห็นไท่ทวงทกนิน จึงทำเรื่องราว
 เข้าไปกราบทูลว่า เมืองหอกตงนินเป็นเมืองหน้าศึก จะคง
 รักษาพวกชนบทมีสติปัญญาซื่อตรง และชำนาญในการรบ
 ออกไปรักษาเมืองต่างประเทศจะได้กลัวเกรง แต่ผู้นั้นออก
 จากอันลกชันแล้ว ข้าพระองค์หาเห็นผู้ใดที่จะออกไปรักษา
 หัวเมืองอนนินได้ไม่ พระเจ้าเที่ยงเมงตจจึงรับสั่งให้
 อันลกชันเข้าไปเฝ้า แล้วตรัสว่าเจ้าเป็นคนซื่อตรง เข้ามา
 ทำราชการมีความชอบ สมควรจะชุบเลี้ยงให้เป็นขุนนาง
 ผู้ใหญ่อยู่ในเมืองหลวง แต่เมืองหอกตงนินเป็นเมืองหน้าศึก

ครั้นระจกให้ขุนนางผู้นั้นไปรักษา เห็นจะไม่แข็งแรงชำนาญ
 ในการรบ เราเห็นอย่าแต่เจ้าผู้เดียวจะออกไปรักษาเมือง
 หือตงไค บัดนี้เราจะตั้งเจ้าออกไปรักษา ถ้าเจ้าผู้มีพระสังโค
 ตามแต่เจ้าจะออกมาให้เราเร่เกิด ครั้นแล้วจึงให้อนลกซัน
 เบนทเพงหลผู้สำเร็จราชการเมืองเพงหล เมืองช้วนเอียง
 เมืองหือตง ประทานเครื่องยศให้อนลกซันนั้นเต็มมือเครื่อง
 ยศเจ้า อนลกซันใคร่ประสงค์สมดังใจคิดคิดไว้มีความยินดี
 เบื่อนอนมาก จึงเข้าไปลานางเอียงกยชยในเวลาวันนั้น

๑ ฝ่ายนางเอียงกยชยเห็นอนลกซันเข้าไปหา ยังมี
 ความอาลัยหาใคร่จะทงกันไปไต่ไม่ จึงเรียกอนลกซันเขา
 ไปทลยพควา ควเจ้าคงออกไปอยู่หัวเมืองครังนี้ ก็เพราะ
 เขยักกตงพชายเราซึ่งซึ่งปรารภนาจะให้เราขยเจ้าจากกันไป
 เสีย เรามีความอาลัยเบื่อนอนมาก แต่เราขยเจ้ารักใคร่กัน
 มาช้านาน จนคนทงปวงนั้นทาทั่วไป เจ้าก็อย่าลือใจว่า
 เชนขญวาสนาจึง ไต่ออกไปเป็นผู้นำเราราชการทงตาม
 หัวเมือง เจ้าไปครังนี้ให้เขนสุขเกิด ถ้าภายหลัง
 เมืองหลวงมราชการ และมีผลทลยขงกล่าวโทษเจ้า เราจะ
 ให้คนสันทลือหนังสือไปให้ แล้วเราจะทลแก่ใจไม่ให้เจ้า

มีความผิด จึงคิดไปตั้งตัวให้โต นานไปหายญพระเจ้า
เหียนจงเมงคไม่ ให้ยกเข้ามาเอาสมบัติในเมืองหลวง

๑ อินลขันกรยค่านางเอยกยชย พยหญิงสาวใช้
มายอกว่านางเคยคกกนางชนกกนางชนกกชหยินเข้ามา
นางเอยกยชยก็ออกมารยชหยิน ชหยินสามคนพยอินลขัน
ค่างคนค่างค่านยกกัน นางเคยคกกชหยินนรรกใครกย
อินลขันรว่า อินลขันจะไปอยเสียเมืองไกลไม่มีความ
สขาย แต่จไนใจด้วยเป็นการรยสังหารทระคคคอย่างไรไม่
อินลขันกลานางเอยกยชยชหยินมาทอขของทว ครน
ดงวนก่าหนคทจะไปพระเจ้าเหียนจงเมงคปรธานโทะเลียง
อินลขันหนาทนงขางใน อินลขันกินโทะแลวกถววย
บงคผลา

๑ ฝ่ายเอยกกตงนจกโทะจะเลียงอินลขันทขาน
แล้วไทคณมาเชญอินลขัน อินลขันว่ามราชการคคคทวอย
ไปไม่ได้ เอยกกตงกนคโกรอินลขันอย ครนรงชน
อินลขันไปลาหลนมก หลนมกจกโทะเลียงอินลขัน
หลนมกคคทระกคชอินลขัน ไทกถวเกรงอยในอานาทยก
ถวยสรชชว่า บคณทานกเป็นเจกโทะไซออกไปเป็นผส่าเรจ
ราชการค่างพระเนครพระกรรณทงสามทวเมอง แล้วทาน

จากบ้านไปแห่งใด ก็มัทหารมาเดินเท้าห้อมล้อมไป ให้ไล่
 คนเสียประมาณร้อยกว่า และที่ยานหนักให้ทำประทศหลาย
 ชน ฝ่ายนางตักกำแพงกันแน่นหนา ทั้งแต่หลตอกเตอนสศ
 แล้วก็ไม่ไว้ใจ เวลากลางคืนระนอนก็ไม่ให้เอนแแห่งเอนท
 ข่าวไพร่ในยานเรือนกตารวาทลนมถนอนทแห่งไรไม่

๐ ฝ่ายเฮยกกตงนถชศวว่า เอนพนองกยนาง

เฮยกยชยมีความประมาทหรรษาทวไม่ จะทำการลิ่งโค
 กไม่กลัวคนนินทาาคิดแต่จะหสาศตรมาขำเรอขำรงทว ครน
 ลงวนเตอนสามชนสามค้ำเอนศำรทพพระเจาเอนจงเมงค
 รัชลิ่งให้เฮยกกตงกยเฮยกวทพนชงและนางชนกชชยชน
 นางเคยคกชชยชนกยข่าวไพร่แต่งทวประกวตกัน ให้ไป
 เทยวทคคองเชคตงเอนฉรรมนเอนมเหมอนทงชางไทยเมอ
 ยามตรษลิ่งกรานค แต่งทวพากันไปเทยวไหวพพระ พวก
 ราษฎรช่าวบ้านพากันมาคเอนอนมาก แต่เฮยกกตงกย
 นางเคยคกชชยชนนชเกยวอนเคยวกัน แล้วพคจาทยอก
 เอนกันไปตามทาง พากันไปเทยวชยจนเวลาคำรงโคฟ้า
 กนกลยมา ชองชกถมทญูงขำวอนนตคทวมทางทายเอน
 อนมาก

๐ ครนรุ่งเช้าเอยกกตงกยเอยกกวค นางชหยน
 สามคนเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหยนจงเมงค ประทานโตระกนชาง
 ใน เอยกกตงทลว่าพวกข้าพระองค์รับสั่งให้พากันไปเที่ยว
 ทคคลองเขคกงครน มีใช้จะเป็นแต่ความสนุก เป็นการ
 มงคลของพระองค์ด้วย พวกข้าไพรทไปเที่ยวข้าพระองค์
 ก็ให้ทกแก่งตงาม พวกราษฎรพากันมาคสุรวเสริญว่า
 บานเมืองอยเย็นเบนสุข มีแต่การสนุกสบายข้าพระองค์มี
 ความยินดี

๐ พระเจ้าเหยนจงเมงคชอบพระทัยตรัสว่า เจ้าพา
 กนไปเที่ยวทำไหบานเมือง ครกครน เบนทสุรวเสริญเราจะ
 ทองให้รางวัล จึงประทานแกวมแสงสว่างกลางคนให้
 นางชนกกชหยนควงหนง ไหนางเคยกตงกชหยน มุงชวเซา
 จิวเคยกหลังหนง ไหนางชนกกชหยนหมวกยกไปไม้ทอง
 ประคยเพชรหมวกหนง แลวนางเอยกกชยทลว่าแต่ก่อน
 พระองค์ประทานฉากแก้วให้ข้าพระองค์ฉากหนงนน แกะ
 เบนรูปมยหยนทรูปงาม ข้าพระองค์เอารูปหญิงในฉาก
 เปรียบกับรูปข้าพระองค์สู้ไม่ไต่ข้าพระองค์ไม่ อยากเอาไว้

ขอให้พระองค์เอาฉากนั้นมาประทานให้เอี้ยก๊กตั้งพี่ชาย
ข้าพระองค์เสียเถิด

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสว่า เรารู้อาเอี้ยก๊กตั้ง
เขาเล่นเอาคนทำฉาก ถาดึงถูกแล้งลมพัดก็เลือกเอา
ภรรยาอันชยและหญิงคนไซ่ทั้งสาม ๆ ให้ชยเรียงกันชยต่าง
ฉากเรียกว่าฉากเนอบงลม ชยนั้นเราจะเอาฉากแก้วให้เป็น
รางวัล ก็เห็นจะดีกว่าฉากเนอบงลมของเขา และฉากแก้ว
นั้นชยของ เติมแต่ครึ่งแผ่นคนชยท่านใคร่รูปภาพทำด้วย
เพชรพลอยแก้ว และหยกสีต่าง ๆ แกะเป็นรูปชยหิน
มยหิน และสาวไซ่ข้างเป็นรูปเทวดาข้าง สังกวาชั้นเขนของ
โบราณโคสย ๆ ให้ออกมา ครั้นถึงแผ่นคนชยท่านจึงให้
ช่างแก้วมาทำเป็นพน เอานาคางเขาประสมกับยาทาพน
ฉาก แล้วจงเอารูปภาพมาติดประคยเขาคเป็นของวิเศษ
รูปภาพนั้นดูเหมือนคนเขนมนชยเห็นจะทำไม่ได้จะทำได
ก็แต่เทวดา ตรัสแล้วก็เรียกเอาฉากมาประทานให้
เอี้ยก๊กตั้ง เอี้ยก๊กตั้งกริบเอาฉากทั้งสามถวายเป็นค้มลากลับ
มาชาน แล้วเอาฉากนั้นมาไว้ที่ห้องนอน พวกพนองและ
เพื่อนฝูงทั้งปวงพากันมาดูฉากแล้วสรรเสริญว่า แก้วอัน

ประเสริฐผู้ไทหามไม้

๐ ครนอัยมาวนหนงเฮยกกตง หนงเลนอัยบน
 เลาเตงพารณาตฉากแลวคควา ถาทกวนนเราไตคน
 รูปงามเหมอนรูปมยหยนในฉากมาไวชม สักคนหนงสอง
 คนกจรเมความสบาย ครนคคประเศยหนงกทาวนอน
 เฮยกกตงกลมทวนอนลงบนเตยง พอศรระงทมออรป
 มยหยนในฉากนนสนศรยรกลอกตา ลงมาปรากฎเหมอน
 คนเขนรปรางสงตาเทามนษยพากนเตนมาทหนาเตยง บอ
 เฮยกกตงวาเขนสาวไซในวง รปหนงสำหรับชคฉา รปหนง
 สำหรับฉกฉา รปหนงสำหรับแกนาฟิกา รปหนงสำหรับ
 พคองไล รปหนงสำหรับเกยชอง รปหนงชอัสแมไลคอ
 ยคางเทยวเวลากกลางคน รปหนงชองวนเซยันทวยศร
 เทพยคาคอกไม รปหนงเทพารกษณผหญงออยทชวยคางทง
 นน บอชอแลวพากนงบนเกาชเขนแลวกัน

๐ เฮยกกตงเห็นคงนนแลว จระพคและจระกรระคิก
 ทวักไมไตแลว เห็นรปยคางทฉากนน ออกมาชก ประมาณสย
 คน รปหนง บอควาเรานชอนางศรเฮยวเนยวออยทหอยเจยงไล
 เขนนายเพลงครวงแผนคินณอรปหญงสยคน ทางรวมยคมอ

กนร้อง เพลงเสียง อ่อนหวาน ครนร้องสันคำ แล้วยุบมยหยิน
 บคำจทนงอขยบนเกาอนน พากนลกชนทกรบ แลระรปทขอก
 ว่าเป็นเจ้าเทพารกษณนชมือไปทเชยกกตงว่าเจ้าถอตัวว่าเป็น
 ชนนางผู้ใหญ่ เจานเป็นคนไมคทาให้ยานเมืองขยบเยน
 แลวเขาพวกเรามาไวชมเล่น กลาคคการทไมส่มควรภษทว
 แลวกพากนคยมอหวเราะว่านางเชยกขยบไมรจกอย่าง
 ธรรมเนยมชวแลระค พระเจ้าเหยนจงเมงทไมควระเซอ
 ถอ ประทานฉากแก้วให้คนอย่างนหมนประมาท อ้ายคน
 นนานไปก็ระเกกเหตุใหญ่ พวกเรานหาควรทระพุดจากบ
 มนไม เราพากนไปเสยกอนเจค ครนพุดแล้วยุบคำจ
 ทงนนกหายไปแล้ว

๐ ฝ่ายเชยกกตงเมื่อขณะนั้นเหมือนคนนอนฝันผา
 ครนพนชนกตกใจกลัวเขอนมาก จึงลงจากเล่าเตงให้คน
 ไซ้เขาฉากแก้วให้ขยบประตคกสนกญแจเสย ตั้งแต่นั้นมา
 เวลากลางคณขนเล่าเตงเสยงบคำจร้องเพลงและทวเราะ
 เชยกกตงแลระคนไซ้ทงปวงหาไตเบคประตคขนไปขนเล่าเตง
 ตกนนไม แลวเชยกกตงเขาความทงนไปขยอกกขนาง
 เชยกขยบ แต่ถอขยคำทบคำจคำว้านนหาขกให้นางเชยกขยบ

ว่า เตยत्वเลาเอียบชวยเซี่ยนเขินเซี่ยน แผลว่าผวเค็ยทำ
 ฤทธิไคต่าง ๆ เราจึงให้ชุนนางนำสิ่งของออกไปเซัญเตยत्व-
 เลาเอียบชวยเซี่ยน เข้ามาทงให้เตยत्वเลาเขินงนแซกวาง
 ลกไคช็ทของเขินชุนแล้ เอียบชวยเซี่ยนเขินกนช็ชออาจารย์
 บัตนเราจะให้ไปเซัญเขามาตามค ครนตรัสบอกนาง
 เอียบกยชยแล้วพระเจ้าเขินจงเมงค จึงให้ชุนนางไปเซัญ
 เตยत्वเลาเอียบชวยเซี่ยนเขามาแล้วถามว่าฉากแกวเขินเหตุ
 ชนตงน เขินเหตุบ่รการไค

๐ ฝ่ายเตยत्वเลาอาจารย์ ครนพระเจ้าเขินจง-
 เมงคตรัสปรุกษาทวยเรื่องฉากแกว ทราบความแล้วทลว่า
 บัศจารย์มยหยินในฉากแกวกาเรีบเพราะเหตุทวยเขยกกตง
 ทรปในฉาก คิตปรารณนาอยากจะได้หญิงงามให้เหมอนรูป
 ทในฉากนนั้นไวชมเซี่ยเล่น บัศจารย์ในฉากจึงกาเรีบสำแดง
 ออกมาให้เห็น ขอให้พระของคสังให้เอียบชวยเซี่ยนกระทำ
 ทวยชยาย บัศจาทฉากนนั้นก็จะหายกาเรีบ เอียบชวยเซี่ยน
 จงทลว่าแกวและเพชรน ฉานานเขามักแปรปรวนเขินยกษ
 เขินบัศจ ถ้าผู้ไคคคหมันประมาทกระทบกระถงฉง กกาเรีบ

ออกมาให้เห็นว่าเป็นของวิเศษหาควรที่จะประมาณไม่ ซึ่ง
 บัศจาง ใน ฉากแก้ว กำราบ ข้ำพระองค์กระทำยันต์ ไปให้เผาไฟ
 สรกกบบัศจางเสียให้ขยับ ทั้งแต่ันอย่าได้ประมาณชมเชยเล่น
 แล้ววนขนค้ำหนงสับหาค้ำให้จตอปปเทียบนบชาเสีย การทเขียน
 กะระสงขไป พระเจ้าเหียนจงเมงตจงไซให้เอียบชวยเซียน
 เซียนยันทหนง ยันทหนงไหคนไซเอาไปให้เอียกกตงกระทำ
 ตามถอยคาค่ายควเลาเอียบชวยเซียน

๐ ฝ่ายเอียกกตงไคฟังว่า บัศจางรูปในฉากแก้ว
 กำราบก็เพราะควยใจคนหมิ่นประมาณ จึงคิดว่าความอนัน
 ถุกตองสมกบททวคคกเซอถอ จึงรบเอาขนคันทขนไปเผาเห็น
 เป็นแสงสว่างทวไปทงเล้าเตง ทั้งแต่เผาขนคแล้วบัศจาง
 เียงขสงขหากำเรบค่อไปไม่ ถงวนก่าหนคยชาเอียกกตงก
 เอาคอกไม่อปเทียบนไปบชา รูปมยหยินทในฉากก็เป็นแสง
 ระยขงามขนกว่าเก่า

๐ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงตจทรายว่า บัศจางรูปใน
 ฉากแก้วนนไม่กำเรบแล้วกตพระทยขนถอเอียบชวยเซียนว่า
 มวชาประเสีริฐี ครนอญมาพระเจ้าเหียนจงเมงตจทริสถาม

เอียบชวยเขียนว่า กานะเคเตยทวเล้านนสังโคเอียบชวย
 เขียนจงทลว่ากานะเคเตยทวเล้าชนแสดนเทพยคาทางปวง
 แคว้นเมือตรงแผนคนดงเงยวนนเคยทวเล้าเป็นชตงขนนาง
 และกานะเคเตยทวเล้าอย่างอนนรุตตะชาพระองค์ผู้เคย
 พระเจ้าเหียนจงเมงตโคพงคพระทยครสว่าอาจารย์จงบอกให้
 เราร เอียบชวยเขียนทลว่าชาพระองค์ไม่อาจทลกลลวระเกก
 เหตุกบชาพระองค์ พระเจ้าเหียนจงเมงตครสว่าอาจารย์
 เป็นเขียนแลวระกลลวระไรกบเหตุทงปวง อาจารย์เขียนจง
 บอกกบชาพเจ้าให้ รืออย่าขบงเลย

๐ เอียบชวยเขียนทลว่าถ้าชาพระองค์ทลให้ทราบ
 ชาพระองค์กจะตายทันท ถ้าชาพระองค์ตายแลวพระองค์
 รมสังให้เคยทวเล้าชนแสดเขามาเฝ้า ขออย่าให้พระองค์
 พระเกยรทยคคกเขาลงค่านขของโทษชาพระองค์กบเคยทว-
 เล้าชาพระองค์กจะพนกลบคนมา พระเจ้าเหียนจงเมงตรบค
 เอียบชวยเขียน เอียบชวยเขียนก้ว่าให้ไล่คนออกไปเสียให้
 หมตจึงจะทลได้ พระเจ้าเหียนจงเมงตรบสังให้พวกพนก
 งานออกไปแลวเอียบชวยเขียนก้ทลว่าเมือพาแสดคนตงขน
 นนคางควาเผลอกมาเกิดเป็นแรคกานะคของเคยทวเล้าชนแสด

เอียบชวยเซียนทลยงไม้ทนสนความก็อาเจียน โลหิตสลดชย
กบท

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงตเห็นดังนั้น ก็ตกใจจึงให้คน
ไปเชิญเตยทวเลาเข้ามาเฝ้า เตยทวเลาขอไม่เฝ้าเข้ามาเฝ้า
พระเจ้าเหียนจงเมงตเสด็จออกไปรับแล้วตรัสว่า เอียบชวย-
เซียนไกรรทำผิดกลาวฉ้อค่างาน และความผิดของ
เอียบชวยเซียนครั้นก็มีพระราชอาญา ฆ่าพเจ้าชอไทยเอียบ
ชวยเซียน ขอร่านยกโทษให้ฆ่าพเจ้าเสียเด็ด ตรัสแล้ว
พระองค์เสด็จคกกเขาลงคานบ เตยทวเลาเอามือเขารบไว้
ทลว่าซาพระองค์ไม่ควรจะให้พระองค์คานบให้เสียเกียรติยศ
แต่การอนนหาควรทลกเท็กเล็กนอยระพุดไม้ เตยทวเลา
เดินเข้ามาเฝ้าไม่เฝ้าทศวรรษเอียบชวยเซียนสามทแล้ววา
ให้เป็นคนกลับมาเกิด เอียบชวยเซียนกพนยนชนสรบตเสธ
แล้วกเข้ามาคานบ พระเจ้าเหียนจงเมงตเตยทวเลา เตย-
ทวเลาจงว่าไม่เฝ้าเรานยากที่จะหาได้ เอียบชวยเซียนก
สรรเสริญเตยทวเลาต่าง ๆ พระเจ้าเหียนจงเมงตให้เอา
ผลไม้ของกินมาประทานให้เตยทวเลากบเอียบชวยเซียนกน
แล้วกลากกลับไปทอยู่

๑ ครนอยมากนเมืองไซเสียง เขาคนยาคนหนง
 มาถวายพระเจ้าเหียนจงเมงต แล้วทลวาทนยาอนนผุใหญ่
 เลามาแต่กอนว่ามนษย์ไม่อากรน พระเจ้าเหียนจงเมงต
 ทราบกให้เขาคนยาอนนมาใหเอียบชวยเซียนต เอียบชวย-
 เซียนทลวาทนยาอนนชอโอกนเขาถาพวกสทวและมนษย์ผ
 โตกนกกตาย ถึงซาพระองค์กนก็จะเจียบข้างเล็กนอย เว
 นแต่เคยทวเลากนไม่เป็นเหตุสังโศ พระเจ้าเหียนจงเมงต
 จึงให้เขาคนยานนแซ่สราไว้ แล้วรบสังให้เคยทวเลาเขา
 มากนโตะทคาคาหนก พระเจ้าเหียนจงเมงตครสตามเคยทว-
 เล่าว่าชนแซ่จะกินสราได้มากนอยเท่าใด เคยทวเลาทลว
 กนไม่โตมาก แต่ลกคษยซาพระองค์มอยกนสราได้ไหหนง

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงว่า ลกคษยนนจะไหเขา
 มาโคหรือไม่ เคยทวเลาทลวาชอไหซาพระองค์รองเรยก
 กอน เคยทวเลาทวซาแล้วกเงยหน้าขนไปบนอากาศเรยก
 ว่าลกจงรบเขามาเฝ้า เคยทวเลาเรยกยงไม่ทนสันคากม
 เตกคนหนง ชายประมาณ ๑๔ บ ๑๕ บ ภิรมะเหลม
 ท้องโตลอยลงมาแต่หลังคาคาหนก ครนลงมาถงแล้วก
 กรายถวายขงคมีนอยหนาทนง พระเจ้าเหียนจงเมงต

พระเจ้าเหียนจงเมงตกรสภกบเอียบชวยเซชนว่าทำไมข้าพเจ้า
จะไ้เห็น เอียบชวยเซชนจึงทูลว่าถ้าพระองค์จะทอดพระ-
เนตรข้าพระองค์จะทำวิชานำเสด็จไปตามลม

๐ กอลกชอชนทเผาอยู่ควย จึงทูลว่าไม่สมควรที่
พระองค์จะเสากายไปลองเล่น พระองค์อย่าไ้เสด็จไปกบ
เอียบชวยเซชนเลย พระเจ้าเหียนจงเมงตกรทูลว่า เอียบ-
ชวยเซชนอาจารย์ของเราคงจะพาเราไปโดยสะดวก เจ้าจง
คอยท่าเราอยู่ทนเดก กอลกชอหาอาจารย์ทูลทักทานค่อไป
ไ้ เอียบชวยเซชนก็เซญเสด็จลจากไ้แล้วพระองค์รีบส่ง
ไ้ชนทสองคนคานเสด็จไปควย เอียบชวยเซชนนำเสด็จ
กบชนทสองคนไ้มาขนอยทหน้าทาทนท แล้วให้พระเจ้า
เหียนจงเมงตกรกบชนทสองคนหลบคานเสด็จให้พรอมกน ครน
หลบคานทวกลอยชนเหมือนไ้บนอากาศ ประเดยวหนงกถง
เมืองไซเหลยง เห็นเครองบุษานาไ้ระทกแต่งต่าง ๆ กน
แล้วทำไ้คมต่าง ๆ แขนวไ้วทุกขานเล่นเอิกเกริกประมาณ
หนทางหลายล คนทมากไ้คมนกเยยคเสยคเยยคยคกน
แล้วเอียบชวยเซชนนำเสด็จกบชนทสองคนเทยวคไ้ทุกแห่ง

พระเจ้าเหียนจงเม่งทรงตรัสถามเอียบฮวยเซียนว่าท่านมิวซา
สิ่งใดจึงทำอภัยไต่คอง

๑ เอียบฮวยเซียนทูลว่า พระองค์ไม่เชื่อจึงเอาของ
สิ่งอันใดไว้เป็นสำคัญ เอียบฮวยเซียนจึงถามชนทั้งสองคนว่า
มีของสิ่งใดติดมาข้าง ชนทั้งสองบอกว่าคอกไม้หยกที่ทรงเล่นอยู่
นั้นข้าพเจ้าเอามาถวาย เอียบฮวยเซียนจึงนำพระเจ้าเหียน-
จงเม่งตักบชนทั้งสองคนไปทโรงส้วา เอียบฮวยเซียนจึงเอา
คอกไม้หยก จำนำไว้เป็นค่าส้วา ซอสรามาสำนึกกันแล้ว
ขอตัวเจ้าของส้วาไว้ฉบบหนึ่งว่าคอกไม้หยกนั้น เอามาจำนำ
ไว้เป็นค่าส้วาเท่านั้น ถึงวันนั้นเจ้าของจะเอาเงินมาได้
ครนกันส้วาเสร็จแล้ว เอียบฮวยเซียนก็นำพระเจ้าเหียนจง-
เม่งตักบชนทั้งสองออกจากเคยมเคินมาตมประตุมือง เอียบฮวย-
เซียนบอกให้หลยตาเสี่ยทั้งสามคน ครนหลยตาแล้วกลอย
มาตมทพนตาหนกพระราชาวง กลลิกซอชนที่อยู่เ็นค้ำหนก
ก็ออกมารบเสด็จ ขณะนั้นเทียนจกชยทเกง เมือเสด็จไป
นั้นหมคกลงไปไม่ตมครนเดิม พระเจ้าเหียนจงเม่งคคเคลง
พระทัยว่า หนทางจะไปเมืองไซเหลยงก็ไกลเอียบฮวยเซียน
พาไปตมโดยเร็ว เห็นจะเป็นกลวซา

๐ ขณะนั้นชนทุกทูลพระเจ้าเหียนจงเมงตวา เทย-
 ทวเลากลับมาแล้ว ข้าพระองค์จึงให้เชิญเตยทวเลาเข้ามา
 เผาเตยทวเลาทูลว่าวณนชาพระองค์ไปเที่ยวเล่น พระองค์
 รัชสังให้หาไม้พวย ขอพระองค์จงไต่ยกโทษข้าพระองค์เสีย
 พระเจ้าเหียนจงเมงตจงตรัสว่า ชนแสเปรียบเหมือนเทพยดา
 จะไปถึงไหนก็ไค พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงถามว่าชนแสไป
 ข้างไหนมา เตยทวเลาบอกว่าข้าพระองค์ ไปหาเพื่อนกัน
 ที่เมืองกวางเหลง กลับมาจึงทราบบว่าพระองค์รัชสังให้หา
 ข้าพระองค์จึงไคเข้ามาเผา พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสว่า
 เมืองกวางเหลงกบเมืองหลวง หนทางก็ไกลกัน ชนแสไปมา
 อย่างไรจึงไคเร็วคงน

๐ เตยทวเลาหวเราะแล้วทูลว่า พระองค์เสด็จไปค
 โคมที่เมืองไซเหลยงนนั้นก็เสด็จไปมายคเคยวหนง พระเจ้า
 เหียนจงเมงตตรัสว่า ชงข้าพเจ้าไปคเมืองไซเหลยง
 ประเคยวหนง ก็กลับมานนเป็นวษาของเคยบชวยเซยนคอก
 เตยทวเลาทูลว่าพวกข้าพเจาน ถ้าไปเที่ยวทางทะเลฝ่าย
 ทิศใต้ในเวลาเซ้า พอเวลาเย็นก็กลับมาพกทส่วนข้างทิศ
 เหนือ และฟากทะเลข้างทิศใต้ กบส่วนข้างทิศเหนือ น

หนทางไกลกันเป็นอันมาก ทำไมกับหนทางที่จะไปเมืองไชยเหล็กนั้นไม่ไกลดอก

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงกตรัสว่า ทเมองกวางเหลงนั้นมิไคมและเครื่องตกแต่งอย่างไร เคยทวเล้าทลว่ามิไคมและของประคัยต่าง ๆ เคยวนทเมองกวางเหลงนกาถึงจรุกไคมและตกแต่งอยู่ ถ้าพระองค์ไค้เสด็จไป ทอดพระเนตรไคมทเมองกวางเหลง ก็ระยนิคพระทัยเป็นอันมาก

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงกไตร่พิงจตรัสว่าท่านชินแสรพาเข้าเจ้าไปคหรือ เคยทวเล้าว่าเข้าพระองค์จะนำพระองค์ไป แต่จะไปครงนขาพระองค์จะทำชาน่าเสด็จไปไค้ส่งกถึงอากาศ ทางต่ำกไม่ถึงแผ่นดินพระเจ้าเหียนจงเมงกตรัสว่า ชินแสรเ็นคช่วยนำเราไปเคยวนเดค เคยทวเล้าทลให้พระเจ้าเหียนจงเมงก กอดลกช้อชนทไค้เสื่อให้งามคให้พวกพนักงานชขีรองไค้เสื่อพนแดง ไค้หมวกลายคอกไม้ เคยทวเล้าแกส่ายคาคเฮว ทงชนไปเป็นสะพานค่างงคงามชนไปถึงกลยเมฆ ครงนนเป็นเวลากกลางคนเคอนหงาย เคยทวเล้ากขเฮยขชวบเซยชน นำพระเจ้าเหียนจงเมงกคย กอดลกช้อชนทพวกชขีรอง เคนชนไปตามสะพานเคยทวเล้า

ห้ามว่าอย่าให้แลกลงมาข้างหลัง ให้ทอดพระเนตรดูไป
 เทยตัวเล้าเอียบช่วยเซี่ยนนาพระเจ้าเหียนจงเมงก กบคน
 ทงนน เค้นไปตามสะพานไคหลายร้อยก้าว เทยตัวเล้า
 เอียบช่วยเซี่ยนทลวามาดงเมดงกวางเหลงแล้ว เทยตัวเล้า
 กบเอียบช่วยเซี่ยนกให้พระเจ้าเหียนจงเมงก กบคนเหล่านน
 หยคย่นอย่นสะพาน แล้วพากันแลกลงมาทแผ่นดินเห็นเมอง
 กวางเหลงจุโคม ตกแต่งเครื่องต่าง ๆ มีเหมือนกยเมอง
 ไชเหลียง

๑ ฝ่ายพวกเมองกวางเหลง แลขนไปบน อากาศเห็น
 เมฆดำคยกันอยู่ เมฆนนมสีเทาอย่างมีรูปมนุษย์ อย่นบน
 เมฆแต่งตัวต่าง ๆ งคงาม พวกขุนนางและราษฎรทงปวง
 สำคัญว่าเทพยดาออกมาจากวิมาน ก็พากันคกเข้าลงค่านย

๑ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงก ไคทอดพระเนตรเห็น
 คงนนคคพระทย แล้วเอียบช่วยเซี่ยนให้พวกพนกงานขย
 รองชน และเพลงทขยบนชอหงเสียงออเคก ครนแล้ว
 เทยตัวเล้ากบเอียบช่วยเซี่ยน กนาพระเจ้าเหียนจงเมงคกบ
 คนทงนน เค้นกลับมามาตามทางสะพาน ครนลงจากสะพาน
 มาดงค่านก เทยตัวเล้าสยคมือสะพานก็หายไป สายแถบ

เล่นเป็นอันมาก เพลงนั้นไม่เหมือนเพลงที่พวกมันขยัชย
 ข้าพเจ้าเห็นเป็นการอัศจรรย์ไม่เคยมีดังนี้ คนทั้งปวงก็พา
 กันนยมนก วาจะเข้ มงคลกษัตริย์บ้านเมือง ข้าพระองค์จึง
 ออกเข้ามา กรายทูลให้ทรงทราบ

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงต ไท่ทรงฟัง ในหนังสือ
 ชนนางเมืองกวางเหลงคิดเข่นอัศจรรย์ แต่ไม่ตรัสประการ
 ไคแล้วเขียนพระอักษรลงท้ายหนังสือบอกตอบไปว่า การ
 อันนั้นเรารออยู่แล้ว และซึ่งพระเจ้าเหียนจงเมงต ให้พวก
 ขยัชยของเขาคำเพลง หงเสียงอ้อเค็กไปขยัชยนั้น เมื่อพระองค์
 ไคราชสมบัตินั้นทรงสืบว่า พระองค์เสด็จไปเที่ยวในวิมาน
 พระจันทร์ แล้วนางพาชยเพลงเสียงไฟเราะ พระเจ้าเหียน
 จงเมงตจึงถามว่านางพานว่า เพลงนี้เรียกชื่อ เพลงอันไค
 นางพาชยอวกวาชชื่อ หงเสียงอ้อเค็ก ครั้นพระองค์ตนจาก
 บรรทมก็จำกลอนเพลงนั้นไว้ไค พระองค์จึงสอนพวก
 พนักงานให้ขยัช

๑ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงตตั้งแต่นั้นมา ก็นยมนก
 เทยทวเลาเขยชยเขียนสองคนว่า เหมือนเทพยคาไม่ใช่
 มนุษย์ แล้วพระเจ้าเหียนจงเมงตทราบบว่า เทยทวเลาหม

กระต่ายเขย่น เป็นรูปลาไว้รูปหนึ่งถ้าจะไปแห่งใดเขานำพรหม
 รูปลาในกระต่ายลาในกระต่ายก็กลายเป็นลาขาวให้เตยตัว-
 เลขาไป ลานนั้นเดินเร็วเหมือนนกบนครบกกลับมาแล้ว ลา
 นนกกกลับเป็นกระต่ายต่งเกาเตยตัวเล็กเอารูปลาในกระต่าย
 นนพบใส่หีบไว้ พระเจ้าเหียนจงเมงตคารว่า เตยตัวเล
 มิวชาอนวเคษอยากจะได้เตยตัวเลไว้ขยด้วย จึงปรทาน
 นางเง็กจินกงจูบตรสาวพระองค์ ให้กยเตยตัวเลเป็น
 ภรรยา เตยตัวเลว่าซ่งพระองค์ทรงพระเมตตา ยกบุตร
 สาวของพระองค์ให้เป็นภรรยาข้าพระองค์น พระเศ
 พระศนหาทศมีโค แต่เมอซาพระองค์อยทเขาเหงออกชว
 ข้าพระองค์โคเอาอแปรทองเพงจสามสยเขคหมน แต่งงาน
 กยนางออยส์ ทศบายลเขาเหงออกชวแล้ว บคนพระองค์
 ปรทานนางเง็กจินกงจู ให้เป็นภรรยาข้าพระองค์น หา
 ควรทขาพระองค์จะมีภรรยาใหม่ไม่ บคนข้าพระองค์เขา
 มาอยู่ในเมืองกชานานแล้ว ข้าพระองค์จะขอลาไปเยี่ยม
 นางออยส์ภรรยาข้าพระองค์

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงก ตรัสกับเตยत्वแล้วว่า
 ชินแสไม่ยอมอยู่กับเรา เราไม่อาจหวังเห็นยวไว้ แต่เรา
 นมอาหารยเหมือนเทพยดาอยู่สององค์ ไม่ควรเราจะให้ไป
 เสีย เราคิดอยู่เข้าคำ หมายถึงจะให้ท่านทั้งสองเป็นผู้
 สั่งสอนเรา ชินแสได้เห็นคู่อำเภอทองเราเสีย เตยत्वเล่า
 คิดถึงพระเศษพระคุณ ของพระเจ้าเหียนจงเมงกอยู่ใน
 เมืองหลวงต่อไป และเอ่ยช่วยเขียน นนเมอครึ่ง อัยท
 ของเอียนรักใคร่ชอบกนกบหลยง หลยงเป็นคนมีสติปัญญา
 หนึ่งสี่ศึ เอ่ยช่วยเขียนจงวานหลยงทำเรื่องราวเรื่องหนึ่ง
 จะใส่ย้ายศิลาบกหนาศัพยเอ่ยช่วยเขียน หลยงวางเรื่อง
 ราวแต่ยงหาไต่เขียนลงในกระดาษไม้ ครั้นพระเจ้า
 เหียนจงเมงกตรัสสั่งให้เอ่ยช่วยเขียนเข้ามาอยู่ในเมือง
 หลวง หลยงก็ไต่เข้ามาเป็นชนนางในเมืองหลวง พร้อม
 กับเอ่ยช่วยเขียน หลยงเห็นว่าเอ่ยช่วยเขียนเป็นคนใช้
 วิชาความรู้ให้เจ้านายรักใคร่โดยอบาย หลยงกลัวจะพลอย
 ไต่ความผิดด้วย หาไต่ไปมาชอบพอกกับเอ่ยช่วยเขียน
 เหมือนแต่ก่อนไม่

๐ วันหนึ่งเอียบช่วยเขียนเอาร่างหนังสือทูลขอร้อง
 ให้ไว้แต่ก่อนนั้นมาวานหลยงให้ยกตัวก็ เอียบช่วยเขียน
 ขอนวนหลายครั้ง หลยงจึงว่าแต่ก่อนเราคิดผิดไป เรา
 จึงไต่ทำเรื่องราวนี้ให้ท่าน ไต่ยวนหาควรที่เราจะเขียนให้
 กับท่านไม่ เอียบช่วยเขียนจึงว่าท่านไต่แต่งเรื่องราวอนันให้
 เราแล้ว ท่านไม่เขียนให้กับเรา เราก้ไม่ชดช่น เวลาอน
 เราจึงจะเขียนหนังสือนี้ให้ไต่ เอียบช่วยเขียนพดแล้ว
 ทวเราเวลาหลยงกลับไป เวลาที่วอนนเอียบช่วยเขียนจิต
 แรงห้องไว้แห่งหนึ่ง แล้วจกศิลาฝนหมกกับพุกนกระต่าย
 เขียนหนังสือไว้พร้อม ครั้นเวลาประมาณสองยามเศษ
 เอียบช่วยเขียนถศคายทำวซ่า เอายนต์เผาไฟยนต์ ๑ แล้ว
 อ่านคาถาและเคาะเขาทฆาทรูปหลยง หลยงก็เดินออกจาก
 ฝาผนังห้อง เอียบช่วยเขียนเอาคายชัทรูปหลยงแล้ววงคียบ
 ใหญ่รูปหลยงนั้นจกกระต่ายพุกนเขียนหนังสือเรื่องราวทหลยง
 แต่งไว้ ครั้นวาคงนั้นแล้วก็เรียกลูกศิษย์จกไฟเทียน ฝน
 หมกให้หลยง หลยงก็เขียนหนังสือเรื่องราวอนันแล้วเสร็จ
 เอียบช่วยเขียนเผายนต์อกยนต์ ๑ อ่านคาถา เอาคายชั
 ทรูปหลยงว่ากลับไปเถิด รูปหลยงก็หายไป

๐ ครนรงชนเอยบชวชเชยนไปเทยวทบ้านหลยง
 คำนบคนแลวพคสรเรวญ แลวเอาหนงสอให้หลยงคว่า
 ทานทาเรองราวและเชยนหนงสอให้ชาฟเจาน บญคณชอง
 ทานเขยอนนมาก แลวเอยบชวชเชยนทวเรวเรพคว่าเมอเวลา
 คนน ทานเชยนหนงสอให้เรา หลยงคทหนงสอนนแลวจา
 ไทว่าลายมอชองทว กตกใจกลวเอยบชวชเชยนจนหน้าชค
 เหงอไซมทงทว เอยบชวชเชยนจิงว่าบญคณทานทไคทา
 เรองราวอนน ให้กยเรานเขยอนนมาก หนงสอนทาควระ
 ให้ผอนเชยนให้เสยเกยวคยคชองท่านไม เราได้มาวาน
 ทานเชยนทานกทานมาใจเชยนให้กนไม เราจิงไคทา
 กลอขายหยอกเลนนคณ โทษชองเรากมทานจิงไคยกโทษ
 อนนนให้กยเราเถค หลยงไคฟงมความโกรธและความ
 กลว จเรพคกยเอยบชวชเชยนค้พคไมออก เอยบชวชเชยน
 เอาเงินให้กยหลยงเป็นคทาเชยนหนงสอตามสมควร หลยง
 ไคฟงรบเอาเงินไว

๐ ฝ่ายพระเจ้าเขยนจิงเมงตรคความอนน กคคกลว
 พวคเอยบชวชเชยนทมวชาแลวถอนใจใหญ่ ตรลว่าพวค

เขียนนหาสมควรถไฟโจระชัคขวางเขาไม้ แล้วตรัสอกว่า
 ข้ายศิลาทเคยบชวยเขียนทำวิชาให้รปหลยงเขียนให้เรียก
 ทยทยย ครนอยมวณหนงพระเจ้าเหยนจงเมงตเสกตรอย
 ททาหนกเกงชนเตง เจาพนกงานนาเรองราวชนนางฝักรษา
 เมืองงกจิ๋ว กรายทลวาลองกเขียนเขามาเทยวทเมืองงกจิ๋ว
 ครนนทเมืองงกจิ๋วฝนแลง ซ้าพเจ้าโตตงโรงพนมมต
 หลวงจันมาสวด พวกราษฎรมาชมมกนเขนชนมาก พา
 กนอชชชานขอให้เทพยดาให้ฝนตก และมคน ๆ หนงรูปร่าง
 สึงใหญ่ใส่เสื้อขาว ผักกยคนทงปวง พวกราษฎรถามคน
 นนว่าชชแซ่โต ชยบ้านเมืองไหน คนทใส่เสื้อขาวนนชอก
 ว่าเรานช้เหลงเขนคนอยในแขวงเมืองงกจิ๋ว พวกราษฎร
 กยคนนนพคกนอยพอลองกเขียนมาถง ซ้าเลองตาคอน
 แล้วว่ากยคนนนว่า ฝนแลงทำไมเจาจงมาเทยวเสย ไม้ไป
 เกินฝนช้วยมณษยทงปวงเล่า คนนนกมหน้าพนมมอแล้วว่า
 เทพยดาขงไม้ใครบสึงใส่ซ้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะไปนำเขานำแห่ง
 ไคสงเกิ้นฝน

๐ ลอองเขียนจงว่า จงรบไปจคแรงเถคเราจะให้น่า
 กยเจ้า คนนนค่านรบค้ำแลวกก็ไป พวกราษฎรทงปวงจง

ถามล่องกงเขียนว่า คนนั้นคือผู้ใด ล่องกงเขียนว่าคน ๆ นั้น
คือพระยานาคอยู่ในแขวงเมืองงกักรว บคนฝนแล้งเราจึง
ให้เขาไปเดินฝนให้ตก แต่เทพยดาผู้ใหญ่มิได้ขังคยให้
พระยานาคเดินฝน พระยานาคก็ไม่อาจน่าน้ำฝนแห้งโตมา
ทำให้ฝนตกได้ บคนเราจะช่วยให้น้ำพระยานาคสักหยด
หนึ่งให้พระยานาคทำให้ฝน ตกลง มาให้พวกราษฎร ในแขวง
เมืองงกักรวทำไร่ทำนาให้บริบูรณ์ ล่องกงเขียนแลดูไปแลเห็น
ที่โรงพ่อพระสวคนนั้น มีศาลาใหญ่สำหรับฝนหมกให้พระเขียน
เรื่องราวขอฝนเทพยดาวางอยู่บนโต๊ะ มีนาเหลอฝนหมก
ชยทศสถานชยหนึ่ง ล่องกงเขียนจึงเขาไปคุกเขานาทเหลอชย
ในศาลานั้นพนชนไปบนอากาศ แล้วร้องว่าให้รีบเดินฝนให้
ตกลงมา ครนชยประเศยวหนึ่งกเกิดเมฆหมอกและลมพายุ
ล่องกงเขียนจึงวากยคนทั้งปวงว่าฝนจะตกลงมาลงแล้ว ท่าน
ทั้งปวงจงหลยหลกเสยชอย่าให้ฝนตกถูกเสย ๆ จะคำเขยชไป
พกดกนยงมิทันสนคำฝนกตกปรอยลงมา ประเศยวหนึ่งฝน
กตกลงมากาเหมอนนาหมก และฝนตกลงมากรงนนนาก
แผ่นดินขงประมาณคอกเคยฝนจึงหยด คนทั้งปวงเห็นเป็น
อศักรรย กงนงกมความขันค กพาล่องกงเขียนไปหาชุนนาง

จะเอาวิชาความรูทไม่ส่ลกซง นนมาทคลองทายทให้ถูก
 เทยทวเสากบเซยบชวยเซชนหยบลกหมากรกก้าเข้าไว้คนละ
 ก้ามอแล้วว้า ในก้ามอเราทงสองนจะมลูกหมากรกกคนละ
 เท้าโต

๑ ล่อกงเซชนท้าวชาเรียกลกหมากรกมาไว้ใน
 ก้ามอทว แล้วจงทายว้าในก้ามอทานทงสองนนหามลก
 หมากรกไม่ เทยทวเสากบเซยบชวยเซชนกหวเราเรชนเสยง
 ทงแล้วแบมอออกมา ลกหมากรกก้าหามไม่ ล่อกงเซชนจง
 แบมอออกลกหมากรกก้ามาอย ในมอล่อกงเซชนทงสองมอ
 ล่อกงเซชน จงว้าทานผวเคยทงสองนมาพบลกเก้กท้าให้ใน
 ก้ามอเปล้าไป เทยทวเสากบเซยบชวยเซชนเหนอศักรรยทงน
 กัศะทงทกใจกลว แล้วทางคนค่านบกนตามธรรมเนยม

๑ พระเจาเหยนจงเมงตเหนทงนนกดพระทย ไทท
 ไทะปรธานเคยทวเสากบเซยบชวยเซชน ล่อกงเซชน
 แล้วปรธานเสอหมวกทงล่อกงเซชนเบนล่เซยบชวยเซชนชอ ปรระ
 ทานบ้านหลวงให้อย และล่อกงเซชนคนนมอายนยไม่ไค
 ไม่ร่วาเกดแต่ครงไเหน รุปร่างหน้าตาเหมือนเด็กชายสยส
 สยสหาย ห้ามยศรกรรยาครอชบครวไม่ เทยทวไปทุกแห่งทก

กนขดอแต่ล่องงเขยนมากชน แลวมรบสังไหล่องงเขยน
 เขาเฝ้าเสมอทกวัน วันทรงพระเจ้าเหียนจงเมงคตรัสตาม
 ล่องงเขยนว่าเซียนซอมความรสังโค

๑ ล่องงเขยนจงทลว่าทจะไม่ตายนั้น ห้ามตำราไม่
 ถ้อคการประเวณีโค โรคสังโคก็ไมเขยคเขยน น้ำใจสยาย
 เขนสขกคองอายน พระเจ้าเหียนจงเมงคตอยากโคอายน
 บ้างก็ประพฤคตามคำล่องงเขยน พระองค์เสด็จอ้อยในเก้ง
 แตกขผุซายห้ามเสยไม่ให้หญิงทงปวงเข้าไปปรนนิบค การท
 พระองค์เสวยสรวา และเคยเล่นกับพวกสนมทในวงกคเสย
 ทาเหมือนแต่ก่อนไม่ นางเอยกยชยเห็นพระเจ้าเหียนจง-
 เมงคตประพฤคทงนนักไม่สยายใจ

๑ ครนอ้อยมาถงเคอนแปคชนสยทาคำวันคารททงชว
 พระเจ้าเหียนจงเมงคททาโคให้พวกสนมเข้าไปปรนนิบค
 พระองค์เสวยสรวาเหมือนอย่างททครั้งไม่ เวลากลางค
 พระเจ้าเหียนจงเมงคทกับล่องงเขยนนงพคกนออยทหน้า
 คาทนคตรสวา เมอบกอนเคอนอายนสยทาคำวันคารท
 งวันเซยว เคยทวเลาเซยบชวยเซยนพาเราไปคโคม เมอไป

นนเตยควเถาเอียบชวยเซียนพาเราไปทางอากาศเป็นอัครวรย
เซียนช้ออาจารย์มวช่าอย่างนหรือไม

๑ ล้อกงเอียนทลว่าการสั่งนี้ทำไม่ยากคอก แล้ว
ทลอกว่าแต่ก่อนพระองค์ นมทว่าไ้ไปเทยวชมิวิมานในวง
พระจันทร แต่พระองค์หาไ้เสด็จไปคเห็นกับพระเนตรไม่
ครงนชาพระองค์ระนำพระองค์เสด็จไปทอกพระเนตรวิมาน
และเครื่องประทัยในวงพระจันทร พระเจ้าเทียนจงเมงคไ้
พงกคพระทัย ล้อกงเอียนทลแล้วกลกชนทกกงกยชวทหนา
ทำหนกหลายก้ง แล้วเอาโทมส์ต่าง ๆ ผกกกงกยชวทคกน
ล้อกงเอียนอ่านคาถาเข้ากงกยชวทกลายเขนรด ล้อกงเอียน
เซัญพระเจ้าเทียนจงเมงคชนยนรด แล้วล้อกงเอียนเอา
คอกยอเสกไทเขนเนอเผอกเข้าเทยมรด

๑ ฝ่ายชเลยวนมชนททลว่า เมื่อครงเตยควเถา
เอียบชวยเซียนนำเสด็จไปเทยว พวกพนักงานข้างในไ้
ตามเสด็จไป ครองนพระองค์เสด็จไปแต่พระองค์เคยวนน
ไม่ควร ข้าพระองค์จะชอตามเสด็จไปค้วย ล้อกงเอียนว่า
วิมานในวงพระจันทรนน หาสมควรทพวกเจ้าจะตามเสด็จ
ไปค้วยไม แต่เราผู้เคยวระวังพระองค์ไปไ้ไม่มีเหตุสั่งไค

ลอกงเอียนทวาคชนเคยวนนเนอเผอกกพารณลชยชน ไปถง
 กลบเมฆ ลอกงเอียนกถอยตามไปทวย ลอกงเอียนทล
 พระเจ้าเหียนจงเมงทว่า ให้ทอศพระเนตรตรงไปทวงพระ-
 จันทรจนวนนลชยไปประเดยว ก็ไกลกขวมาในดวงพระจันทร
 ลอกงเอียนจึงบริดให้หยคชย พระเจ้าเหียนจงเมงททอศ
 พระเนตรเห็นวิมานในวงพระจันทร ประตบคชยหลายชน
 ทหนาวมานมคนไมตาง ๆ งกงามตกว่าเมอครั้งพระองค์
 ทรงพระสขินเห็น พระเจ้าเหียนจงเมงทตรสถามลอกงเอียน
 ว่า เราจะเข้าไปเทยวในวิมานนนใดหรือไม

๐ ลอกงเอียนทลว่าพระองค์มขญเขนพระมหากษครย
 กจรง แตกายของพระองค์เขนมนษยหาสสมควรทจะเข้าไป
 เทยวในวิมานเทวคาไม แลวกมกลนหอมมาถงและไคยน
 เสยงขบรอง พระเจ้าเหียนจงเมงทพงคาเพลง เพลงนน
 ชอว่าหงเสยงอชเคก เหมือนกขครั้งพระองค์ทรงสขินจามา
 ไคแตคกรกอน พระองค์จรงทสว่า บคคนางฟ้าในวงพระ-
 จันทรกชยไมลไกลกขวเรา ชอให้เราไคเห็นรปนางฟ้าใน
 วิมานดวงพระจันทรทวย

๐ ลอกงเอียนทลว่า เมอครั้งแสนคนพระเจ้ามกชอง
 มกชองเขนเชอเทพยคามอานภาพ จึงไคชนไปพบกขนาง

เขียนจงเมงคตรัสว่า ถึงล่องงเขียนจะทำกลขยายโดยวิชา
 แด่การอนนเขนการอศักรวย เราจะขอเรียนกับล่องงเขียน
 สักสิ่งหนึ่งส่งโคระไคไไวเล่นให้สบายใจ ชลเยวณมชนท
 ทลให้ชอขพระททยพระเจาเขียนจงเมงทวา พระองคเเรียน
 วิชาไวคควรแต่เรียนหายทวนนเขนวิชาอนวิเคษ ถ้าพระ
 องคเเรียนไคแลวจะเสด็จไปแห่งไค ซึ่งจะมีให้ผไคเห็นกตาม
 พระททย แลวผไคจะกระทำคทำชว พระองคเเรียนไคเทยว
 ทอคพระเนตรให้ทรงทราบ พระเจาเขียนจงเมงคตรัสว่า
 เจาวานชอขแลว

๐ ครนเวลารุ่งเชา วยสังให้ล่องงเขียนเขามาเฝ้า
 แลวตรสกับล่องงเขียนว่า เราอยากจะเรียนวิชาทหายทว
 ล่องงเขียนทลว่า การทหายทวไคน พวกเขนเขาเอาไว
 สำหรัยพวกมณษย์รยกวณ และมีขระสัง ไคอื่นมาถงทวแลว
 จงไคไชวชาอนนพอไครักษาให้พนภย และพระองคเเรียน
 มหากษตริยสมคควรแต่จะส่งสอว่ากล่าวคนทงยวง ให้ตง
 ขยู่ในยคิธรรมซึ่งพระองคเเรียนทวชาหายทวนหาสมคควรไม

๐ พระเจาเขียนจงเมงคตรัสว่า ซึ่งทวชาหายทว
 นั้น เราไมกระทำกับท่านผไค เราจะเอาไวสำหรับทวของ

เรา ล็อกงเขียนทูลว่าพระองค์เป็นใหญ่ในข้านในเมืองก
 ราชคยา พระองค์จะเสด็จไปแห่งใดมิไพรพลขงกนเป็น
 อนมาก แล้วเทพยดาและเทพารักษ์กรรกายาพระองค์ พระองค์
 มิม่เหตุการณสังโศก อย่างไรพระองค์จะมาหัดวิชาซ่อน
 พระองค์ ถ้าพระองค์หัดวิชาอนนใดแล้ว พระองค์ก็จะเสด็จ
 ไปมาในเรือนคนทงปวง วิชาอนนไม่สมควรกับพระองค์ ถ้า
 ไปพบคนทวมวิชาแถวขานใด เขาก็จะใช้วิชาถกขงพระองค์
 ไว้ พระองค์ก็จะเสียดวงทและพระเกียรติยศ

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสว่า ถ้าเรียนไควชา

อนนแล้วเราไม่ไปทำให้ผโคเห็น เราจะทำเล่นแต่ในวัง
 สักครงทงสองครง ทานจงเฮนคสอนววิชาอนนให้กับเรา
 ขยาไคเสียดกายววิชาเลย พระเจ้าเหียนจงเมงตตรัสออนวอน
 หลายครง ล็อกงเขียนขคไม่ไคจงเฮยอนคและคาถา ทเคย
 กรรทหายควสอนให้พระเจ้าเหียนจงเมงตทกปรกรร พระ
 เจ้าเหียนจงเมงตไควชาอนนถผกทคกรรทอาอัยในตำหนัก
 ครนกรรทาลองคทหายไคแต่ครงพระองค์ บายทหายไคแต่
 ทมวกลเสอรองเทายาง ทาหายพระองค์ทมคเหมอนกยลล
 กงเขียนไม่ พระเจ้าเหียนจงเมงตจรงบสังให้ล็อกงเขียนเขา
 ไปในตำหนัก ให้ล็อกงเขียนทววิชาอนนให้ทอคพระเนตร

แด่พระองค์เคี้ยว ล็อกงเฮียนจงเงยหน้าขึ้น แล้วเขียน
 ยันตยบนอากาศอ่านคาถาหายตัว พระเจ้าเหียนจงเมงตกหา
 เห็นล็อกงเฮียนไม่ ประเดยวหนังกเห็นล็อกงเฮียนเดินเข้า
 มาทางประตูทำหนัก พระเจ้าเหียนจงเมงตกกระทาวซ่า
 เขียนยันตยบนคาถา เหมือนล็อกงเฮียนทาบข้าง พระองค์
 หายไปแต่เสื้อทรงอยู่บนปรากฏให้เห็นข้าง พวกพนักงาน
 คนใส่ข้างในเห็นคิงนกกปากนหัวเราะ พระเจ้าเหียนจง-
 เมงตกตรัสถามล็อกงเฮียนว่าเราท้าวชาอนัน ยันตยคาถา
 กระทำเหมือนกบอาจารย์แล้ว ทำไมจึงสอนไม่ได้เหมือน
 อาจารย์ทำเล่า

๐ ล็อกงเฮียนทูลว่า ร่างกายพระองค์เป็นมนุษย์
 พระองค์กระทิวชาของเทพยดาที่ไหนจะได้หมด พระเจ้า
 เหียนจงเมงตกได้ฟังล็อกงเฮียนทูลคิงน ก็มีความละอาย
 แก่พวกพนักงานข้างในคักโกรธล็อกงเฮียน พระเจ้าเหียน-
 จงเมงตกตรัสกับล็อกงเฮียนว่า ถึงท่านเขินชกมาเกิด
 เป็นมนุษย์ อย่างไรท่านจึงว่าเราเป็นมนุษย์ มนุษย์นจะทศ
 วิชาของเทพยดาไม่ได้หรือ เหตุคิงนกเพราะท่านไม่สอน
 ให้เราสิ้นความรู้ ตรัสแล้วกเสด็จกลับเขินชกใน แล้วม

รับสั่งให้ล่องกงเขียนกลับไปเสียดก่อน ทรงแตนนมาพระเจ้า
เขียนจงเมงคกมพระทวยชกเคองล่องกงเขียน

๑ ขณะนั้นฝ่ายภรรยาหล่นมภูช่วยหนก หล่นมภู
รูข่าวว่าล่องกงเขียนโทษและยาเป็นทานกับราษฎรทวยเจีย
หล่นมภูจึงมาหาล่องกงเขียน ชอนวอนให้ช่วยรักษาภรรยา
ล่องกงเขียนจึงว่าภรรยาของท่านสันวาสนาแล้วเรารักษาไม่
ได้ ภรรยาท่านกมบุญคอกจึงได้ตายก่อนท่าน

๑ หล่นมภูไต่พง ไกรธล่องกงเขียนว่าพุดจากหมื่น
ครนเวลาคำวณนภรรยาหล่นมภูลงแก่กรรม ครนรุ่งชน
นางชนกษหยินช่วยหนกกลาง นางเขยภยชยให้เขยภกตง
มาหาล่องกงเขียนให้ช่วยรักษา ล่องกงเขียนว่าเราช่วยไค
กแต่คนเขนยงไม่ลงทตาย กับคนทอยในศีลในสัตย นาง
ชนกษหยินนไม่เคยขปลมภกนมาแล้วในชาตินี้ ก็ไม่ไค
กระทำการทชอยสังไคระหนกไม่พน บคนกตายอภยเรอน
ตงน กมบุญมวาสนากว่าญาติทงป่วงแล้ว ชงจะไครักษา
เราหามตาราไม่ ตงแตนนไปครยเจตวน ชอนางชนกษหยิน
ก็ไปอภยทญชเมองผ

๐ เขยกกตงไตฟงกโกกรฉลชองงเขียนแล้วว่ ช่วย
 กนไม่ไต่กแล้วไป ยังกลับมาพุดจาหยายช่ากนเล้า เขย
 กกตงกเอาความทลชองงเขียนพคนนมาบอกนางเขยกยชย
 นางเขยกยชยคคคคคกรองให้เข้าไปทลพระเจ้าเหยนจงเมงต
 ว่า ลอกลงเขียนพุดจาหม่นประมาทพวกพ้องพนองของช่าพระ-
 องค์หาเกรงไม่

๐ ฝ่ายพระเจ้าเหยนจงเมงตชคเคอชอลกลงเขียนอย
 แล้ว ครนนางเขยกยชยทลกล่าวโทษชก พระเจ้าเหยน
 จงเมงตยงชคเคอชอลกลงเขียนมากชน แล้วหลนมกโกกรช
 ลอกลงเขียนว่าไม่รักษารรยาชองทว กทลยยงพระเจ้าเหยน
 จงเมงตชก ว่าลอกลงเขียนทำกลอขายล่อลวงให้พระองค์
 และคนทงย่วงหลนขยลช พระเจ้าเหยนจงเมงตไตฟงหลนมก
 ทลตงนน จึงรบส่งให้เอาทวลอกลงเขียนไปฆ่าเสยช่าทค
 ทรวันตค ชุนนางพนกงานกไปจับทวลอกลงเขียน ลอกลงเขียน
 รกหวเรารเสยชก แล้วก็ไม่ให้พวกเพชฉฆาตจับมคคก
 ลอกลงเขียนกมากขพวกเพชฉฆาต ครนพากนมาลงทระ
 ประหารชวต ลอกลงเขียนกทำอขายก่าขงเป่ลยันทวกมคัระ

ให้เพชฌฆาตตัด ครนตักศิระแล้วหามเลोकไม่ มีแต่ควน
ออกจากคอกปลั่งขึ้นไปถึงอากาศ ลอกงเอียนก็ล่อยตามควนไป

๑ แลพระเจ้าเหียนจงเมงตัก ครนนกาสังโทโสไม่

ทนคัก ส่งให้ขบลอกเอียนไปฆ่าเสีย ครนส่งแลวกคัก
ซนได้ว่า ลอกงเอียนเป็นคนมีวิชาหาควรทเวาจะฆ่าเสียไม่
จึงรบสัง ออกไปว่าอย่าให้กระทำโทษลอกงเอียน พวกท
ออกไปห้ามเพชฌฆาตไปหาทั้นไม่ จึงกลับเข้ามาทูลว่า
พระองค์รบสังให้ออกไปห้ามเพชฌฆาตอย่าให้ประหารชีวิต
ลอกงเอียนน่น ข้าพระองค์ออกไปไม่ทั้น พวกเพชฌฆาต
ฆ่าลอกงเอียนเสียก่อน พระเจ้าเหียนจงเมงตักก็เสียตาย
ลอกงเอียนเขินอนมาก แลรบสังให้เอาไม้หอมทำโลง ได้
ศพลอกงเอียนฝังไว้

๑ ฝ่ายนางซนก็กษยีนทลลอกงเอียนท้านายว่า ออก
เจตควนจะถึงแก่กรรมน่น ครนถึงเจตควนก็ถึงแก่กรรม
เหมือนคาลลอกงเอียนท้านาย

๑ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงตัก คิดถึงความทไต่รวม
รัก ก็ให้เจกของประธานให้ทาการศพ นางซนก็กษยีนเขิน

อินมาก แล้วกคคเสียบคายลอกงเจียนกยเคยควเลาเอยบชวย-
 เซียน จึงสั่งให้ชฺเลี่ยนวมชนทญใหญ่ ออกไปทเขาเทงออกชว
 สยเสาะหา ถ้าพบเคยควเลาเอยบชวยเซียน ก็ให้เชิญเข้ามา
 ในเมืองหลวง ชฺเลี่ยนวมชนทกยขาวไพร่ไปคตามทาง ไคยบ
 คนเคนทางพคกันวว่า เคยควเลาคายเสียบทเมองเอยงจิวแล้ว
 ชฺเลี่ยนวมชนทไคยงคาคคนเคนทาง ก็ยงไมเชอแคลงใจ
 อยวว่าเคยควเลาจะไมคายจริง

๑๑ ขณะนั้นพคคนในเมืองหลวง ถอหนังสือมาถง

ชฺเลี่ยนวมชนทวว่า ชนนางเมืองเอยงจิวบอกเขามาทลพระเจ้า
 เหยนงเมงควว่า เคยควเลาไปอาศัยอยวคของห้วยกวน
 แขวงเมืองเอยงจิว เคยควเลานงชคส์มาถงแกกรรมอยวค
 ของห้วยกวน ทมอเคยควเลามทงลือถอชยคชบหนง ว่า
 ชอสนองคณพระเจ้าเหยนงเมงคววาคพเคยควเลานน ยง
 หาทันจคแวงไล่โลงไม คพเคยควเลากเอยบชวยชมสนุหาย
 ไปแล้ว ในขณะนั้นชฺเลี่ยนวมชนทรแนตงนนแล้ว ก็ไปเทยว
 สยเสาะหาไคควมว่า เอยบชวยเซียนเคนชยทน่าเซงโคช
 ในเมืองจวคทวคพระเจ้าชนโกโจชยแต่กอน ชฺเลี่ยนวมชนท
 กรยเคนคคทางไปเมืองจวค ครนเคนไคถงในแขวงเมืองจวค

ทางนั้นเขาคืนยาก ชุเลียวนมชนทกบพอกบ่าวไพร่ และ
ไปทบนเขาเห็นพระหนุมองค์หนึ่งเดินมาใกล้ ชุเลียวนม
พิจารณาถูกใจไว้ว่าล่องงเอียน ชุเลียวนมก็ตกใจกลัว ลง
จากม้าเข้าไปคำนับแล้วถามว่า ท่านเขี่ยนชอัสบายอยู่หรือ

๐ ล่องงเอียนทวเราะแล้วว่า พระมหากษัตริย์ท่าน
นยถอเทพยดา และพวกเขี่ยนท่าไม้จึงทำร้ายเรา แล้ว
ล่องงเอียนบอกวาทะยตัวเล่าเช่นเช่นนกกกล่าววาทะของถลย
เข้าไปอยู่ในเมืองหลวงพระมหากษัตริย์จะทำโทษเหมือนกย
เรา จึงแกลงทำตายเสีย และเขี่ยชวยเขี่ยนนกกถลยเหมือน
กน จึงไปเที่ยวลยตามข่าชายเขา และตัวเจ้าไปไม่พยแล้ว
เจ้าจึงกลับไปทูลแก่พระเจ้าเขี่ยนจงเมงคให้ทราบเถิด

๐ ชุเลียวนมชนทจึงวาทะพระเจ้าเขี่ยนจงเมงค เสีย
พระทัยว่าใดทากบท่านผิดไป แล้วขคนชาวพเจ้ามาพท่าน
อยทน ขอเชิญท่านเข้าไปเฝ้าทวกันกบชาวพเจ้าให้พระองค์
คพระทัย ล่องงเอียนคคิดว่าถลยเข้าไปเมืองหลวงอก การ
ทอนลกชนจะประทษร้ายนนเราจะช่วยพระเจ้าเขี่ยนจงเมงค
กไม่ไค ทวถลยกำหนดทพระเจ้าเขี่ยนจงเมงค จะลยยาก
คองทงขานทงเมือง ครนเราจะทลให้ทราบวาทอนลกชนจะ

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงคไตทรงฟังจึงตรัสว่า แรกก่อน
 ล้อกงเขียนสั่งสอนเราว่า ไค่ สบายแล้วอย่าล้มความทกช
 กยให้ทางการประเวณเสี่ยฮายเราจักจะยืนนานไป แล้วล้อ
 กงเขียนสั่งมาครั้งนี้ให้ทางไกลหญิงทในตำหนัก แล้วอย่า
 ให้ล้มทกช ความชอบผลกยล้อกงเขียนพูดไว้เราสงสัยอยู่
 คริสแล้วกรบสั่งให้ชนทไปเบิกโลงทใส่ศพล้อกงเขียนหาเห็น
 ศพล้อกงเขียนไม่ พระเจ้าเหียนจงเมงคเห็นเป็นอศักรรย
 จึงตรัสว่า เขาเป็นเซียนมวชาติคงเพียงน เราให้มาเสี่ย
 ครองหาคอร์ไม่

๑ มีคำในพงศาวดารว่า ล้อกงเขียนพูดว่า ให้ทางหญิง
 ในแก่นน ความอนนไคกยนางเฮยกยชย และว่าให้ระวง
 ขตรหญิง ทหวเมืองปลายเขตแดนนน คชอกษรหญิงนน
 สรักทกยอกษรอนลกชน และคำทสบายแล้วอย่าไคล้มความ
 ทกชนน ไคกยอนลกชน จะประทษรายกับพระเจ้าเหียนจงเมงค
 และพระเจ้าเหียนจงเมงคนน ถึงกำหนดระตองทงยานทง
 เมืองไค่ความลำบากททรงคคค้ำปรคินาล้อกงเขียนไม่ออก

๑ ฝ่ายอนลกชนไคเป็นผลสำเร็จราชการ เขตแดน
 กกว้างขวางเป็นเมืองใหญ่ ไพรพลมมากทงสามเมือง แล้ว

มัสตยัญญา หลนหมกกกดขี่ให้อยู่ในอำนาจสัน ไท้อและ
 พระญาติวงศ์กลัวเกรงหลนหมกทุกคน หลนหมกเป็นขุนนาง
 ผู้ใหญ่สืบเก่าย กระทำให้อานเมืองไม่เป็นปรกติ พระเจ้า-
 เหยนจงเมงตไม่ทราบ ก็ทรงเสียดายหลนหมกเป็นอันมาก
 ไท้ออยู่ในตงเก้งรู้ว่าหลนหมกตายก็ใจ

๐ ฝ่ายเซยกกตงโกรธหลนหมกว่าช่มชืดด้วยแต่ก่อน
 ก่เกยเอาความทูลพระเจ้าเหยนจงเมงตว่า เมอหลนหมก
 ช่วตอยนิน พกอบายว่าจะไปจะมาในวงกตของระวังตัว
 แล้วหลนหมกจกหาทคนกล่าหาญไว้กขยาน กขเมือง เป็นอัน
 มาก ทมายจะประทษร้ายกับพระองค์ แต่ยังไม่สมความคิด
 แล้วหลนหมกกระทำช่มเหงขุนนาง และทูลกล่าวโทษไท้อ
 กหลายครั้ง

๐ ฝ่ายนางเฮยกยชยกโกรธหลนหมกว่ากกดขี่ช่มเหง
 อนลกชน ก็ทูลพระเจ้าเหยนจงเมงตอกกว่าหลนหมกคนใจ-
 ร้ายอจฉา พระเจ้าเหยนจงเมงตไคฟงนางเฮยกยชยกกตง
 ทูลตงนิน กสืบสวนไคความว่าหลนหมกเป็นคนไม่คิง
 รัชสังไหคนเบ็ดโลงถอดเครื่องแต่งศพหลนหมกเสีย แล้วไห

๑ ฝ่ายอินลักษ์นริความว่าเอยกกตงกบักอชหันทำ
 เรองราวเขามากรายทลกลาวโทษควว่าคคชยถ ก็โกรธเสพ
 สฺราเมาแล้วคาเอยกกตงเนอง ๆ เอยกกตงริความว่าอิน-
 ลักษณ์ตากมคความแค้น จึงเกบเอาความเท็จเข้าไปทล
 พระเจ้าเหียนจงเมงตวา เมอหลนหมกขงมชวคชยนน รวม
 คคกบอินลักษณ์จะประทษร่ายต่อพระองค์ หลนหมกหาคคท
 มผมอมาไว้ในขานสามร้อยสรอยคน บคนอินลักษณ์เป็นผ
 ล้าเรจราชการเมองใหญ่ทงสามหวเมอง ก็คงจะคคชยถ
 ประทษร่ายต่อพระองค์คชไป พระองค์จึงรบสั่งให้หาควเข้า
 มาเฝ้า อินลักษณ์กคกคคทรายต่อพระองค์ พระเจ้าเหียนจง-
 เมงตเสดจกตบเขามาข้างในทรงตรกตรองการอนนอย

๑ นางเอยกชยเห็นคงนจทลถามว่า พระองค์
 ทรงคคกการสั่งไค พระเจ้าเหียนจงเมงตตรสว่า เอยกกตง
 พชายเจ้าว่าอินลักษณ์จะคคคประทษร่ายเรา ๆ ยังไม่เชอ
 แล้วเลาคความตามทเอยกกตงเขามาทล ไหนางเอยกชย
 ฟงทกประการ แล้วตรสว่าอินลักษณ์นเรากคคคทงคชช-
 เลยงใหม่ขรรคาคคคคมาก ชงเอยกกตงว่าจะประทษร่ายต่อ
 เรานนเราไม่เห็นด้วย ไหนางเอยกชยทกใจกลว่าพระเจ้า-

เขียนจงเมงคกรแกลงอนลกชน จงทลโดยอบายว่า เอย-
 กกกตงสงสัยอนลกชนวาระเบินชบถนน ขอพระองครยสั่งให้
 หาเข้ามาเฝ้าจะไค้ทรงทรวาอนลกชนจะคคิปรทยรายจริง
 หรือไมจริง ก็ให้พระองครกระทำตามถอยคคิเอยกกกตงเถก

๐ พระเจ้าเขียนจงเมงคกเห็นทวย จงรบสั่งให้

เลยวนมชนทถอหงส์อรบสั่งออกไปหาควอนลกชนเข้ามา
 เฝ้า ครนเมอชเลยวนมชนทจะไปนิน นางเอยกยชยกเอา
 เงินทองมาให้กยชเลยวนมแล้วมหงส์อรบให้ชเลยวนมถอ
 ไปสั่งให้อนลกชนคยบหง กยสั่งชเลยวนมชนทวาทหงส์อ
 คยบนเจ้าเอาไปสั่งให้กยอนลกชนออย่าให้ใคเเห็น แล้วให้
 บอกรอนลกชนวาระจะช่วยทลแก้ไขไมใหม่คความคคิให้รบ
 เข้ามาเฝ้าโดยเรวออย่าให้พระองครคความสงสัยไค ชเลยว-
 นนมชนทออกจากเมองหลวงไปถงบ้านอนลกชน อนลกชนก
 ออกมาคอรบคานบหงส์อรบสั่งตามรรวมเนยม ชเลยว-
 นนมชเณทหงส์อรบสั่งเขาไปททอ แล้วอานใจความในหง
 สอนนว่า พระเจ้าเขียนจงเมงครยสั่งมาถงเจตโตไซผู้ส่า-
 เรรราชการเมองชวนเอยงเมองเพงทลเมองทอถง ว่าคค
 กอนเจ้าทำราชการออยู่ใน เมองหลวงไคย์กยบเรา เหมือนกย

การขานเมืองเรยบรอย อินลักษ์นภขยเลยวนมกพากนรบ
 เคนมาทงกลางวนกลางคน ครนเขามาถง เมืองหลวง
 อินลักษ์นภเขาไปเฝ้า พระเจ้าเหยนจงเมงตคพระทยแลว
 ตรัสว่า เราให้ไปหาเจ้าเขามาครนงพวกขนนางเขาเห็นว่า
 เจ้าระชคไม่เขามา อินลักษ์นภถววยขงคมอก พระเจ้า-
 เหยนจงเมงตรบสงว่าให้คานบตามฉรรมนิยมเหมอนหง
 บคามารคากบขทรเกศ ครนแลวกประทานไต่และสร่าให้
 อินลักษ์นเขาไปกนทหน้าพระทงข้างใน อินลักษ์นแกลงทำ
 อบายร้องให้ทลว่าทวชาพระองค์เป็นพวกชวน พระองค์ชบ
 เลียงไคไปรคให้ออกไปเป็น ผู้สำเร็จราชการ หวเมืองทงตาม
 เมือง ถงข้าพระองค์ทำราชการสนของพระเศษพระคณไค
 ความล่ำยากเห็นคเห็นอยประการไค ถงยหาสมกยพระองค์
 ทรงพระเมตคาชบเลียงข้าพระองค์ไม่ และทกวนนชา-
 พระองค์กลวแต่เฮยกกตงขนนางผใหญ่ จะเกยเฮาคความ
 เท้ทลกล่าวโทษข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทรบายว่าจะมี
 ความผคขนเมอไร

© พระเจ้าเหยนจงเมงตจิงตรสกับอินลักษ์นว่า
 ความอนนเรารู้อยเจ้าอย่าวทกไปเลย ตรสแลวส่งอินลักษ์น

ว่าเวลาความจนเขาพักอยู่ที่กังซางหนา ครนรุ่งขึ้นเวลาเช้า
 อดลกซันก็เข้าไปหานางเอ็กกยชยข้างใน นางเอ็กกยชย
 ให้คนใช้จืดโต๊ะและสรามากินด้วยกันกับอดลกซัน แล้ว
 ต่างคนต่างพูดความลึกลับ อดลกซันว่าข้าพเจ้ามีความ
 อดลยอยด้วยท่านหาทศมโศก แต่สนใจด้วยเอ็กกยชยชยชาย
 ท่านเกลียดชังข้าพเจ้า ครนข้าพเจ้าอยู่ที่ในเมืองหลวงนาน
 ไปก็กลัวจะมีผลความผิดคนต่าง ๆ เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะต้อง
 ทลลากลับไป นางเอ็กกยชยว่าเราไม่หวังเหนี่ยวเราไว้ให้
 ช้า พรุ่งนี้เจ้าจงทลลากลับไปเสียโดยเร็วเถิด ครนกินโต๊ะ
 พดจากันแล้วก็เข้าไปนอนด้วยกันเหมือนอย่างแต่ก่อน แล้ว
 ก็กลับมายอดชยที่กังซางหนาตงเกา

๑ มติในพงศาวดารว่านางเอ็กกยชยนั้น พระเจ้า
 เหยินจงเมงตกรักใคร่เป็นอันมาก เหตุใดอดลกซันคิดกบฏ
 ขึ้น เพราะด้วยพระเจ้าเหยินจงเมงตกรังพระชราแล้ว จึง
 จะรักใคร่สักเท่าไรก็ไม่เหมือนหนุ่มกับสาว ถ้าพระเจ้า
 เหยินจงเมงตกล้มพระชนม์ลงเมื่อใด สมบัติก็จะตกแก่ไทจื่อ
 ไทจื่อก็ไม่ชอบกับนางเอ็กกยชยและอดลกซันด้วย นาง
 เอ็กกยชยจึงคิดให้อดลกซันเป็นกบฏชิงเอาสมบัติเสียก่อน
 ถ้าอดลกซันได้สมบัติแล้วตัวก็จะได้อยู่กับอดลกซันต่อไปอีก

๐ ฝ่ายอนลกชนครนรุ่งชนเวลาเชากเขาเผากรย
ถวยขงคผลออกไประไคจคแงการขานเมอง พระเจ้า
เหยนจเมงคคคตเสอททรงอยนนปรธานใหอนลกชน
อนลกชนคานขรบเสอแลวทลลาออกไปจากทเผาแลวคคคว
ครนเราระไมไปคานขลาเชยกกตง เชยกกตงเชนชนนาง
ผใหญ ครนเราระขยชากกลววาเชยกกตงจะทลใหหนวง
เหนขวไวใหเนนชา อนลกชนกไปลาเชยกกตงทขาน
เชยกกตง แลวเรงรบออกจากเมองหลวงเคินทางไปทง
กลางวงกลางคน ปรมาณหลายวงเมองของทว ทงแค
นมาพระเจ้าเหยนจเมงทกไววางพระทขกขอนลกชน
ยงนค ฉาขนนางผหนงผไคเขามาทลกลววโทษวาอนลกชน
จะคคกขญ พระเจ้าเหยนจเมงทรบสงใหเจ้าพนงงานมคเอา
ผนน สงออกไปใหอกลกชนตามแคจะทำโทษ คงคแตนนมา
หามผไคทจะทลกลววโทษอนลกชนไม อนลกชนกกาเรบชน
แลวคคคว พวกทหารหลวงทชอกมาควยเราลวนแคพวกชน
ทงนน ฉาภายหลังเราระกระทำรยทอพระเจ้าเหยนจเมงค
พวกทหารเหลานทไหนจะเขาควยเรา เราระคองคคเอาพวก
ชนเปลยนเอาพวกนายทหารชนชอกเสย คคแลวอนลกชน

เปลี่ยนทหารเสีย เรากเห็นชอบ เจ้าทำไมจึงมาทักทวงว่า
 อินลักษ์นจะคคกขญ ครีแล้วพระเจ้าเหยนจงเมงคกขญ
 พกนชบหมกเขยนอกษรลงททายหนงสออินลักษ์นว่า ชง
 ขอเปลี่ยนนายทหารจันทงสามหวมเมือง ก็ใหเอาทหารชว
 เป็นนายทหารตามใจเถิก แล้วให้ส่งนายทหารจันทเปลี่ยน
 ออกนเขามาจะไคใช้ราชการ ตั้งแต่อินลักษ์นเอาพวกชว
 เป็นนายทหารให้ไปรักษาขยทงสามหวมเมือง พวกทหารเลว
 ทเป็นจกขอยในอานาจสัน อินลักษ์นกกาเรยมากชน

๐ ครนขยมาวนหนง ขยเกยนชชชยกกทงเขาไป

เฝ้า เห็นกอลกชชชนทขนคอยปฏขทอย พระเจ้าเหยนจง-
 เมงคครีว่าทวเราชราลงททวน ไทเกยจครานทระออกมา
 ว่าราชการทงปวง แต่ราชการในขานเมืองเรามขยให้
 เขยกกทงว่าแทนเรา และการทพคกเรามขยให้กขชนนาง
 และทหารทออกไปรักษาหวมเมืองเขตแดน ตั้งแต่เรา
 ไม่มีความทกขค่อไปแล้ว

๐ กอลกชชชนททลว่า ขาพระองคทรายควมว่า

เจ้าเมืองชหน้าคคกขญ และพวกทหารไพรพลหวมเมืองเขต

แดนของพระองค์ทยกไปปราบปรามนนสี่ร้อยเจ้าเมืองชนหน้า
 ไม้ได้ ไพร่พลก่อกายและแตกหนีมาเนอง ๆ ประการหนึ่ง
 ชนนางท้อออกไปรักษาหัวเมือง เขตแดนก็เกลี้ยกล่อมทแก้ตัว
 ทหารชนไว้มากทุกเมือง พระองค์คอยาวางพระทัยเลย คค
 ใจแจ่มใสให้เรียบบรรยั้งจะสันเสี้ยนหนามของพระองค์

๑ พระเจ้าเหียนจงเมิ่งก็ตรัสกับกอลักซอว่า ชยา

พดมากไปเลย เอยกกดงเป็นทใจเสียงชนนางผู้ใหญ่
 เขารักจกแจ่งเป็นอิสระของเขา ขณะนั้นฝ่ายเมืองนำหมัน
 หกหัวเมืองอยู่ข้างทิศเหนือ พวกชนนางและราษฎรเขายก
 เจ้าเมืองชนเนนเจ้าทงหกเมืองกกดงอยู่ เป็นกัก ๆ หาได้ชน
 กยเมืองโตไม้ เมืองหกกนกกหนึ่งซอเมืองม่วงเสยเจ้าเมือง
 ซอพลอคยมิตรหารไพร่พลแข็งแรง พลอคยอยากจะโตเมือง
 ห้ากกนนใหม่มาชนกยตัวเป็นกักเคยว จึงจกแจ่งตั้งของ
 เงินทองให้ชนนางคมเข้ามาให้กยชนนางผู้รักษาเมืองเขต-
 แดนแผ่นดินจีน ซึ่งใกล้ในแดนเมืองพลอคย เมืองพลอคย
 ให้ช่วยส่งเครื่องราชบรรณาการเข้ามาถวายพระเจ้าเหียน-
 จงเมิ่งก็พงพระเศษพระคณ ขอมีรับสั่งให้เมืองทงห่ากกน

จะบุกเข้ามาตีในเขตแดน เสียวชของทองคำพรไพโรพล
ออกไปปรายปรามพลอคยแตกกลับไป

๑ ฝ่ายเสียวชของทองออกไปรบกับพลอคยแตกทัพ
กลับมาเมืองกบวยฉงแก่กรรม พวกทแกล้วทหารเห็นว่า
บ้านเมืองไม่ปรกติจะนั่งไว้มิได้ จึงปรึกษากันว่า
หลบมสคยบุญญาใหญ่ชน วาราชการแทนเสียวชของทองไป
กว่าพระเจ้าเหียนจงเมงตจะรบสิ่งใหม่โตออกมาเป็นเจ้าเมือง
เอยกกตงจึงมีหนังสือออกไปให้หลบคยทหารไพโรพลเจ็ดหมื่น
ยกออกไปปรายปรามพลอคย พลอคยก็ฆ่าหลบคยทหาร
ไพโรพลเสียสิ้นทั้งเจ็ดหมื่น เอยกกตงนั่งความเสียหาทูล
พระเจ้าเหียนจง เมงตให้ทราบ ว่าหลบคยทหารยกออกไป
ปรายปรามพลอคย พลอคยฆ่าตายเสียสิ้นตั้งนั้นไม่ แล้ว
เอยกกตงให้พวกทหารไพโรพลเมืองหลวงยกออกไปปรายปราม
พลอคยออก พวกทหารไพโรพลเมืองหลวงยกไปรบกับกองทัพ
พลอคย พลอคยฆ่าตายเสียข้างหนึ่งกลับมาบ้าง พวกขนนาง
ทั้งปวงเกลวเกรงเอยกกตงอยู่ ท้าขาทูลพระเจ้าเหียนจง-
เมงตให้ทราบไม่

๑ วันหนึ่งกอลกชชชนททูลพระเจ้าเหียนจงเมงตว่า
พวกทหารไพโรพลซึ่งยกไปปรายปรามพลอคย พลอคยฆ่า

ความว่าอันลกษณคึกประทยร้ายจริง ๆ ให้หาตัวมาชำระเอา
โทษ ถ้าอันลกษณชขทรบสังไม่เข้ามา ให้ยกกองทัพใหญ่ไป
ปราบปรามเสียก็ได้

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงตเห็นชอบด้วย จึงให้เจ้า
พนักงานจับผลไม้ของกินหลายอย่าง ให้ช้เลียวนมชนทคม
ออกไปประทานให้อันลกษณ แล้วให้ช้เลียวนมสืบสวนควา
อันลกษณจะคึกประทยร้ายจริงหรือไม่จริง แล้วจักแจ้งการ
บ้านเมืองเป็นอย่างไรร่าง ช้เลียวนมชนทกไปหาอันลกษณ
ตามรบสัง

๐ ฝ่ายนางเอยกยชยให้คนสนิท ถอหนังสือรบไป
ให้อันลกษณรความกอน อันลกษณแจ้งความว่า พระเจ้า
เหียนจงเมงตให้ช้เลียวนมชนทออกมาสืบสวนคให้รว่าคว
จะคึกประทยร้ายหรือไม่ไตคคคประการใด ครนช้เลียวนม
ไปถงอันลกษณ อันลกษณหาทอนรบเลียงคไม่ แล้วเอาเงิน
ทองสิ่งของให้กยช้เลียวนมชนทให้ชวยคคค เขาแตกควมคค
เขามาทลพระเจ้าเหียนจงเมงต ช้เลียวนมกรบคคแล้วลว
อันลกษณเข้าเฝ้า ช้เลียวนมชนทกกราบทลพระเจ้าเหียนจง-
เมงควว่า ให้ช้พรอองคไปสืบราชการทหวมเมืองชวนเอียงไต

ความว่า อินลทชนคิดถึงพระเศษพระคณสรพรเสวีญเเอง ๆ
 ว่าพระองค์ชยเลียงให้ออกไปเป็นผีสำเรจ ราชการหวมเเอง
 ปลายเขตแดน ครงนพระคณหาทศคมไค แลวกจกแวง
 ทแกลวทหารไวคอยรบชาคักภายหลง รึกษาต้านทางมัน
 คกทุกแห่งไมไคคคประทษร้ายค่อพระองค์

๑ พระเจาเหียนจงเมงคเชอถอยคาสเลียวนม จิง
 รัชสังให้หาเอยกกตงเขามาเฝ้า ตรลว่าเราให้คนไปลยกไค
 ความว่า อินลทชนจงรกกภกค้อย เราไคชยเลียงอินลทชน
 ฅงเพียงน ทไไหนอินลทชนจะคคทรยศกยเรา พวกเจาอย่า
 สงสัยเลย เอยกกตงกไมอาจทจะทลทคทานค่อไป คังคแค
 นนมมาพระเจาเหียนจงเมงคตงสนวคทววยรรคาหวมเเองในเขต
 แคนสนเสียนหนาม ไมมีราชการสังโต ค้ารวว่าพระองค์
 ชราแล้ว จะเล่นให้สนกสขาย ถาพระองค์เสวยไคและสร
 กสังให้พวกหนุ่ม ๆ เจาพนกงานเขามาชยรารองทในค้ำหนก
 มิไคชาค นางเอยกยชยกยสนกกชยหินเคยคคกชยหิน ก
 พากันคยชยหนุ่ม ๆ ลกถอยทำชกน

๑ ครงนพระเจาเหียนจงเมงค รัชสังให้เจ้าพนก-
 งานชคสรระนำลยหกแห่ง แล้วให้เขาน้ำหอมไปไล่ไว้ใน

สรรทพระองค์จะสร้งนากยนางเอยกยชยและสันมทกรไปอบาย
 เล่น แต่สรรทพระองค์จะสร้งนนให้พวกพนักงานเอาพลอย
 ประคัมตามขอยสรร ทกลางสรรเอาหยกทำเป็นคอกขวยักไว้
 แล้วให้เอาไม้แกระเข้รปนกรปลา เอาไหมทองและแพรสี
 ต่าง ๆ พันแล้วหุ้มรปลั้ควนนลอยไว้ในสรรสำหรับชมเล่น
 แล้วมเก่งทก้างอยู่เ็นกลางสรรเก่งหนง ฉาดงฤครอน
 พระเจ้าเหยนงเมงค พานางเอยกยชยกยนางสันมไปเที่ยว
 เล่นทในสวน ครนเสวยโตะและสรวาเสรงแล้วลงเรือเล็กพาย
 เล่นในสรร แล้วเปลืองเสอลงอาบน้ ว่ายน้เข้าไปในเก่ง
 ทลบ แล้วเอาฉาดทว้เ็นางเอยกยชย ครนเสรงสร้งนา
 แล้วให้เ็นางเอยกยชยให้แห่งทกครง และนางเอยกยชยนั้น
 ฉาดงฤครอน เห่งอออกก้ใส่เสอข้างช่นใน ให้หญิงคนเ็น
 พดเห่งอกเ็นแห่ง เห่งอแดงเหมอนสชมพดคเสอชย ด้วย
 เทพยคาเ็นมาสำหรับทว แล้วนางเอยกยชยเ็นโรคให้
 คอแห่ง จึงเอาหยกมาทำเ็นรปลั้คก ๆ อมไว้แกคอแห่ง
 ๐ ครนอຍມານางเอยกยชยเจบพน อมหยกรปลั้ค
 เ็นคเ็น เ็นางเอยกยชยเ็นทนเจบชย พระเจ้าเหยนงเมงค
 ทศพระเนตรเ็นมคความเวทนา จึงเอาพระหฤทชยทมา

แล้วลอบทฆาตกรรไตรนางเอยกยชย แล้วครัสว่าแก่นใจนัก
 ควยเราแย่งความเจ็บมาไม่ไต่ ครงนนเป็นฤครอน พระ
 เจ้าเหียนจงเมงตกขนางเอยกยชย ไปพักอยทตาหนกบน
 เขาเลซว ตาหนกนนมทงช้อเซียงแซเคย แปลว่า ทง
 ายยนเป็นพระทงนงเยน ครงนนเป็นวนเคอนเจตชนเจตคา
 ดงกำหนดดาวงหนง คอดาวผช่ายชนอยชางทศครวนออก
 ดาววิษหนงคอดาวผหญิงชนตรวนตกมารวมชดกน ดาว
 สองทวงนเป็นผวเมยกน เทพยคาสาปไว้ตอดงเคอนเจตชน
 เจตคา จึงมารวมตดกนขลระครง

๐ ในเวลากลางคืน เมื่อดาวสองทวงมารวมกัน
 ในเมืองมณยบให้รอนนค พระเจ้าเหียนจงเมงตกขนางเอ-
 กยชยอยู่ในเก้งไม้ไต่ ออกมานงเล่นอยเฉลยงพระทงนง
 เซียงแซเคย จนเวลาสองยามเคย มลมพคมาเย็นๆ กพา
 กนเข้าไปนอนในเก้ง และพวกหญิงคนไซทเคยปฏยต กพา
 กนนอนเสยสัน นางเอยกยชยเข้าไปนอนรอนนกนอนไม่
 หลบ จงจงพระหคตพระเจ้าเหียนจงเมงต ออกมานงเล่น
 ทเฉลยงพระทงนงอก หาไคเรียกหญิงคนไซมาปฏยตควยไม้
 พระเจ้าเหียนจงเมงตกขนางเอยกยชย กนงเคยงกนอยค

ดาวเด่น พระเจ้าเหียนจงเม่งตพระหกดข้างถอพก พระ-
 หกดข้างทรงสอดเขาไปในรกแรนางเฮยกยชชย แล้วตรัส
 ว่าในเวลาควานน คาวงหนงคาวรบหนงมาพบกนไม่รูว่า
 จะมีความยินดีประการใด

๐ นางเฮยกยชชยจึงทูลถามว่า เขาพอกันว่าคาว
 สองดวงน ดังกำหนดจะมาร่วมกนน ฝูงนกเซียงงาต้อง
 มาล่าคยตัวเป็นสะพานให้คาวงหนงขามหนงเงิน มาหา
 คาวรบหนงนความอนนจริงหรือ ถ้าเป็นความจริงเหมือน
 เขาพอกแล้ว ความยินดีทเมืองสวรรค์ไหนมนุษย์จะเปรียบ
 ไค

๐ พระเจ้าเหียนจงเม่งตจึงตรัสว่า คาวสองดวงน
 จากกนนไกมาพบกนนยละหน จะเหมือนเรากับเจ้าคดงเคด่า
 กนนอยทงกลางวงกลางคนหรือ นางเฮยกยชชยทูลว่าคนใน
 เมืองมนนย ไคอยควยกนมากกจริง แต่จะทองตายจากกน
 คาวสองดวงทบนอากาศดงไคพบกนนอยกจริง แต่ไม่เรื่ก
 ตายไคอยควยกนนานชวฟ้าและคน นางเฮยกยชชยทูลแล้ว
 ก็ถอนใจใหญ่

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงต ไทยนินางเอยกยชยวาทัง
 นนสรตงพระทัยคิดถึงความตาย กอดนางเข้าไว้แล้วตรัสว่า
 เจ้ากษเรากรกรใครกนตงเพียงนี้ ดิงจะจากกนไปเราอดยชชาน
 สาขาน ขอให้ไทเป็นผวเมยกนทกชาติ นางเอยกยชยรบค้ำ
 แล้วว่า เคมซาพระองค์ชอวาหวนชอดววยความสัจรวมกย
 พระองค์ ให้ทาวสองทวงนเป็นพยานเถก พระเจ้าเหียนจง-
 เมงตไทพงค่านางเอยกยชยกนค จิงเอาพระเพลาพาคคัก
 อยครทง แล้ววกพากนเข้าในหองทขรรมม ตงแต่นมา
 พระเจ้าเหียนจงเมงตกรใครนางเอยกยชยมากชน

๐ ครนอยมาในชนนเคอนเกา คนส่มทปลกไว้ท
 ทำนกมผลสของรอยเศษ พระเจ้าเหียนจงเมงตเสด็จไป
 เทยวชมเล่น แล้วให้เกบประทานพวคนนาง ผลส่มน
 เชนแผคผลทง ฝเกบจิงเอาเข้าไปดววยพระเจ้าเหียนจง-
 เมงตเห็นประหลาด จิงตรสีกนนางเอยกยชยว่าเหมอนจรร
 ว่าเรากยเจ้าสองคนร่วมใจกนจิงมผลแผคตงน เจ้ากษเร
 กนควยกนให้เชนมงคสเถก

๐ นางเอยกยชยกปลอกส่มดววย พระเจ้าเหียนจง-
 เมงตเสวยกนนางเอยกยชย แล้วพระองค์รบสังให้ช่างเชย

เขากระต่ายมาวาทรูปพระองค์กับนางเอ๋ย กยชย นิงเคียง
กันเสวยส้มแผลกไว้จะให้ปรากฏสืบไป

๑ ฝ่ายเอ๋ยกตงขนนางผู้ใหญ่ ถ้าพระเจ้าเหียนจง-
เมงคตรัสปรึกษาการสิ่งใด ๆ ก็มีใ้ทักทาทนทลให้ชอยพระทัย
ทุกครั้ง พระเจ้าเหียนจงเมงคตรัสสรรเสริญชมส้มแผลก
ครงนนเอ๋ยกตงกพลชยทลว่า พระองค์เสวยส้มแผลกให้เป็น
มงคลกตงมการสมโภช ให้พวกราษฎรจะไ้สรรเสริญ
ให้เป็นพระเกียรติยศกับพระองค์ พระเจ้าเหียนจงเมงคททรง
เห็นควย ครนถงวนถูกษคตรัสสั่ง ให้พนกงานจกเตรียม
เครื่องเล่น ไปเล่นทตำหนกขนเจงเหลา แล้วพระองค์กย
นางเอ๋ยกยชย นางสนมและพระญาติวงศ์ พากันไปดูการ
สมโภชควย

๑ ฝ่ายนางเหงทวเหนยพนกงานชยรชง จึงเอาไม้
ไผ่ลำหนึ่งยาวสามวา ปลายไม้ผูกเป็นโครง เป็นภูเขาเอา
กระต่ายขิด แล้วเอาไม้ไผ่สั้น ตั้งขนครษระว่าให้พวกพนกงาน
ชยเพลง และตกรยไม้หนักไม้ลม พระเจ้าเหียนจงเมงค
นางเอ๋ยกยชยนางสนมพระญาติวงศ์กพากันชมนางเหงทว-
เหนย ว่าเลี้ยงไม้ไผ่โตไม่ลมลงจากศรชระ แล้วพระองค์พระ-

ราชทานรางวัลให้ ขณะนั้นพระเจ้าเหียนจงเมงตเสวยโต๊ะ
 อวยรับสั่งให้เลาฮั่นเข้ามา ขับเพลงสรรเสริญทางเหิงทิว
 เหนยเขาไมตงบนศิรัยะ เลาฮั่นจึงร้องคำเพลงชื่นใจความ
 ว่าพวกพนักงานจักเครื่องเล่น เข้ามารับเครื่องเล่นของยกษ
 ธิ์อย่างใหม่ และเครื่องเล่นนั้นจะใคร่อย่างคนเขากไม่ยินยอ

๑ ฝ่ายพระเจ้าเหียนจงเมงตนางเชยกยชย พระญาติ
 วงศ์ทงปวงสรรเสริญเลาฮั่นว่ามัสติขญญาวังใจ คึกเพลง
 ไครวดเร็วตามขญญาคึก และเมื่อขณะนั้นเลาฮั่นอ้ายไค
 เกาชวย พระเจ้าเหียนจงเมงตเห็นสติขญญาคึก จึงตงให้
 เลาฮั่นเป็นขจรหมิงชุนนางฝ่ายฮาถักยณ ครั้นเลาฮั่นขับเพลง
 แล้ว นางเชยกยชยก็ชมเลาฮั่นชุนบนตัก ตกแต่งหัวผมให้
 ติวกับความเอ็นค พระเจ้าเหียนจงเมงตจึงเรียกเลาฮั่นเข้าไป
 ให้ใกล้พระองค์ แล้วจับมือตรัสสัพยอกว่าเจ้าเป็นเด็กเท่านั้น
 ไคเป็นชุนนางถึงทเจยหยย แล้ววาทกษรเจียนเป็นอกษรทวง
 แด่อกษรทวอนจะทรงเหมือนอกษรเจยล็กกอกษร

๑ เลาฮั่นจึงทูลเขินค้ำเปรียบว่า อกษรทงปวงก็ทรง
 ทกอกษรแต่หนึ่งลือทวเนงนมหาตรงไม่และเลาฮั่นทูลน
 เปรียบชุนนางทไมชอตรงคยหากนเป็นพวก ๆ ครั้นเลาฮั่นทูล

๑ เล่าอนึ่งที่ลว่าไปรักให้พวกราษฎรมากแล้วทำไม
 พระองค์มากลยให้ขบเขาคัวทำโทษเล่า ถ้าพระองค์จะให้พวก
 ราษฎรนั่งสังขปากเสียงแล้ว ข้าพระองค์ก็เห็นตามบัญญัติ
 ข้าพระองค์ ขอให้พระองค์รับสั่งประกาศออกไปว่า พวก
 ราษฎรทพากันมากนุนอย่าให้พคท่มเฉยงกนอของ จะให้เล่น
 การให้คู้ ถ้าราษฎรเห็นการเลนแล้วก็จะสังขเสียงไปเอง

๑ พระเจ้าเหียนจงเมงตเห็นชอบ จึงรับสั่งให้พวก
 พนักงานออกไปประกาศพวกราษฎรตามคำเล่าอื่นแล้ว
 พระองค์รับสั่งให้พนักงานเล่นแต่งตัวใส่เสื้อสีต่าง ๆ มายน
 อยทเฉลยงคำหนกพนบน พวกราษฎรทพากันแหงนคู้เสียง
 อังกยงไม่สังข

๑ กอลักซอชนททลว่าหลมอ พนักงานขบเข้าขลย
 เพราะคนทงปวงชอบใจฟัง ขอพระองค์รับสั่งให้หลมอเข้า
 ขลยชนล็กเพลงหนง คนทงปวงก็จะสังขเสียงลง พระเจ้าเหียน-
 จงเมงตรรับสั่งให้หลมอเข้าขลย หลมอ มายนอยทเฉลยง
 คำหนก ซ่มอรองประกาศว่า มรับสั่งให้เราเข้าขลยให้ทาน
 ทงปวงฟัง ถ้าเราเข้าชนแล้วไหนงคชยฟังเจต ประกาศแล้ว
 หลมอกรบขลยชนเข้า ขลยชนนทาควยไม่เงกาหุนมงแตกเข้า

เสด็จย่นชมเคอนอชย่นสะพาน ไทย่นเสียงขลุ่ยเข้าออยแต่
ไกล ครั้นพังกจำไควว่าเพลงขลุ่ยชวย จึงการว่าเพลงอนน
เราจำไควด้วยความฝัน เรายังไม่ไควผกหคผ ไควไทรเหตุไคว
มีคนเข้าเพลงอนนไคว จึงตรัสกยกอลลกชอว่าพรังเงาไปสย
ก ไควว่าเสียงขลุ่ยนผไควเข้า แต่อย่าว่ากล่าวทำให้ตกใจ
กลัวพามาหาเราไควคครสแล้วเสด็จเข้าในพระราชวัง

๐ รังชนกอลลกชอกไปสยถาม ไควความว่ามชาย
หน่มคนหน่งแซหลชานาญเข้าขลุ่ย กอลลกชอจึงพาค้วชวย
นนเข้าไปเฝ้า พระเจ้าเหียนจงเมงตครสถามว่า เจานชอไร
แซไร เพลงขลุ่ยทเจ้าเข้าเมอคนน เจ้าไควมาแต่ไหน

๐ ชายหน่มจึงทลว่า ข้าพระองค์แซหลชอมช ใจ
รักเข้าขลุ่ยมาแต่เล็ก เมอवनก่อนสองสามवनน ข้าพระองค์
มาย่นชมเคอนอชย่นสะพานรมก้าแพงวัง ไทย่นเสียงขลุ่ย
เข้าออยในพระราชวังเพลงขลุ่ยนนประหลาดหาไควนผไควเข้า
ไคว ข้าพระองค์จึงจำสงเกตนวัตเข้าขลุ่ยเพลงอนนนไว้ ครั้น
ข้าพระองค์กลับไปขานเอาขลุ่ยเข้ากถกของ ครั้นเมอเวลา
คนน ข้าพระองค์จึงเอาขลุ่ยหคเข้าเล่นไม่ทราวว่าเสียงขลุ่ย
คังเขามาถึงในพระราชวัง ข้าพระองค์มีความผคเขอนนมาก

๐ พระเจ้าเหียนจงเมงทชมาว่า หล่อมอขญญว่องไว
 แล้วรชานาญในเพลงมโหรี จึงรบส่งให้หล่อมอเป็นพนักงาน
 ผกทศพวกมโหรี ครนวันเล่นการสมโภชส้มเผคवनน
 พระเจ้าเหียนจงเมงทรบส่งให้หล่อมอเข้าชลย พระเจ้าเหียน-
 จงเมงทสรรเสริญ แล้วประทานสิ่งของยำเห็นจ รางวลีทกย
 หล่อมอ ครนหล่อมอเข้าชลยหยุกแล้ว พวกราษฎรยกยงนงสงย
 เสียงอยุ่ พนักงานเล่นทงป่วงก่เล่นการต่าง ๆ ขน เสียง
 ราษฎรผู้ใดกมิใดออกองคอกไปอก พระเจ้าเหียนจงเมงทค
 พระทัย เสวยโศรและสรাত্রส้เล่นอยุกยนางเอยกยชย และ
 นางสนมทงปวงจนโกถรงจงเล็ก

๐ ฝ่ายเอยกกทงเห็นว่ พระเจ้าเหียนจงเมงท
 พันเพื่อนไปแล้วทวเพกทลทททานสิ่งใดพระเจ้าเหียนจงเมงท
 ก็ไม่เชอ จึงคคแต่การประเจบประเจงให้ชอบพระทัย จะ
 ทรงเล่นสิ่งใดก็พลอยทลยส่งไปแล้วเอยกกทงคคหาผลประ-
 โยชน้ไล่ทว การเขันทโคลาภพัสถานจะโคค้วยสิ่งไรก็เขา
 ทกสิ่ง ไม่โคคทวว่เขันชองหลวงและราษฎร ชุนนางท
 สอพลอเข้าไปประเจบหากันอยุกยวมาก ทงกองชำระความสง

813 บทละครเรื่องเงาะป่าและประชุมโคลงสุภาษิต

พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า-
เจ้าอยู่หัว เงาะป่าเป็นหนังสือที่แสดงให้เห็นความทรง
เป็นจินตกวี ทรงนิพนธ์จากความนึกคิดของพระองค์
โดยใช้เวลาขณะทรงประชวรเพียง ๘ วัน

ในหนังสือเล่มเดียวกันนี้ยังได้รวมโคลงสุภาษิตของ
รัชกาลที่ ๕ ซึ่งเป็นคติเตือนใจ มีลักษณะสมบูรณ์ทั้งคติ
โลก คติธรรมไว้ด้วย

1309 รวมเรื่องสั้น ของ รพินทร์นาถตะกอร์

ท่านผู้^{นี้}ได้รับยกย่องว่าเป็นปรชญาเมธี คน สำคัญ
ของอินเดีย ท่านได้รับรางวัลโนเบลทางวรรณคดี ฉะนั้น
บทประพันธ์ของท่านจึงเป็นที่ยกย่องในด้านการใช้ภาษา
ถ้อยคำ และการแสดงความคิดเห็น

1310 เจ้าชายกัษยาจก

หม่อมเจ้าหญิงพิจิตรจิราภา เทวกุล ทรงแปลจาก
เรื่อง The Prince And The Pauper ซึ่งเป็นเรื่อง^{๗๘๘}ที่^{๗๘๘}
เสียง^{๗๘๘}เรื่อง^{๗๘๘}หนึ่งของ Mark Twain เรื่องนี้อาจจะเป็น

ประวัติศาสตร์หรือเป็นตำนาน หรือนิยาย ซึ่งได้เล่าสืบ
ต่อกันมาเป็นเวลาช้านานแล้วก็ได้

320-322 พระราชนิพนธ์สิบสองเดือน เล่ม 1-2-3

พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า-
เจ้าอยู่หัว เป็นหนังสือที่นักวรรณคดียกย่องให้เป็นยอด
ของความสำเร็จอธิบาย ทรงเล่าถึงที่มาของธรรมเนียม และ
ประเพณีต่างๆ ของไทย ซึ่งทำประจำพระนคร วิธีการ
ที่ทรงบรรยายก็แจ่มแจ้งชัดเจน เห็นด้วยประการทั้งปวง
สมควรจะเป็นตำราของการแต่งหนังสือได้

309 พระราชนิพนธ์เสด็จประพาสไทรโยค

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรง
นิพนธ์ไว้เมื่อ จ.ศ. ๑๒๓๙ ถิ่นน้ำแควน้อยแขวงเมือง
กาญจนบุรี ตลอดถึงไทรโยคคนนี้มีธรรมชาติดังดงามน้ำชม
สมัยก่อนการเดินทางไปมายากลำบาก จึงทรงพระราชนิ-
พนธ์หมายเหตุระยะทาง สำหรับคนรุ่นหลังได้ทราบ
เรื่องราวและความเป็นไปของภูมิประเทศนั้นๆ

1502 เรียงความ ยอพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ฉบับที่ได้รับรางวัลที่ 1 เริ่มแต่ พ.ศ. 2467-2499

หนังสือเล่มนี้รวมเรียงความเฉลิมพระเกียรติทั้งในด้านการปกครอง วรรณคดี และพระราชกรณียกิจของพระองค์เหมาะสำหรับเป็นหนังสือค้นคว้า ศึกษาเรื่องราวในสมัยของพระองค์ได้อย่างดี

1304 เจ้าแม่จามรี และครุฑดำ ของหลวงวิจิตรวาทการ

เจ้าแม่จามรีเป็นเรื่องที่เขียนขึ้น เมื่อหลวงวิจิตรวาทการได้ไปดำรงตำแหน่งเลขานุการ ข้าหลวงใหญ่แม่น้ำโขง ได้ท่องเที่ยวไประหว่างแทนลาว เขมรและญวน ได้พบเมืองร้างของจามปา และแม่น้ำโขง ได้ก่อให้เกิดมโนภาพและความคิดในการสร้างเรื่องขึ้นมา

ครุฑดำ เป็นเรื่องราวของคนไทยกลุ่มหนึ่ง ซึ่งรวมตัวกันขึ้น ภายหลังที่กรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าในปี พ.ศ. ๒๑๑๒ พวกนี้มีอุดมคติที่จะตายเพื่อชาติ และสังหารผู้ทรยศต่อประเทศชาติ

1620—1624 นิทานชาวไร่เล่ม 1-5 ของนาวาเอก
สวัสดิ์ จันทน์

หนังสือเรื่องนี้ รวบรวมประวัติศาสตร์ทั้งเก่าและ
ใหม่พร้อมทั้งเกร็ดประวัติของผู้เล่าแทรกไปด้วย ทุกเรื่อง
ที่เขียนได้จากประสบการณ์จริงๆ บ้าง ได้จากผู้อื่นเล่าให้
ฟังบ้าง ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น ท่านจะได้ทราบ
เรื่องราวของปฏิทินทัศนาศรของญี่ปุ่น เกิดศึกแก้วสำรวจ
แผนที่ทะเลที่กันตัง ชีวิตชาวไร่ วิธีรักษาศพ ประพาส
ต้น หมอบรัดเลย์ เจ้าพระยาภาสกรวงศ์ กำเนิดรถราง
วันกองทัพเรือ ฯลฯ

1613 อันเนื่องมาแต่วรรณคดี ของ นายนาค
ใจอารีย์

จากหนังสือเล่มนี้ท่านจะได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับ
ชื่อต่างๆ ที่มีจะพบในหนังสือวรรณคดีบ่อยๆ เช่น
พระพรหม พระวิษณุ พระศิวะ กามเทพว่าคือใคร มี
ความสำคัญอย่างไร ป่าหิมพานต์ ไผ่บรรลัยกัลป์
ดาวดึงส์ เป็นอะไร มีความหมายอย่างไร □ □

1615—1616 พระราชหัตถเลขา พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ และหนังสือกราบบังคมทูล เล่ม 1—2 ของเจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี

ท่านจะได้ทราบถึงนโยบายต่างประเทศ แผนการศึกษาของชาติ นโยบายภายในประเทศ การปฏิบัติงานของข้าราชการทุ้มเทศทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่งานของชาติ ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว นับว่าเป็นเอกสารที่มีค่ายิ่งทางประวัติศาสตร์

1602—1606 กฎหมายตราสามดวง เล่ม 1—5

เป็นประมวลกฎหมาย รัชกาลที่ ๑ จุลศักราช ๑๑๖๖ ซึ่งได้รวมเอาประมวลกฎหมายเก่าทั้งหมดทุกลักษณะมาไว้ด้วยกันเป็นหมวดหมู่ ประมวลกฎหมายดังกล่าวนี้เป็นรากฐานตำนานกฎหมายอันนำมาสู่ และก่อให้เกิดเป็นประมวลกฎหมายปัจจุบัน □ □

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง ข้าราชการพลเรือน

คำสั่ง

ให้ข้าราชการพลเรือน

ตามคำสั่งที่ ๑๖๕๓/๒๕๓๑ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๑
ให้ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖ ลงมาชั้น ๕
โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๑
ทั้งนี้ให้ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖
ที่สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
ซึ่งมีรายชื่อแนบมาด้วย
ไปปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งนี้

๑-๑ นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑

นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑
นาย ข้าราชการพลเรือนชั้น ๖๐๐๑-๕๐๐๑

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายกำธร สนิทกุล ผู้พิมพ์และผู้จัดการ

๕ กรกฎาคม ๒๕๓๐

